

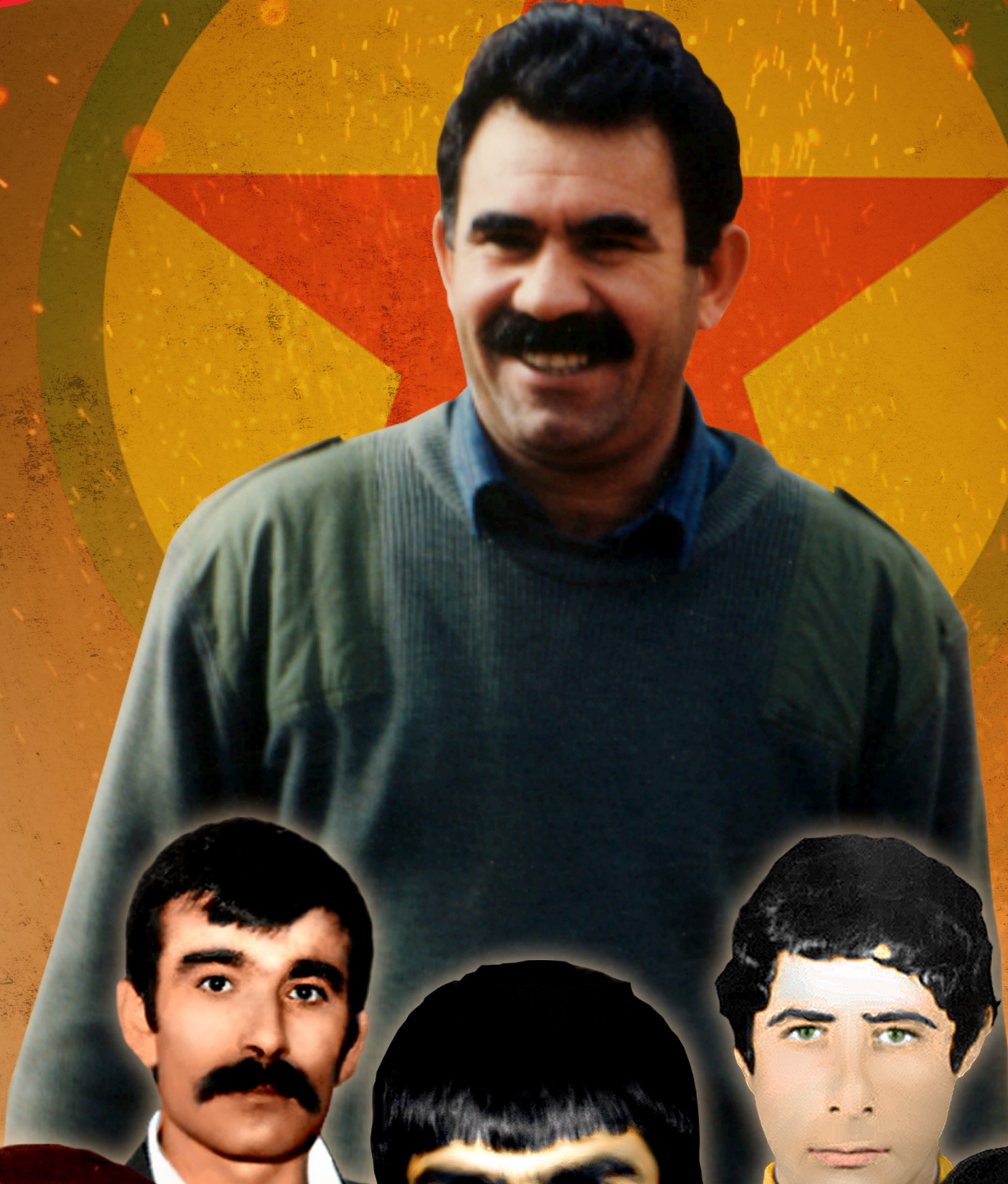
“Sosyalizmde ısrar, insan olmakta ısrardır”

YURTSEVER GENÇLİK

Aylık Siyasi Kùltür Dergisi

| Sayı: 3

| Temmuz/ 2021

**VÎNA BERXWEDANA
14'Ê TÎRMEHÊ**

MISOGERIYA SERKEFTINÊ YE

İÇİNDEKİLER

14 temmuz direnişi partinin en büyük gerçeğidir!

Önder APO

Her yurtsever kürt genci bu sürece soluksuzca katılmalıdır

Baran Mawa

Yaşamlarını namluya sürüp düşmana sıktilar

Muzaffer Ayata

14 Temmuz direnişçiliği zafer ruhu ve çizgisidir

Pîro Dersîm

Tüm Genç Kadınlar Alanlara Akmalıdır

Axîn Mahîr Dîcle

Ruhu genç, inancı sonsuz Apocu militan: Baran Mawa

Bawer Agır

Yüreğimizi anlayın

Güneşle diyalog

Kürdistan'ın kurtuluş Mücadelesi olarak Devrimci halk savaşı

Çiya Amed

Ay ışığında

Gerîla Anı

Kürdistan gençliği tüm potansiyeli ile seferber olmalıdır

Ozgür Şerker

Dîrok Zanebûna Rehendên Jiyanê ye

Serhildan Zeyneb Garzan

Sabırsızlık zamanı

Raperin Sinan

Kültürel soykırım fiziki soykırımdan daha tehlikelidir

Reşit Artos

Faşist sömürgeciliğin olduğu her yerde savaş da var olacaktır

Bawer Ceng

Nav û nasnameya welatparêziyê "Mam Reşo"

Serhet Gravî

02

06

09

13

17

21

23

28

29

31

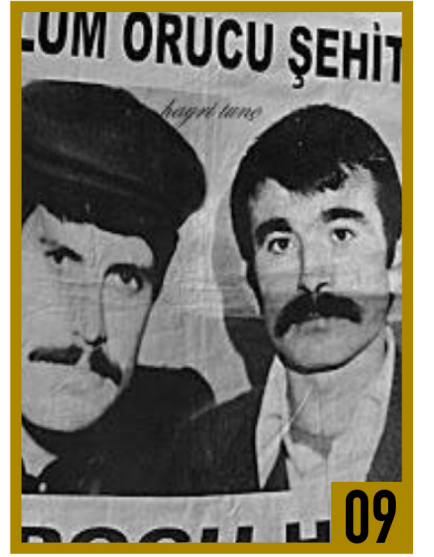
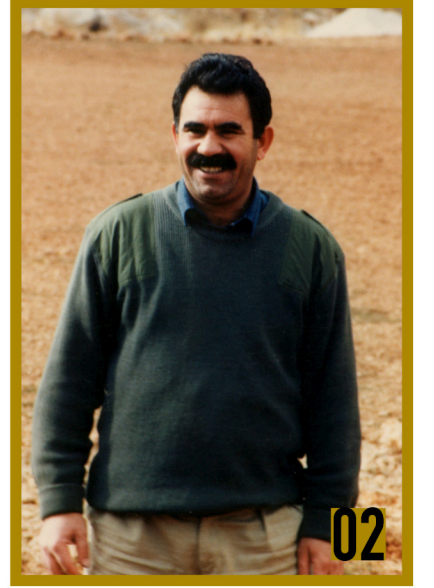
33

35

37

39

41

YURTSEVER GENÇLİK

Tîrmeh 2021

EDITÖRDEN

VÎNA BERXWEDANA 14 Ê TÎRMEHÊ

MISOGERIYA SERKEFTINÊ YE

Rêhevalên Hêja!

Me herî dawî kovara xwe di havîna sala 2020'an bi jimareke taybet derxistibû. Hevalên hêja kovara me ya Yurtsever Gençlik heya niha 2 mehan cerek dihate derxistin. Emê êdî ji vê mehê pêve mehane bi awayek rêk û pêk bi hest û fikrên xwe yê ciwantiyê li pêşberî we bin.

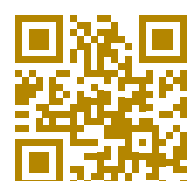
Dijminê dagirker di her kêliya ku li ser gelê me de tê komkujî û kok qelandinê tîne. Ji xirabkirina bedenên hêja yên ciwanên Kurd bigre heya erdnigarî û xwezaya welatê me yê pîroz bi awayeke hovane dixwaze dagir bike. Dixwaze welatê me û gelê me rojekê jî bi azad jiyan neke. Lêbelê îro gerîlayên tevgera azadiyê ango xort û keçên kurd ên kehreman îro di çiyayên azad li Zap, avaşîn, Metîna û tevahiya qadan de fermana van hêzên dagirker radikîn. Berxwedan, têkoşîn û serkeftinên bê hempa bidest dixin û destanên qehremaniyê dinivînin. Bê guman ev sekin û kevneşopî koka xwe ji ruhê pêşengên PKK digirin. Ruhê Kemal pîr, Mazlûm Doxan, Xeyrî Durmûş, Akîf Yılmaz û Alî Çiçek digirin. Ev ruh, ruhê xeta berxwedan û serkeftinê ya 14 ê Tîrmehê ye. jiber vê yekê em vê mehê kovara xwe wek hejmara meha tîrmehê ji we xwendevanên me yê hêja re pêşkeş dikin. Jin û ciwanên Kurdistanê bi taybet Bakûrê Kurdistanê çawa ku di dîroka me ya qedîm de rê nedan dagirkeran, îro jî bi zanebûn û biryardariyek mezin a welatparêziyê bi her awayî wê têbikoşin. Ciwanên Bakûrê Kurdistanê di dîroka me de xwe bi fedakarî, cesaret û çalakvaniya xwe tê naskirin.

Gelek hevalên hêja yên wek şehîd Ozgûr Roniyan bigre heya şehîd Rênas Avestayan gelek şehîdên hêja ked dan vê kovarê. Hîn jî bêhn xwêdana wan ya pîroz ji rûpelên kovarê difûre. Ew bêhn îro gihîştîye Çiyayên Kurdistanê tevlî xwêdana Qasim Engîn, Egîd Îpek û Sema Koçeran bûye û bûye hêrsa tolhildanê, bûye eşqa welat, bûye rûhê têkoşînê... Em vê fedaîtiyê tu carî jibîrnakin û emê bibin zimanê eşqa wan ya welat. Emê li hemberî faşîzma qirqer her tim bibin zimanê têkoşerî, çalakvanî û serkeftina jin û xortên ciwan. Me bixwînin, me binasin. “Me bi ciwantî destpêkir, emê bi ciwantî serbikevin!”

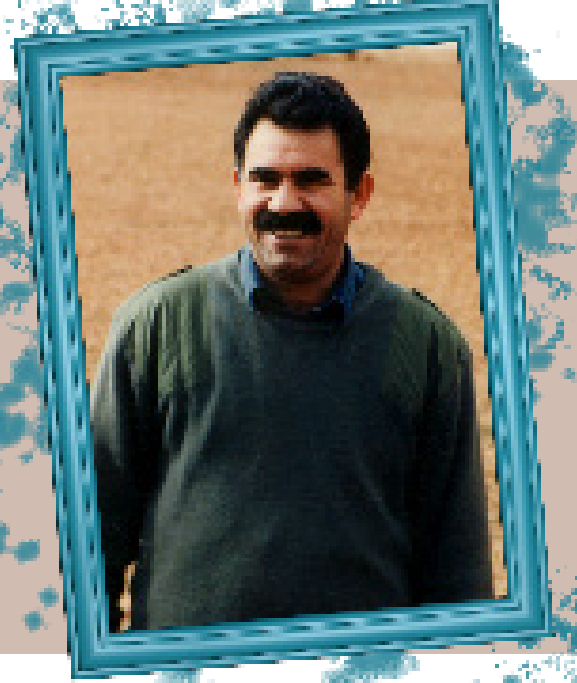
Silav û Rêzên Şoreşgerî

www.ciwan.tv

14 TEMMUZ DİRENİŞİ PARTİNİN EN BÜYÜK GERÇEĞİDİR!

Önder APO

Bundan 15 yıl önce Partinin temelini atan Kemal, Hayri gibi yoldaşlar direniş kararını verdiğinde bir kez daha Partinin büyüklüğünü göstermiştir. Ne teslimiyet, ne düşüş, sonuna kadar direniş. Tarihte de, yaşamımızda da büyük adım olmuştur. Yine bu anıya dürüstçe yaklaşmak isteyen bu temelde sonuç çıkarmak isteyenler için her yönüyle bu gerçeğe kendilerini ulaştırmalıdır. Aksi halde bu direnişe ve bu şehitlere layık olamaz ve kendilerinden bir şey çıkmaz. Bu arkadaşlar kendilerini ucuz ölüme yatırmadılar. Eğer 14 Temmuz anısına doğru yaklaşacak olursak; iğne ucu kadar yaşam ve çalışma imkanı bulduklarında bu arkadaşlar sonuna kadar değerlendirdiyordu. Bu büyük anıya bağlı kalmak istiyorsak, biraz dürüstlük varsa, değerlerimizi böyle unutmak istemiyorsak, mutlaka kendimizde bir şeyler yaratmak zorundayız. Kendi içimizde bazı esaslara vararak daha doğru, birlikte büyük yürüyebilmeliyiz. PKK'nin saflığı, PKK'nin dürüstlüğü bu yoldaşların gerçeğindedir. Şimdi kendinize bakın ne kadar bu büyüklüklesiniz? Yine doğru yaklaşacak olursak; Partinin adını yükseltmek istediler, Parti amacından uzaklaşmamak için büyük bir vahşet altında, hergün tahammül edilemeyecek işkenceler altında küçük bir yaşam imkanı bularak direndiler. Bu amaç içindi bu direniş. PKK mukaddestir, PKK kişilikleri dürüsttür: PKK, kahramanlık Partisidir. 14 Temmuz çok büyük bir yüceliktir. Bugün 14 Temmuz direnişinin yıldönümü vesilesiyle bir şeyler yaparak anmak istiyorsanız, eğer gerçekten dürüstsünüz, bir şeyler anlamak istiyorsanız bu arkadaşların sergiledikleri direniş gerçekliğine doğru yaklaşmak zorundasınız; hangi koşullarda neye karşı, neyle, nasıl yürüttüler bunları aklınıza getireceksiniz, kendi gerçeğinizle kıyaslayacaksınız. " PKK esastır. Eğer PKK gerçeği tutturulmazsa Kürdistan'da yaşam yürümez, hiç bir şey yürümez. Neydi bu direniş? Zindanda ihanet büyük olunca şahinler tamamen düşürmek istediler; "PKK adına kimse kalmamalı", hatta "hepsi PKK'ye karşı çıksın", tabi ki "PKK'de vatani inkar etsin, halkı inkar etsin". Bunun karşısında arkadaşlarda "biz canımızı vereceğiz, bu kararı vereceğiz" dediler. 14 Temmuz kararı; Partinin adının ortadan kalkmaması için halk ve

Kürdistan adının, insanlık adının ortadan kalkmaması içindi. İşte bu Partinin kararıdır: İhanete karşıydı, büyük zulme karşıydı, düşkün yaşama karşıydı. Hemen hemen hepsi sizin gibi zayıftılar, imha olmayla karşı karşıydılar. O zaman bu kahraman arkadaşlar "gün direnme günüdür" diyerek zayıflıkların önünü aldılar. Şimdide düşman çok şiddetlice üstümüze geliyor. Şimdi de Kürdistan'da ihanet büyüktür, ihanet çok büyümüştür. Direniş de büyümüştür Eğer 14 Temmuz'a bağlıyız diyorsanız bu günde de kahramanca bazı adımlar isteniyor. Zindandaki gibi değil; savaşın her yönünde, çalışmanın her yönünde 14 Temmuz ruhuna bağlı adımlar atılması gerekiyor. Kendi ruhunuzda adım atın Bu arkadaşlar bu direnişte 60 gün açsuz, bir deri bir kemik kaldılar, bununla neyi ispatlamak istiyorlardı? "Bu düşkün yaşamı, eriyip elimizden giden yaşamı kabul etmiyoruz. Biz ölümü kabul ediyoruz. Yavaş yavaş vücudumuzun, kemiklerimizin erimesini kabul ediyoruz ama düşmanın istediği yaşamı kabul etmiyoruz. Biz PKK'yi bırakmayacağız", işte budur 14 Temmuz başka bir şey değildir. Mühim olan eğer gerçekten bu anıya bağlı kalarak 14 Temmuz'un 15. yılında bir sonuca ulaşmak istiyorsanız, üzerinde durduğum bu noktaları kendinize esas alarak üzerinde durun, kendinizle kıyaslayın, böylece kendinizi doğrulara ulaştırabilirsiniz. Parti meselesi tek benim meselem değil, bu yoldaşlar neden şehit oldu. Elimizde bir şeyler kalması, bir şeref kalması için şahadete ulaştılar, yoksa kendileri için değil. Kendileri için olsaydı böyle direnmezlerdi. Bir halk için, bir tarih için, bir insan için bunları yaptılar. Eğer sizlerde söz sahibi iseniz, sizlerde bunlara devam edebilirsiniz. Sözün sahibi olmak devam etmektir, hangi durumda olursan ol. Her gün vahşet altındaydılar, en büyük darlık içerisindeydiler. Buna rağmen bu kadar direndiler. Sizin durumunuz ise iyidir, niye büyük direnemeyeceksiniz. Kimse "imkanım yoktur" demesin bunların hepsi yalandır. En büyük vahşet, en büyük imkansızlık Diyarbakır zindanındaydı. Hatta tarihte bile öyle vahşet yoktur. Ama bunlar direndiler. Kahramanlığı kendinize layık görün. Şehitlerin anılarına bağlı kalmak istiyorsanız, söz sahibi iseniz, çizdiğimiz bu çerçeve temelinde üzerinde

bir kez daha durun. Herşeyden önce bu büyük şehitlerin yolunda, bu büyük direnişin yolunda kendinizi kararlaştırın. Ama dürüstlükle, onların gerçeği temelinde kararlaştırın. Size dile getirdiğimiz bu hususları büyük bir istekle, büyük bir iradeyle kendinize esas alın. Siz böyle yaparsanız, Mazlum, Kemal, Hayrilerin arkadaşısınız, büyüyeceksiniz de, büyük adımlar atacaksınız. Onların amacı, onların vasiyeti onların yaşamı üzerinde ben söz sahibiyim. Yaptıkları vasiyet temelinde sözüm var, yürütüyorum da. Ben her zaman şehitlere Haki yoldaşa söz verdim, Partiyi ilan ettik. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşlara söz verdim, ülkeye büyük dönüşü gerçekleştirdik. İşte Mehmet Karasungur yoldaşa söz verdim, Güney Kürdistan'ı devrime ulaştırdık. Kimse inanmıyordu ama biz yaptık. Agit yoldaşlara söz verdik, Kürdistan'ın tamamına gerillayı donattık. Bütün bunlar şehitlere verdiğimiz sözlerdir. Zilan yoldaşa söz verdik, kadın özgürlüğünü yükselttik, büyüttük. Bunların hepsi sözdür ve yürümüştür de. Kendinizde de saygı ve takdiri görüyorsanız kendinizi söz sahibi yapın. Bundan başka sizin için hiç bir şeyin değeri yoktur. Yeme içme hepsi zafer içindir. Konuşma, yürütme hepsi Partinin büyümesi içindir. Bizde keyfiyet falan yok, bizde her şey insanın büyümesi temelindedir. Her şey büyük direniş içindir. Önderlik; herşeyden önce şehitlerin vasiyetidir, her şeyden önce direniştir, herşeyden önce Partidir, savaş çizgisidir. Biz kalkmak isteyen bir insanla kendisini çare yapmak isteyen, kendisini direniş yapmak isteyen düşmana karşı kendini büyük silahlandırmak isteyenleriz. Bundan başka bir şey değiliz. Budur benim sözüm, büyük şehitlerimiz için, Parti içindeki böyle büyük kararlara şimdiye kadar yürümüştür ve yürüyecektir de. Eğer dürüstseniz sizde söz sahibi olmak istiyorsanız bu çerçeve temelinde bir kez daha en büyük kararı kendi kişiliğinde verin, kendinize karşı kendiniz için verin. Ben sizden istemiyorum, hayır şehitler sizden istiyor. Bu büyük direnişler sizden istiyor, bu temelde vereceksiniz. Eğer bu temelde verdiyseniz dürüstsünüz, kimse sizi durduramaz. Siz geride kalmazsınız, zayıf da kalmazsınız. Bu büyük şehitler, kendilerini tamamen büyük bir direniş yaptılar, sonuna kadar yürüdüler. 14 Temmuz sahipleri her zaman büyüktürler. Bununla böyle yürüyenler bunun savaşını her yanda yürütenler; sabırla, bilinçle, çalışmayla savaş yürütenler her zaman zafer kazanırlar, başarılıdırlar. 14 Temmuz, Parti tarihimizde Parti kimliği uğruna, denilebilir ki en kahredici işkenceli bir ortamda varlığını adama ve bu temelde ülkesine, halkına, insanlığına sahip çıkma adına, en büyük direniş kararının verildiği bir gündür. Partimiz'de şimdi de en çok ihtiyaç duyulan, Parti kimliği ile insan olmak, Parti kimliği ile ordulaşmak, Parti kimliği ile yaşamsal olmak. Belki de sadece başarıların değil, onun olumlu bütün

adımlarının esasını teşkil ediyor dersek, bu büyük direniş kahramanlarımızın şahsında en yalın gerçeği dile getirmiş oluruz. Kaldı ki, bizzat büyük şehidimiz M.Hayri Durmuş, el yazısıyla çok açık bir biçimde yazdığı yazıda, "Bizim kadar yaşama bağlı insan yok, ama bu yaşam ancak Parti kimliği ile olduğunda kabul edilebilir. Siz bize bu kimliği çok görüyor, onu yok etmek istiyorsunuz. Bunun dışında herhangi bir yaşamı kabul etmemiz mümkün değildir. Çok sınırlı Parti kimliği ile birlikte bir yaşamı tanırsanız, yaşama kararlılığımız büyük bir coşkuyla devam edecektir. Yok, bunu tanımazsanız; bu noktadan itibaren, dayattığınız bu kimlik inkarına dayalı yaşamı asla kabul etmeyeceğiz ve ne mutlu ki bize, büyük direniş kararına da ulaşmış bulunuyoruz" der ve o kararı o şekilde bugün gerçekleştirirler. Bu direniş kararlılığının kendisi zaten Partili olma kararlılığıdır ve bütün gelişmelerin en üst gerçeğidir. Düşmanın tüm yapmak istediği, Parti kimliğinden bu büyük direniş kahramanlarımızı soyutlamak değil mi? Hatta çok açıktır, "Yeter ki 'vazgeçtim' deyin, sizi yarın bırakalım" diyorlar. Buna rağmen en kahramanca, altmış gün kemikleri çıkıncaya kadar direnen bu büyük yoldaşlar değil midir? Onların tümüyle kanıtlamak istedikleri PKK kimliğiyle yaşamak; PKK kimliği ile, Ulusal Kurtuluş savaşımında bu kimliğin Kemal Pir değişimiyle ister on, ister yirmi yıl sürsün savaş çizgisi ile zafere gitmek ve yine bu büyük şahadetlerden Mazlum Doğan'ın gösterdiği biçimiyle bir kibritle özgürlük meşalesini tutuşturmak; bu imkanı bile böyle değerlendirmek anlamına gelmiyor mu? Bunlar da bir çizgi değil midir? Tarihte ve günümüzde hiç kimsenin, bu yoldaşlarımızın yaşadığı imkansızlıklardan daha büyük imkansızlığı yoktur. En

Kendileri için olsaydı böyle direnmezlerdi. Bir halk için, bir tarih için , bir insan için bunları yaptılar. Eğer sizlerde söz sahibi iseniz, sizlerde bunlara devam edebilirsiniz. Sözün sahibi olmak devam etmektir, hangi durumda olursan ol.

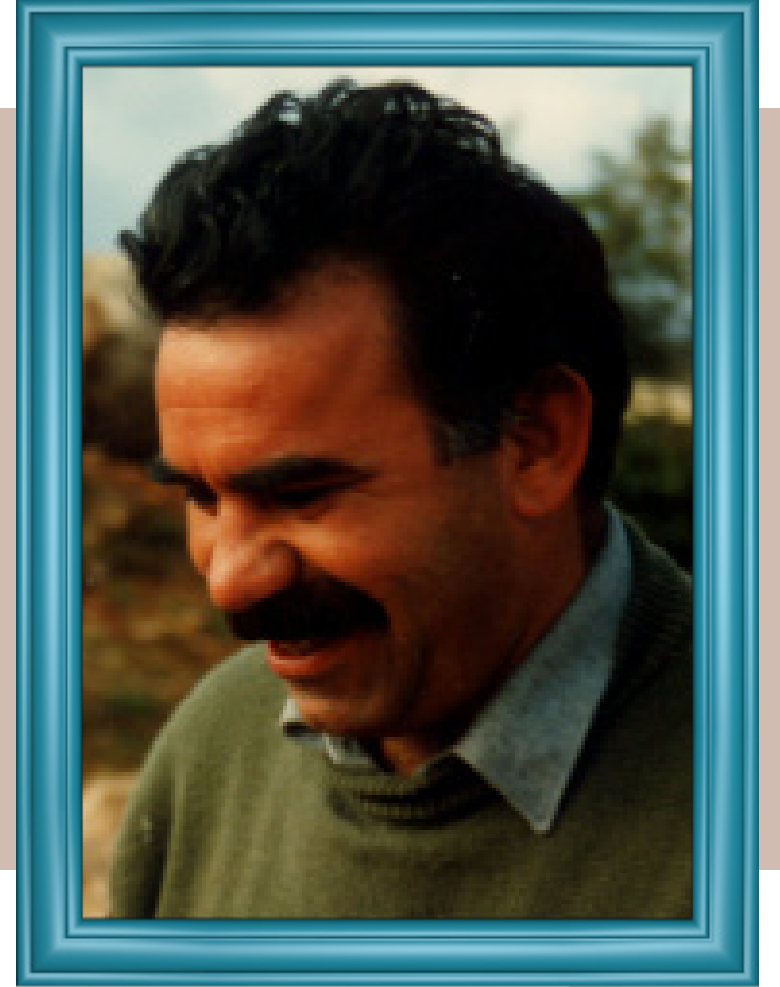

büyük imkansızlık içinde bu yoldaşlar bulunuyorlardı, tek imkanları kendi can bedenleriydi ve onları da kahramanca ortaya koydular. Zorluklar, korkunç bir işkence ortamıdır. Buna rağmen en büyük kahramanlığı yine bu işkencelere karşı göstermediler mi? Umudun, inancın en az beslendiği bir dönemde, belki de Parti'nin "ha gidiyor ha gitmek üzere" olduğu bir süreçte, bütünüyle kendi kişiliklerini ortaya koyarak, Parti'yi, dolayısıyla tarihi kurtarmada önemli bir rolün sahibi olmadılar mı? İnanç, umut sonuna kadar büyük değil miydi? Hem de o zeminde. Yine coşku, yaşama bağlılık, en soylu bir temelde değil miydi? Biz de bu büyük direniş kahramanlarımızın anısına sık sık değiniyoruz, değerlendirme yapıyoruz ve halen de o temelde bağlılığımızı sürdürme durumundayız, bunu da zaten hayata geçirdik. PKK'yi PKK yapan bu değerlerdir. En zor koşullarda Parti'ye, Parti'nin çizgisi ve taktiğine bağlı olma. Nedir o? Halk savaşı, çizgisi ve onun her an direniş taktiğidir. Bu kişiliğiyle tamamen yoldaşça... PKK bu değil midir? Esas olan, PKK'yi böyle yaratan bu değil midir? Büyük direniş değerlerine karşı görev anlayışını, saygısını, bağlılığını tutarlıca koruyamayanlar, hakkını veremeyenler, lanetli olmaktan, dolayısıyla düşmanın karşısında bir hiç olmaktan kurtulamazlar.

Tarihte ve günümüzde hiç kimsenin, bu yoldaşlarımızın yaşadığı imkansızlıklardan daha büyük imkansızlığı yoktur. En büyük imkansızlık içinde bu yoldaşlar bulunuyorlardı, tek imkanları kendi can bedenleriydi ve onları da kahramanca ortaya koydular.

aşamayacağınız hiçbir zorluk da yoktur. İşte bu büyük direniş, kararlılığın en yalın özeti budur. Büyük direniş kahramanlarına bakarak "bize yeter ki kimliğimize sahip çıkmanın bir fırsatını verin, nasıl yaşama sevdalı olacağımızı size gösteririz" büyük sözünden anlayarak Parti kimliğini yansıttınız mı, bu bir zafer kişiliğidir ve engel tanımaksızın gider. Bunun dışında bu ülkede değil başarılarından bahsetmek, insan olmaktan bile bahsetmek mümkün değildir. Çünkü bu kimliğe sahip çıkma, bu yoldaşlarımızın da söylediği gibi en temel insani gerçeğe sahip çıkmak demektir. Çünkü insan doğduğu topraklara bağlılığıyla insandır. İnsan, içinde yer aldığı etnik topluluğa, ulusal topluluğa bağlılığıyla insandır. İnsanın bu anlamda bir sosyal gerçekliği vardır, o gerçekliğe bağlı olduğu oranda insandır. İşte bugün düşman diyor ki, "bu en temel insani değerlerden vazgeçeceksiniz". Ana topraklara ihanet; "öyle bir şey yok"! Ulusal kimliğe ihanet; "öyle bir şey de yok". Sosyal, sınıfsal kimliğe ihanet; "ona da bağlı olmaya kesin izin yok"! Demek ki Parti kimliği böylesine vazgeçilmez bir insani kimliktir. Bunun dışında da ülkede başka bir kimlikle insan olmak mümkün değildir. Tek seçenek bu kimliğe sahip çıkmak. Bu yoldaşlar

Belki şehitlerin size her gün hitap edecek dilleri yok; belki onların bizzat sizi günlük olarak emirkomutaya tabi tutma gücü de yoktur; ama öyle bir el, öyle bir yönetim, öyle bir emirkomuta gücüdür ki, ihmale gelmez. İhmal edenlerin de iflah olması düşünülemez. Kim nereden bakarsa baksın, PKK'nin şehitler gerçeği belki de hiçbir Parti'yle tarihte karşılaştırılamayacak kadar büyük. Bu şehitler kervanını hiçe sayanların kesinlikle insanlık tarihinde affedilecekleri düşünülemez. Bir de hiçbir değere sahip olacakları da düşünülemez. Belki görünmez bir elleri, söylemez bir dilleri var, ama esasta gerçek bir komuta gücüdürler. Bağlı kalanlar kesin büyürler, bağlı olmayanlar da asla iflah olamazlar. Dolayısıyla varsa bu büyük direniş şehitlerimizin anısına bir bağlılık, bu kararlılık günlerine varsa bir anlamlı yaklaşımınız, onların çizdiği yolda ve temsil ettikleri gibi bir Partileşmeyi, Parti kimliğine bağlı kalmayı herşeyden yüce tutmalısınız. Güçlü mü olmak istiyorsunuz? Buyrun, bu kimliğe doğru sahip çıkın. Bu tarzda, bu biçimde, bu büyük yaşam özlemliliğiyle göreceksiniz ki, ulaşamayacağınız hiçbir hedef yoktur, gerçekleştiremeyeceğiniz hiçbir görev de yoktur,

gerçekten bunu çok büyük gördüler ve sadece görmeyle yetinmeyip, görmeyi karara, kararı yaşamını adamaya dönüştürdüler. Parti'ye adanmış yaşam, insanlığa adanmış yaşam. Bu büyük gerçeği doğruladılar ve bu büyük gerçeği bize malederek, bize en büyük yardımı yaptılar. Büyük şükran duygusuyla bağlı kalmak gerekiyor. "Büyük minnet borcumuz vardır" dememiz gerekiyor. Büyük şehidimiz M.Hayri Durmuş, öyle duyarlı, nazik, nazik olduğu kadar yaptığı işin bilincindedir ki, o zaman şunu söyler: "Parti Önderliği'nin özellikle örgütsel konulardaki çabaları karşısında yetersiz kaldık ve biraz da borçlu düştük". Bu borcu ödemedi gitmek zoruna gider. Başka hiçbir şey söylemez. "Mezar taşıma borçlu yazın" dediği nokta bu. Haydi onlar borçlu gitti, hem de bu kahramanca adanmışlık temelinde; bize insanlığın nasıl olması gerektiğini bu büyük direnişle hem kanıtlayan, hem bize adanmışlık temelinde gerçekleştirenlere karşı kendinizi kıyasladığınızda ne söyleyeceksiniz? Bunlar önemlidir. Bunlar o kadar önemlidir ki, bunlarsız insan olamazsınız. Kanıt, işte bu büyük direniş kişilikleridir.

Onlar iğne ucu kadar başka tür bir yaşam bulsaydı, sarılacak insanlardı. O halde bu kadar açık olan bu gerçeklik karşısında, ben de bir kez daha sözümü yineliyorum: Böylesine bir direniş gününde, o kararlılığa, o kimliği savunma kararlılığına, ödün vermeksizin, boyun eğmeksizin, büyük bir dirayetle, bütün Parti'ye, bütün halka ve insanlığa kabul ettirinceye kadar başarısı için herşeyimi ortaya koyduğum gibi, bundan sonra da koymakta değil tereddüt etmek, daha da bir amansız takipçilikle ve onun ustalığıyla yüklenmek, sonuç almak ve onların güvenine sadece layık olmak da değil, güvenlerini gerçek bir önderlikle zafere götürmek sözümdür, gerçeğimdir. Bütün Partililer'in de, halkımızın da, dostlarımızın da bu sözümüze ve gerçekliğimize yanıt olmaları, en başta değerli bir insan kimliği, Parti kimliği kazanmanın ta kendisidir ve en değerlisidir. Eksiği, yetersizliği olursa giderilebilir. Başlayabilirsiniz. Bundan sonra bir de bu anlamlı, kararlı Parti dersiyle, onun sonuçlarıyla birlikte; eğer doğruysa, eğer sözünüz, kararınız bu çerçevedeyse bu işlere çok sağlam giriş yapabilirsiniz. Zorluklarımızın hiçbirisi bu yaşananlardan daha fazladır. Büyük direnmediğiniz için, olanağın ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Kaybetmenin acısını duymadığınız için de, kazanmanın ne kadar değerli olduğunu bilmiyorsunuz. Onun için de büyük bir savaşıklık gelişmiyor. İlke, amaç bağlılığı benim için herşeyden önce gelir. Ve işte bu tutum Önderliği buraya kadar getirdi. Ve unutmayın ki bu büyüklük peşinde koşanlar, insanlık tarihinde ilktirler. Bütün ilklere imzalarını atmışlardır. Benim başlattığım o başlangıç, ilk savaşıklıdır bu ülkenin. Hiç fazla kitap

okumaya gerek yok; ben nasıl başladım?. Niçin bir ekmek kavgası yaptım? Niçin dağa çıkmak istiyordum, gerekçelerim neydi? Niçin arkadaş, çocuk grubunu oyun için kurmak istiyordum? Kız çocuğuyla neden arkadaş olmak istiyordum? O dönemki böyle az çok ipuçlarını anlattığım hususları biraz değerlendirin, onda arkadaşlığın, savaşığın, özgürlüğün, ekmek kavgasının bütün değerlerini bulacaksınız. Tartışmaları somut, gerçekçi yapacak, aynı zamanda hücrelerinize kadar özümseyeceksiniz. Böyle yaparsanız hem hakiki bir PKK'li, hem de yıkılmaz, yenilmez bir savaşı olacakınız. Ölüm de her zaman var. Aslında ben ona ölüm de demiyorum. Böyle bir savaşığın yakaladıktan sonra, ölüm yenilmiştir. Ölüm bir fiziksel, tabiatsal bir olaydır. Ona da zaten ölüm denilmez, hayat sürekli değişim dönüşümden ibarettir. Bizim ölüm dediğimiz, kul eliyle hak etmediğimiz bir şeydir. Onu yıkmış durumdayız ve bu da size büyük bir kazanımdır. Bir diğer çıkaracağınız sonuç: Düzenvari ölümlülükler, düzenin tuzağına düşme, kabul edilmez bir ölümdür. Zaaflarından ötürü ölüme düşme, o da kabul edilmez. Kabul edilecek tek ölüm bütün bu kusurlardan, zaafardan arınmış bir yaşam şeklinin doğal sonucu olabilecek ölümdür. Ona da ne üzülmeye gerek var, ne ahvah demeye gerek var. Doğaldır. Ama düşman eliyle, zaaflarınızın bir sonucu gerçekleşen ölümler, hep trajiktir. İnsanlık tarihinin bütün trajedileri de bundan kaynaklanıyor. Ölümü hak etmiş mi, hak etmemiş mi? Duyguları önemli, abideleşmiş değerler var. Aslında onlar ölümsüzlüğü sağlamış değerler olduğu için abidelerdir.

HER YURTSEVER KÜRT GENCİ BU SÜRECE SOLUKSUZCA KATILMALIDIR

BARAN MAWA

Değerli Yurtsever Kürdistan Gençliği!

Önemli tarihi süreçlerden geçerken hareketimiz açısından bu süreci değerli ve önemli kılan 14 Temmuz 'Büyük Ölüm Orucu Direnişinin' temsil ettiği 'Büyük Onursal Günümüzü' anmanın ve bu sürece laik olmanın heyecanını yaşamaktayız. Hareketimiz ve halkımız açısından sonuna kadar onuru koruma adına direnmeyi gösteren, bu uğurda bedenlerini ortaya koyarken bile "borçlu" olduğunu belirten M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Akif Yılmaz ve Kızıl Yıldızımız Ali Çiçek'i saygı ve minnetle anıyor, anılarına bağlılığımızı yineliyoruz. 14 Temmuz direnişinde şahadete ulaşan yoldaşlara bağlılık yeminiyle başlatılan bu direniş ve

intikam süreci 15 Ağustos 1984'te gerilla direnişini yaratmıştır. Büyük Komutan Egid yoldaşın komutasında başlatılan ulusal kahramanlık ruhunun, ulusal dirilişin 38. yılına girerken halkımız ve hareketimizin direniş, diriliş bayramını kutluyoruz. 15 Ağustos Atılımı, ruhunu 14 Temmuzdan alırken halkımızda, hareketimizde direniş, diriliş yaratmıştır. Özgürlük alanlarında devam eden gerillanın devrimci hamleleri gücünü, iradesini bu ruhtan, bu atılımdan almaktadır.

Önder APO' ya olan bağlılıkla ve büyük komutan Egid ve onun mücadele arkadaşlarının mirasıyla gerilla bu mirası korumakta ve zafere taşımaktadır. Kürdistan Özgürlük Mücadelesinin 14 Temmuz'dan aldığı ruh ile soluksuz bir direnişle sürece cevap olmaktadır. Dört parça Kürdistan'da devam eden savaşta emsalsiz kahramanlıklara tanıklık etmekteyiz. TC faşist devletinin, bölge gericiliğinin ve işbirlikçi Kürt güçlerinin onayı ve desteğiyle başlatılan 2015 yılından beri Kürdistan Özgürlük Mücadelesine karşı tasfiye konsepti tarihi bir direnişle başarısızlığa uğramıştır. 2015'ten bugüne başta gerilla gücümüz, halk ve hareketimiz büyük destansı kahramanlıklara tanıklık etmiş, önemli bir direniş açığa çıkarmıştır. Bu direnişte büyük bedeller pahasına yürütülen savaşın Garê zaferiyle düşmana korku sendromu yaşatırken Metina, Avaşın ve Zap'ta başlatılan Cenga Xabur, Bazen Zagrosê hamleleri ve yine Kuzey'de yürütülen operasyonlara karşı olağanüstü bir direniş yaşanmaktadır. Bu operasyonları faşist soykırımcı devlet, ciddi bir çöküş ve tasfiyenin eşiğinde başlatmıştır. Kendi varlığını hareketimizin, halkımızın yok edilmesi üzerinden tanımlayan bu zihniyet bütün çete ve teknik gücünü devreye koymuştur. Şehirlerde operasyonlar, köylerde ve dağlarımızda yakma, yıkma, yağmalama; gerilla alanlarında ise direniş karşısında her zorlandığında kimyasal silah kullanmıştır. Faşist,

**Saldırıları bireyler
şahsında değil, tarihsel
ve toplumsal nezdinde
ele alınmalıdır.
Faşizmden en ağır
şekilde mutlaka
hesabını sormalıyız.
Deniz Poyraz yoldaşın
mücadelesi ancak
böyle anlam bulacaktır.**

soykırımcı TC Devleti'nin ve onun baş aktörü olan AKP-MHP ve işbirlikçi KDP' nin başlattığı bu soykırım operasyonlarını hafife almamak gerekir. "Çöktürme Planı" ile sürdürülen bu operasyonlara normal devam eden bir çatışma süreci olarak bakmamak gerekir. Bu yaşananların hepsi planlı ve Kürt halkının varlığını ortadan kaldırmaya yönelik başlatılan, soykırımcı zihniyetin sürdürdüğü operasyonlardır. Bu süreci normalize eden yaklaşımlar düşman gerçekliğinden uzak olup, gafleti yaşamaktadır. Lübnan, Suriye gibi devletlerden getirdiği çete oluşumlarıyla Kürdistan'ın her tarafında gerilla gücüyle savaşmaktadır. Bu süreçte bütün ekonomik, teknik gücünü devreye koyup hareketimizi bitirmeyi hedeflemektedir. Fakat evdeki hesabın çarşıya uymadığı görülmektedir. Metina, Avaşin ve Zap hattında düşman çok ciddi kayıplar yaşamaktadır. Bu kadar hegemonik güç ittifakına rağmen gerilla direnişi ve iradesini geriletememiştir. Bu savaş salt TC Devleti'nin kendi gücüyle yürüttüğü bir savaş değildir. Bütün paravan askeri güçleri ve NATO'yu arkasına alarak Kürt Özgürlük Mücadelesine saldırmaktadırlar. Önderlik felsefesini kendi iktidar ve sistemlerine tehlike görmektedirler. Orta çağ süreçlerinde köleleri savaştıran zihniyetten daha geri ve acımasız olan bu güçler her yerde pragmatist yaklaşımlarla bütün halkları soykırım eşiğine getirmiştir. Bu zihniyete karşı birçok yerde halk direnişi olsa da buna karşı örgütlü savaşan tek güç Kürt Özgürlük Mücadelesi olmaktadır. Önderlik felsefesiyle beslenen hareketimiz, evrensel anlamda örgütlü bir güç haline gelmektedir. Her yerde Önderlik felsefesi benimsenmiş, her yerden bu mücadeleye katılım sağlanmıştır. Şimdi bu mücadele her yerde yayılmakta, sahiplenilmektedir.

AKP-MHP savaş konseptinin Kuzey Kürdistan'da halkımıza yönelik bu kadar operasyon yapmasının temel sebebi gerillayı, Kürt Özgürlük Mücadelesini

ailesine yapılanların devamı niteliğinde halkımıza reva görülmektedir. Faşist devletin bu kadar aleni bir şekilde katliam yapması ile halkımıza şu mesaj verilmektedir. İstedığımız her yerde, her vakitte, her Kürt'ü katledebiliriz denilmektedir. Bizlerin de bunu normal görmemizi, meşru görmemizi sağlamak için bu katliamlara devam edecektir. Ayrıca korku yaratarak ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışmaktadır. Düşman bu kadar ulu orta katliama cüret ediyorsa, yürütülen mücadele ve örgütlülüğün zayıflığındandır. Kuzey Kürdistan yurtsever gençliği PKK tarihini iyi bilir. PKK ilk kurşunu mazlum karşısında yaşanan zulme vurmuştur. Bu durumda gençlik bu zulmün mutlaka intikamını almalıdır. Deniz Poyraz arkadaş gençlik çalışmalarında kalmış, kadın hareketinde çalışmalarına devam etmiştir. Düşmanın böyle bir yoldaşımızı katletmesi tesadüf değildir. Toplumun mihenk taşlarını oluşturan kadına ve gençliğe bir saldırdır. Dolayısıyla bu saldırılar bireyler şahsında değil, tarihsel ve toplumsal nezdinde ele alınmalıdır. Faşizmden en ağır şekilde mutlaka hesabını sormalıyız. Deniz Poyraz yoldaşın mücadelesi ancak böyle anlam bulacaktır.

Değerli Yurtsever Kürdistan Gençliği!

Kürdistan' da yürütülen bu yoğun özel savaşın karşısında durmak ve direniş göstermek her yurtsever gencin temel görev ve sorumluluğudur. Böylesi acımasız faşizm ve soykırım karşısında ya savaşılacak ya da bu korkunç sistem içinde yok olunacaktır. Faşizmin en saldırgan olduğu çetin süreçlerde mücadele safları daha da netleşir. İradesiz, işbirlikçi ve orta sınıfı temsil edenler daha fazla açığa çıkmakta ve gerçek yüzünü göstermektedir. Parazit ve faydacı yüzü daha fazla açığa çıkmaktadır. Ve yine böylesi çetin süreçlerde kahramanlar, öncü devrimciler daha fazla açığa çıkar. Mücadele tarihleri iyi incelenirse hep böyle olduğu

Kuzey Kürdistan yurtsever gençliği PKK tarihini iyi bilir. PKK ilk kurşunu mazlum karşısında yaşanan zulme vurmuştur. Bu durumda gençlik bu zulmün mutlaka intikamını almalıdır.

tasfiye edememe ve yine halkımızın mücadelemize olan inancında geri adım attıramamasıdır. Halkımıza yönelik yapılan soykırım operasyonların temel sebebi psikolojik ve özel savaştan sonuç alamamasıdır. Bu konsept öyle bir duruma geldi ki katliamlarını ulu orta yapmaktadır. HDP İzmir il binasına yapılan saldırıda şehit düşen Deniz Poyraz katliamının altında devletin korku çığırkanlığı yaratarak, halkımızı korkutmaya çalışmaktadır. Kontralarını, tetikçilerini tekrardan devreye koyarak katliamlar yapma peşindedir. Deniz Poyraz katliamı ne ilktir ne de son olacaktır. Bu durum aslında yeni bir sürecin başlangıcı demektir. Eski süreçlerde yapılan katliamlarda katiller saklanır, faili meçhul katliamlar yaşanırdı. Son süreçte yaşanan katliamlar gündüz ortasında yapılmış, devlet kirli yüzünü saklama gereği bile duymamıştır. Bu katliam Şenyaşar

görülmektedir. Ya savaşılacak ya da "tarihin çöp sepetine atılacaktır". Halkımıza dayatılan bu onursuz yaşam karşısında mücadele etmek en kutsal görev ve sorumluluk olmaktadır. Bu durumda saflarımız bellidir. Hiç kimse bu süreçte üç maymunu oynayamaz. Yaşanılan katliam, taciz ve tecavüz karşısında sessiz kalmak durumlara ortak olmaktır. Her alan, her kişi bulunduğu yeri direniş mevzisine dönüştürüp direniş kaleleri oluşturmaktadır. Kuzey gençliği her daim faşizm karşısında radikal durmuş, her saldırıyı intikam gerekçesi yapmıştır. Onurlu bir yaşamı tercih etmiştir. Şimdi ise düşman Kuzey gençliği üzerinde çok ciddi özel savaş oyunları oynamakta, iradesiz kılmaya çalışmaktadır. Özel savaş karşısında mücadele etmeyen her genç sistemin kuklası, halkının ajanı olmaktadır. Gençlerin yaşam arayışları olmalıdır. Nasıl yaşamalı sorusuna

cevap ararken doğru yerde aranmalıdır. Düşmanın her yeri kirlettiği ve bizlere ait bir şey bırakmadığı bu yaşamın, sistemin içinde bulunmak ne kadar onurlu bir yaşam olacaktır? Özgürlük arayışçısı olmak, bunun için mücadele etmek en onurlu yaşam iken böylesi bir sistem içinde varlığını sürdürmek ne kadar anlamlı olur diye herkes kendisine sormalıdır. Reber APO yok olmanın eşiğinde bulunan bir halk gerçeğiyle bu mücadeleyi büyütmüş, varlık - özgürlük statüsüne getirmiştir. Özgürlük mücadelesine katılmak, bunun hakikat arayışçısı olmak, soluk soluğa savaşımını vermek en onurlu yaşam olurdu. Yurtsever gençliğin her daim böyle arayışları olmalıdır. Yani özgürlük savaşçısı olmalıdır. Önderlik 'Özgürleştirme çabalarımız bir anlamda yaşam mahkumiyetini reddetmektir' der. Kapitalist modernitenin mahkumiyetini reddetmektir. Sahte, yanılgılı yaşamdan kendisini kurtarması, reddetmesidir. Hakikat yolunun yolcusu olmaktır. Kapitalist modernitenin dayattığı toplumsallıktan kopuk, bireyci, maddiyatçı, yaşamdüşkün kültüründen,

katılmalıdır. Her yurtsever genç kendi bulunduğu şehirde, köyde, mahallede, sokakta, üniversitede, okulda bu faşizme karşı koymalı, örgütlenmeli, eyleme geçmelidir. Ölüm kefeni giydirilmeye çalışılan halkımızın üzerindeki kefen parçalamalıdır. Gençlik bir toplumun öz gücü iken aynı zamanda öz savunmasıdır. O halde biz gençliğe düşen görev ve sorumluluğu doğru benimseyip yerine getirmeliyiz. Her yurtsever genci kendini, etrafını bu temeller üzerinde örgütlenmelidir. Yurtseverlik sadece Önderlik felsefesine, PKK'ye, gerilla yaşamına sempati duymakla olmamaktadır. Gerektiğinde yurdu için, halkı için fedai yaşamı göze almalıdır. O nedenle her yurtsever gencin yüzü mutlaka özgürlük saflarına dönük olmalıdır. Kürdistan gençliğinin başlatmış olduğu "WERİN CENGA AZADİYÊ" hamlesine Kuzey gençliği bu duygu yoğunluğunun ve ruh halinin sonucu olarak örgütlenilmiş bir hamle olarak katılmalıdır. Hareketimizin bir süredir yürüttüğü "DEM DEMA AZADİYÊ YE" hamlesinin öncülüğü gençlik mücadelesi açısından böyle yürütülecektir. Kürdistan

Her yurtsever Kürt genci bu sürece soluksuzca katılmalıdır. Her yurtsever genç kendi bulunduğu şehirde, köyde, mahallede, sokakta, üniversitede, okulda bu faşizme karşı koymalı, örgütlenmeli, eyleme geçmelidir.

yurtseverlikten uzak özgürlük anlayışı yaşam gafilliginden başka bir şey değildir. Toplumda en kutsal kılınan değerler bu kadar bombardıman altındayken yaşamın anlamından, özgürlükten söz etmek mümkün değildir. Yurdumuz işgal altındayken, kültürümüz asimile edilirken, Kürt olmak terör olarak tanımlanırken bizler neyin özgürlüğünden söz edebiliriz? Gündüz ortasında evimizde, sokakta, her yerde katledilen, taciz ve tecavüze maruz kalan halkın hangi özgürlüğünden söz edilebilir. Bu yaşananlar karşısında daha ne kadar mahkumiyete devam edilecektir ki...

Değerli Yurtsever Kürdistan Gençliği!

Her yurtsever Kürt genci bu sürece soluksuzca

gençliği yürütülen soykırım saldırılarının tehlikesini yüreğinde hissetmiştir. Buna karşı sessiz kalmanın, izlemenin, ne olacağını bakıp görmenin onursuzluk ve teslimiyet anlamına geleceğini bilerek "Werin Cenga Azadiyê" diyerek harekete geçmiştir. Bundan daha değerli ve anlamlı bir duruş olamaz. Kuzey Kürdistan gençliğinin de bu anlamda daha aktif bu hamleye katılacağına inanıyoruz. Özgürlük birilerinin bize sunacağı yahut devlet yasalarıyla oluşturulacak, faşizme barış diyerek alınacak bir değer değildir. Özgürlük, savaş meydanlarında ikileme düşmeden, kaygısızca, fedaice savaşarak alınan yaşamdır. O halde tekrar söylüyoruz 'WERİN CENGA AZADİYÊ'.

Muzaffer Ayata

YAŞAMLARINI NAMLUYA SÜRÜP DÜŞMANA SIKTILAR

Büyük Ölüm Orucunun yeni bir yıldönümüne girdik. Ölüm Orucu 14 Temmuz 1982'de başlatıldı. Şimdi 2021 Temmuz'undayız. Aradan uzun bir zaman geçti. Ama Türk devletinin imha ve inkâr konsepti değişmedi. Aynı zihniyetle Kürdistan Devrimi'ni boğma ve Kürt halkını tarihten silme konsepti devam ediyor. Dolayısıyla 14 Temmuz Direnişi tarih olmadı, güncelliğini koruyor. Türk devleti 1940'lara kadar Kürdistan'ı askeri açıdan ezmiş ve hakimiyetini sağlamıştı. 1970'lere kadar Kürdistan büyük bir suskunluğa gömülmüştü. Dünya kaynıyor, ezilen halklar peş peşe sömürge koşullarını ortadan kaldırıyorlardı. Dünyada sosyalizmin büyük bir itibarı vardı. Küba'dan Vietnam'a, Angola'dan Filistin'e kadar halkların bir uyanışı ve direnişi vardı. Kürdistan'da ise Türk devleti kendi ekonomisini, asimilasyonu derinleştiren eğitim sistemini, siyasi ve idari yapısını oturtmuştu. Devleti yönetenlere göre Kürtlerin işi halledilmiş, tarihin derinliklerine gömülmüşlerdi. Ancak ekonomik, sosyal ve siyasi gelişmeler farklı sorunları ve çelişkileri de beraberinde getirmişti. O hakimiyet ve sessizlik mutlak değildi. Dünyadaki gelişmeler Türkiye'yi de etkisine almıştı. Türkiye NATO'ya girerek kapitalist sistem içinde yerini belirlemişti. Ama sosyalizmden etkilenen veya kapitalizm ile çelişkisi olan sınıflar, devrimci gençlik hareketleri ortaya çıkmıştı. Özellikle sosyalist görüşlerin aydın gençlik içinde yayılması, toplumsal dinamikleri etkilemiş ve hareketlendirmişti. 1970'lere kadar Kemalizm'in ideolojik hakimiyeti vardı. Sosyalist düşünce ve hareketlerin ortaya çıkması, yoğun bir ideolojik mücadele ile Kemalizm'in zihin dünyasındaki hakimiyetini kırdı. Özellikle 1968 Avrupa gençlik hareketi Türkiye'yi de etkilemişti. Mahirler, Denizler, Kaypakkaya'lar ortaya çıkmışlardı. Üniversitelerde boykotlar, fabrikalarda grevler ve toprak işgalleriyle Türkiye ve Kürdistan toplumunda bir uyanış ve hareketlenme yaratmıştı. Türk egemenlerinin buna yanıtı 12 Mart Askeri Muhtırası oldu. Askeri Muhtıra ile S. Demirel hükümeti istifa etmiş, yerine Nihat Erim başkanlığında bir hükümet kurulmuştu. N. Erim hükümeti devrimci gençlik hareketlerine karşı Balyoz Harekâtı başlattı. Anayasa ve yasalar kısmi değiştirilerek daha gerici bir yapılanmaya gidildi. Deniz, Mahir ve Kaypakkaya imha edilerek devrimci hareketler biçildi. Binlerce insan haislere dolduruldu. Türk devletini yönetenler hiçbir zaman toplumun ihtiyaçlarına ve çıkarlarına göre hareket etmediler. Muhalefet güçlendikçe, toplumsal hareket ivme kazandıkça, değişik tertipler ve komplolarla, askeri darbelerle toplumu belirlenen devlet sınırları içine

çekmeye çalıştılar. Özcesi toplumsal mühendislikle devlet toplumu yaratılmaya çalışıldı. Bu alışkanlık günümüzde daha da pervasız bir biçimde sürdürülüyor. Nitekim 1974'te çıkan af ile hapisaneler geniş oranda boşaldı. Sendikalar ve toplum tümüyle ezilmemişti. Çok parçalı da olsa devrimci örgütler çalışmalarını yürütüyorlardı. Devletin buna cevabı ise 1 Mayıs 1977 Taksim katliamı ve 1978 Aralık sonu Maraş katliamı oldu. Devlet eliyle cinayetler, katliamlar bir zincirin halkaları gibi artarak günümüze kadar geldi. 1970'lerdeki siyasal ve sosyal hareketlenmeler Kürdistan'da da yeni bir tarihsel sürecin başlangıcı oldu. Bu döneme kadar Kürdistan'daki bütün hak arayışları ve direnişler Kürt egemen sınıfları öncülüğünde gelişmişti. 1800'lerde Babanlardan başlayarak Mir Muhammed Bedirhan, Şêx Sait'ten Seyit Rıza'ya, onlardan Mustafa Barzani'ye kadar hareketlerin öncüleri hep Kürt beyleri, mirleri ve şeyhleri oldular. İşte 1970'lerde bu geleneğin dışında yeni bir sınıfsal öncülük ortaya çıktı. 1970'lerde Devrimci Gençlik Hareketi'ni izleyen ve Kürdistan'a ilişkin araştırma ve incelemelerini sürdüren Önder APO yeni bir doğuşun ve örgütlülüğün kurucusu ve öncüsü oldu. 1973'lere gelindiğinde teorik ve ideolojik çerçevesini oluşturmuş, belirlediği hedefe göre kendisini ve etrafını örgütlemeye başlamıştı. Bu, tarihe APOCU'lar olarak girişin ve Kürt halkının yok oluşuna müdahalesiydi. Önder APO başta Kemal Pir, Haki Karer, Mazlum Doğan, M. Hayri Durmuş gibi insanları etrafında toplamış ve APOCU'lar hareketini örgütlemişti. Bu hareket hem Türkiye solu hem de Kürt gruplarıyla doğal bir ideolojik ve teorik mücadele yürüttü.

Bir yanda bin yıllık bir devlet geleneği, imhacı ve soykırımcı karakteri ve dünya gericiliğiyle birleşmesi, diğer yanda ise inançları ve iradeleri dışında herhangi bir silahı olmayan tutsaklar!

APOCU'ların var olanlardan en büyük farkı düzen ile iplerini koparmaları, ele avuca sığmamalarıydı. Okullarını, ailelerini, düzendeki olanakları terk ederek İsa'nın havarileri gibi Kürdistan'a dağılıp çalıştılar. APOCU'ların arkasında herhangi bir devlet, aşiret ve de ailenin desteği yoktu. Hepsi de genç insanlardı. Ciddi bir yaşam ve örgütsel deneyimleri de yoktu. Yüreklarını avuçlarına almış, hayalleri ve umutları peşinde koşuyorlardı. Kürdistan halkı kendisi olmaktan çıkartılmıştı. Ne kadar "bir araya getirilip örgütlenebilir" bilinmiyordu. Buna rağmen büyük bir inanç, moral ve emekle çalışmalar yürütüldü. 1978 Kasımına gelindiğinde APOCU'lar Kürdistan'da yüzbinlerce insanı etkilemiş, önemli bir gençlik tabanını eğitip etrafında toplamıştı. Bu birikim üzerine 27 Kasım 1978'de yapılan ilk kongre ile PKK de kuruldu. PKK Kürdistan'da ilk defa aydın gençlik öncülüğünde ezilen yığınları esas alan sosyalist düşünceyi benimsemiş, devrimci bir öncüyüdü. Kürdistan'da Türk devletine göre beklenmeyen bu uyanış ve hareketlenme onları arayışlara götürdü. Bu arayışlar tabii ki Kürt halkının varlığını tanıyan, yasal-anayasal düzlemde reformlar yapıp demokratik bir çözüm yönünde olmadı. Aslında bunun koşulları vardı. Dünya değişmiş, Türkiye değişiyordu. Kürtler bir uyanış ve arayış içindeydiler. Demokratik temelde ortak yaşam için adımlar atılabilirdi. Böyle olsaydı Kürtlerin illegaliteye sürülmelerine gerek kalmazdı. Ama Türk devleti ezberlerine sarıldı, yasak, şiddet, psikolojik savaş ve komploları tercih etti. Günümüze kadar da bu soykırım ve imha politikalarına gömülmüş, gırtlığına kadar insanlığa karşı işlenen suçlara bulaşmışlardır. 1 Mayıs 1977 ve Aralık 1978 Maraş katliamları gibi komplolar ve sıkı yönetim ilanları yetmeyince, 12 Eylül askeri faşist darbesini tertitlediler. 12 Eylül'de ordu devlete ve topluma el koydu. Parlamento, sendikalar ve partiler kapatıldı. Anayasa ortadan kaldırıldı. Generallerin söylediği her şey yasa oldu. Askeri darbe adeta

bir buldozer gibi toplumun üzerinden geçti. Çok kısa sürede sol hareketler ezildi, toplum bastırıldı, faşist ve militarist irade hâkim kılındı. Türkiye tam anlamıyla bir suskunluğa –ya da bugünkü gibi faşist teksesliliğe– ve karanlığa gömüldü. Askeri cunta tanrısal bir yetki ile donatılmış gibi hareket ediyordu. Kendilerine aşırı bir güvenleri vardı. Önlerindeki bütün engelleri kaldırarak yeni anayasal ve yasal düzenlemelerle Türkiye'yi yeniden dizayn etmeye çalıştılar. Böylece Kürtler yeniden tarihin karanlıklarına gömülecek, devrimci ve demokratik muhalefet de uzun süre gündemden çıkacaktı. Bunu yapabilmek için de önlerinde bir engel yoktu, arkasında ise Türk egemen sınıfı, NATO ve ABD vardı. Artık kim onları tutabilirdi? Cuntacılar dışarıyı halletmişlerdi ama cezaevlerinde hatırı sayılır bir devrimci birikim vardı. Bu insanların bir kısmı düşüncelerini ve örgütlerini savunacaklardı, faşizmi ve cuntanın insanlık dışı uygulamalarını eleştireceklerdi. Bu faşist cuntacıların kabul ve tahammül

edebilecekleri bir şey değildi, üstelik cezaevlerinde PKK'liler de dahil çok sayıda Kürt tutsak da vardı. Öyleyse cezaevleri de halledilmeliydi. Bu anlayış ve bilinçle cezaevlerine yöneldiler. Cezaevlerinde de Diyarbakır, öncelikli hedefleri oldu. Çünkü Diyarbakır Askeri Cezaevinde PKK'nin önder kadroları da dahil binlerce tutsak vardı. Diyarbakır Kürdistan'ın en önemli merkeziydi. Bu açıdan cunta tarafından çok stratejik olarak görüldü ve ona göre saldırıldı. Diyarbakır Cezaevi çok boyutlu, tarihsel, toplumsal ve ulusal mücadelenin bir çatışma alanına döndü. Türk faşizmi Kürtlerin varlığına ve adına tahammül edemiyordu. Mutlaka Kürtler bertaraf edilmeliydi. Buna ek olarak sol ve sosyalizme dayalı öncülük yönelimine karşı da şiddetini artırıyordu. "Bütün Kürtler ve muhalif güçler devlete teslim olmalı ve Kemalizm'in potasında erimeliydiler". Tutsaklar ise bu soykırımcı, inkârcı ve imhacı sistemi durdurmalıydılar. Çelişki ve çatışma sıradan değildi. Sorun var olup olmama sorunuydu. Ayrıca bu çatışma adil koşullarda,

birbirine yakın güç dengeleri içinde yürümüyordu. Tarifi zor bir güç dengesizliği vardı. Irkçı militaristler bütün toplumu teslim almış, basını ve devletin bütün olanaklarını ele geçirmiş, dünya gericiliğini arkasına almıştı. Tutsaklar ise dört duvar arasında, dünyadan izole edilmiş, inançları ve çıplak bedenleri dışında herhangi bir güce ve olanağa sahip değillerdi. Bir yanda bin yıllık bir devlet geleneği, imhacı ve soykırımcı karakteri ve dünya gericiliğiyle birleşmesi, diğer yanda ise inançları ve iradeleri dışında herhangi bir silahı olmayan tutsaklar! Cuntacı katiller tutsakları fiziken yok etmek yerine siyaseten yok etmek istediler. Ellerindeki yüzlerce, binlerce silahsız insanı kolayca öldürebilirlerdi. Ama bu ilerisi için tepkilerin ve direnişlerin gerekçesi olabilirdi. Onun yerine varlığını inkâr eden, inançları ve düşüncelerini terk etmiş,

düşmanına övgü dizen insanlar siyaseten daha karlı ve kullanışlıydılar. İtirafçı olmuş, halkına ve özüne ihanet etmiş tipleri bir mikrobu bünyeye salar gibi toplumun içine salarsan daha çürütücü rol oynar. Devlet bunun üzerine büyük bir korku ve boyun eğmeyi topluma dayatır. "Güvendikleriniz, arkalarından gittiğiniz insanlar devletin gücü karşısında nasıl hizaya geldiler, mum gibi oldular, görün" diye toplumu ağır bir saldırı altında tutar. Bu büyük planla Türk devleti Diyarbakır Cezaevine saldırı. Saldırıların daha kapsamlı ve sistematik biçim kazanması, Kolordu Komutanı Kemal Yamak'ın Kıbrıs'tan Diyarbakır'a getirilmesiyle oldu. Kemal Yamak Özel Harp Dairesi Başkanlığı da yapmış, acımasız, tam bir soykırımcıydı. Yine Kıbrıs'ta Rum esirlere karşı bütün suçları işlemiş, Yüzbaşı Esat Oktay ve ekibini de beraberinde getirmişti. Şubat 1981 sonlarında Esat Oktay'ın ekibinin de gelmesiyle birlikte Amed Zindanı sistematik bir işkence merkezine döndü. İşkenceleri ve yaratılan ortamı

anlatmakta kullandığımız kavramlar genellikle yetersiz kalıyor. Oradaki tutuklular genellikle 'Vahşet' olarak tanımlıyorlar. Tam bir fabrika sistemi kurulmuştu. Oldukça sistematik, istikrarlı ve aralıksız; ayrıca yaşamı ilgilendiren, biyolojik varlık da dahil her şey işkence konusuydu. İnsanların inançlarını, sağlığını, değer yargılarını, çevresini, insanı insan yapan ne varsa hepsini yıkıp içi boş bir varlık bırakmak istiyorlardı. Var olmak, yaşama karşı bir silaha dönüştürülmüştü. Ya buna karşı direneceksin ya da kendin olmaktan çıkacaksın. Tutsaklar 1981 Mart'ında Ölüm Orucuna girdiler. Açlık grevleri, fiili direnişler hepsi denendi, ancak bu bentlerini yıkmış zulüm tutsakların üzerine gelmeye devam ediyordu. Kısacası direnişin bir diğer adı ölümdü. Başka biçimde direnmek ve sonuç almak

yaşamının bir anlamı da kalmıyor. Buna karşı ben de Ölüm Orucuna başlıyorum" diyordu. Duruşma hâkimi ise biraz da telaşla "Hayri Ölüm Orucuna girme, kolordu komutanlığına koşullarınızın düzeltilmesi ve savunma olanaklarınızın yaratılması için yazı yazacağız" dedi. Hayri ise "Eğer işkenceler durursa arkadaşlarım adına sevinirim, ancak buna inancım kalmadı. O açıdan kararımı değiştirmiyorum" dedi ve son söz mahiyetinde ise "Eğer ölürsem mezar taşıma halkına karşı borçlu gitti" diye yazılmasını istedi. Ardından Kemal Pir kalktı, Hayri'ye katıldığını, ölümden de önde olmaları gerektiğini ifade etti. Ve Ölüm Orucu yeni katılımlarla devam etti. Kemal Pir her zaman sel gibi akan büyük bir devrimci kişilikti. Arkadaşlarla sohbetlerinde direnişin verdiği ruhla adeta sırtındaki bütün ağırlıkları atmış, rahatlamış

O kural tanımaz düşmana şunu demek zorundasın:

"Yaşamımı alabilirsin ama inançlarımı ve düşüncelerimi asla". Diyarbakır zindanındatarihe geçen direnişler işte bu söylemin yansımaları oldu.

mümkün değildi. Bir yerde insan yaşamı karşı bir silaha dönmüşse, o silahı kullananın elinden almak gerekir. O kural tanımaz düşmana şunu demek zorundasın: "Yaşamımı alabilirsin ama inançlarımı ve düşüncelerimi asla". Diyarbakır zindanında tarihe geçen direnişler işte bu söylemin yansımaları oldu. Direnişçiler yaşamlarını namluya sürüp düşmana sıktılar. "Bedenlerimiz senin olsun ama yüreğimiz ve beynimiz arkadaşlarımızın ve halkımızındır" dediler. Yaşamın bütün alanları karanlığa gömülmüştü. Bir çıkış görünmüyordu. Tutsaklar büyük bir korku, kuşatılmışlık ve çaresizlik içinde ihanete zorlanıyorlardı. Bu cendereyi kırmak için ya bir yol bulunacak ya da bir yol açılacaktı. Mazlum Doğan 1981'de direnişin sonlanması üzerine bir değerlendirme yapmıştı. "Zulme karşı gereken her şeyi yaptık, ancak ölüm eksik kaldı" demişti. Mazlum'un kanaati, ölümler dışında düşman o koşullarda durdurulamazdı. Mazlum gerçek anlamda bir ilke insanıydı. İdeolojik açıdan oldukça donanımlı, berrak ve ona göre yaşıyordu. "Ölüm eksik kaldı" diyen Mazlum, bunu öncelikle bir başkasından beklemeydi. Gerektiğine inanıyorsa kendisi yapardı ve öyle de yaptı. 21 Mart 1982 Newroz akşamı yaşamını namluya sürüp düşmanın üzerine ilk fırlatan oldu. Zulüm ve karanlıklar içinde özgürlük meşalesini tutuşturan Çağdaş Kawa oldu. Ardından Mazlum'un yolundan giden Dörtler'in eylemi geldi. Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin 18 Mayıs'ta kol kola girerek bedenlerini ateşe verdiler. Evet, Mazlum yolu açmıştı, bedel çok ağırdı ama zulmün ve karanlığın duvarları çatlamaya başlamıştı. Ardından 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Hamlesi geldi. 14 Temmuz günü mahkemede konuşma fırsatı yakalayan büyük insan Hayri Durmuş durumu şöyle özetledi: "Cezaevinin durumunu defalarca anlattık. Peş peşe cenazeler çıkıyor. Bizi yargılıyorsunuz ama davamızı savunma imkânı vermiyorsunuz. Bu şartlarda

ve hafiflemişti. "Oh be! Kelimeler artık özgür" diyordu. Serbestçe arkadaşlarla konuşmayı, hücrede ölüme yürümesine rağmen büyük bir özgürlük soluğu olarak görüyordu. Kemal dizginlenemez bir devrimci coşku sahibiydi. Aylara varan ağır koşullar, an be an erimleri onlarda herhangi bir yakınma, bir daralma yaratmadı. Ne yaptığını bilen, tarihe yürüyen büyük insanların olgunluğu ile ölümü karşılardılar. Kemal 7 Eylül'de, Hayri 12 Eylül'de, Akif 15 Eylül, Ali Çiçek de 17 Eylül'de şehadete ulaştı. Görüldüğü gibi ağır koşullar Önderliksel çıkışları gerektiriyor. Bu tarihsel döneme Önderlik eden ve damgasını vuran bu insanlar oluyor. Eylemin sonuçları da büyük oldu. En başta bu zulüm çarkının sembolü olan Esad Oktay gitmek zorunda kaldı. Onunla birlikte ihanet ve itiraf politikaları yerle bir edildi. Bütün tutsaklar sarsıldı, kendilerini sorgulamaya ve sorumluluklarını hissetmeye başladılar. 12 Eylül cuntacılarının mutlak iradesi bir biçimde kırıldı. Devrimci yenilmezliğini ve fedai militanlığının ne olduğunu gördüler. Geri adım atan onlar oldu. Bu direnişler sayesinde bütün dünyada suçları ve işkenceleriyle teşhir oldular. Kürt halkının tekrar betona gömülmesine ve PKK'nin tasfiyesine izin verilmedi. Dışarıda olağanüstü bir emek ve çaba harcayan Önderliğin gerçek yoldaşları olduklarını kanıtladılar. İnsanlar zindanlarda en olumsuz koşullarda direnebiliyorlarsa, dışarıda neden direnemesin? İşte Önderlik çabalarına en büyük desteği yine Mazlum, Kemal, Hayri ve arkadaşları verdi. PKK ideolojik ve teorik bir hareket olmasının yanında pratikte de kendini kanıtlamış ve rüştünü ispatlamıştı. En önemlisi de tarihi kayıtlara kanlarıyla imzalarını atmışlardır. PKK'de Önderliğe, Partiye, halka ve yoldaşlara bağlılığın hangi sınırlarda olduğunu göstermişlerdir. Bu militanlık ve bağlılığın bütün sınırları aştığını ve gerçek bir fedailiğin sergilendiğini dost-düşmana gösteriyorlardı. Bugün PKK'de ve gerillada tanık olduğumuz büyük kahramanlıkların ve fedailiğin temellerinin atıldığı

Direnışçiler yaşamlarını namluya sürüp düşmana sıktılar. "Bedenlerimiz senin olsun ama yüreğimiz ve beynimiz arkadaşlarımızın ve halkımızındır" dediler.

yer Önderliğin yarattığı ruh ile Kemal, Hayri ve Mazlumların ete-kemiğe büründürdükleri militanlıktır. Hayri genç yaşta, en zor koşullarda, en zor ölüm biçimiyle kendisini halkına adıyordu. Buna rağmen bunu yeterli görmüyor ve "Mezar taşıma halkına karşı borçlu gitti diye yazın" diyordu. Burada Hayri'nin ne kadar derin bir kavrayışa sahip olduğunu görmemiz gerekiyor. O henüz gençtir, yapacak çok şey var, Düşman o kadar sınırsız ve acımasız ki ölüm tek başına yetmiyor. Yaşayıp daha çok örgütlemek, halkı sahiplenmek ihtiyacı var, çünkü Kürtlerin içinde bunu görüp yürütecek insan sayısı sınırlıdır. Hayri bunu ruhunda derin hissettiği için, hayatını vermeyi bile yeterli görmüyor. Burada bir öncünün, bir devrimcinin derin hissedışı ve büyük sorumluluk duygusu karşımıza çıkıyor. Benzeri yan Kemal'de de var. O da Dörtler'in kendisinden önce şahadete ulaşmasını kabullenemiyor. "Öncüysek, ölümde de önde olmalıyız" diye düşünüyor. Bütün kaygıları, düşünceleri, ruhları devrim ve arkadaşlarıyla örülmüş. Başkabir kaygıları, başkabir arayışları ve istemleri yoktur. Her şeyini devrime adanmış, gerçek, idealist militanlık örneğiydiler. Dikkat edilirse içlerinden en genci olan Ali Çiçek, daha 22 yaşındadır. Şehit olanların hepsi gençtiler. Nasıl ki APOCU'lar bir aydın gençlik hareketi olarak doğdu ve partileştilerse, yine bir gençlik hareketi olarak tarihe damgalarını vurup zulüm duvarlarını yıktılar, halklarına ve yoldaşlarına yol gösterdiler. Soykırımcı Türk devleti o günlerden günümüze kadar işkencehaneleri ve hapishaneleri Kürt halkına karşı aralıksız işlettiler. Bir de ğirmen gibi Kürt halkının öncülerini ve aydınlarını öğütmeye devam ediyorlar. Şimdi hapisteki Kürt sayısı 12 Eylül zindanlarındakinden daha fazladır. Kenan Evren Türk-İslam sentezinin temellerini atmıştı. Erdoğan ve Bahçeli ise bunu ete kemiğe büründürdüler, devlete, hükümete ve topluma egemen kıldılar. Önder APO'nun Kürt sorununun Türkiye'nin sınırları içerisinde Demokratik Ulus perspektifi ile çözüm arayışları ve olabildiği kadar esnek yaklaşımları sonuçsuz kaldı. Çünkü Erdoğan ve Bahçeli yüzyıllık Kürt inkârı ve soykırımını tamamlamak istiyorlar. Özellikle 2015'ten beri "Çöktürme planı", Sri Lanka modeli gibi isimlerle topyekûn bir saldırı başlattılar. ABD ve NATO ile olan ittifaklarını, Kürt gericiliğini, Kürt karşıtı

komşu devletlerle ilişkilerini bu imha konsepti etrafında sonuna kadar kullandılar. Cizre, Sur, Nusaybin gibi şehirlerde yıkım ve katliamlar düzenlediler. 2017 Başûr Referandumuna İran-İrak'la birleşip saldırdılar, Kerkük ve çevresini Kürtlerin elinden aldılar. Ardından Rusya ile anlaşıp Efrin'i işgal ettiler. ABD ile de anlaşarak Girê Spî ve Serêkaniyê'yi işgal ettiler. Şimdi de Güney Kürdistan'da gerillanın üslenme alanlarına yoğun ve kapsamlı bir saldırı var. Erdoğan "Hiçbir yerde PKK'nin varlığı ve uzantıları olmayacak" diyerek Efrin'den İran sınırına kadar 30 km derinliğindeki alanı boşaltıp Arap, Türkmen ve diğer çevrelerden çeteler ve ailelerini yerleştirmek istiyor. Bir yandan Kürtlere karşı etnik temizlik uyguluyor, bir yandan da örgütlü güçlerini imha etmeye çalışıyor. Tıpkı 12 Eylül faşist cuntası gibi Kürtleri yine tarihin karanlıklarına gömmek ve bütün örgütlü yapılarını dağıtmak istiyorlar. 12 Eylül'de yapılmak istenen ve başarılamayan izzv onlar başarmanın peşindeler. Bu nedenle, Kürdistan gençliği öncelikle Hayri, Kemal ve Mazlumların hissettiği gibi faşizme karşı tehlikeyi hissedip harekete geçmeli. Devrimci güçler yenilir, tüm kazanımlar ortadan kaldırılırsa Kürdistan gençliğinin de kendisi olma şansı kalmaz. Türkiye'de, Suriye'de, Irak'ta devrimci demokratik kesimler de, demokrasi mücadelesi de büyük darbe yer. Bu açıdan PKK ve gerilla güçleri şu anda Ortadoğu halklarının savunmasını yapıyor. Türkiye, zayıf düşmüş ve ağır bir kriz yaşayan Ortadoğu toplumlarına karşı yayılmacı bir siyaset güdüyor. Buna karşı duran ve savaşan yegâne güç de Kürt halkıdır. Türk, Arap, Fars, bütün devrimci ve demokratik güçler Kürt halkıyla birlik ve dayanışma bayrağını yükseltmelidirler. Kürdistan gençliği de 1970'lerde ortaya çıkan APOCU'ların devrimci ruhuyla günümüz görevlerine sarılmalıdır. Kaygıların, korkuların, beklentili ruh halinin kimseye bir yararı olmaz. Kim ne yapacaksa yarını beklemeden yapmalıdır. Biz yarınları özgür olarak karşılamak istiyoruz. Soykırımcı faşistler ise yarınlarımızı karartmak istiyorlar. Bu açıdan biz ya özgür ve aydınlık yarınlar diyeceğiz ya da karanlıklara gömüleceğiz. Düşman nasıl ki Diyarbakır zindanında "Ya ölüm ya ihanet diyorduydu" şimdi de aynısını söylüyor. O halde bizim de cevabımız Mazlumların, Kemallerin ve Hayrilerin cevabı olmalıdır.

14 TEMMUZ DİRENİŞÇİLİĞİ ZAFER RUHU VE ÇİZGİSİDİR

Pîro DERSÎM

14 temmûz dîrenîşçi ruhu ve zafer çizgisi destansı bir tarihin adıdır . 14 Temmuz zafer çizgisi ve ruhu neye dayanmaktadır, bu kadar büyük direnme ve zafer gücünün kaynağı nedir?

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişinin üzerinden 39 yıl geçmesine rağmen halen güncelliğini korumakta, başarının ve zaferin yolunu bize göstermekte, fedai direnişçiliğimizin beslendiği ana kaynak olmaya devam etmektedir. Önder Apo bu yüzden 14 Temmuz Direnişçiliğini "Zafer Çizgisi" ve "Zafer Ruhu" olarak tanımladı. Amaca ve onun başarısına ikirciksiz inanç ve bu temelde örgütlenmiş insan gerçekliğinin her koşul altında zafere odaklanmış bükülmez iradesini ve sonsuz adanmışlığını ifade eden bu çizgi ve ruh, bugünde PKK militanlığının fedai duruşunda ve direnişinde ifadesini bulmaktadır.

14 Temmuz Direniş Çizgisi zafer çizgisidir. Sonuç

Kemal, yitirip de bulmaya çalıştığımız İnsan'ın ta kendisiydi. O bizim için yaşamın tükenmez enerji kaynağıydı. Bilinçli ya da bilinçsiz, onun yanındayken bu kaynaktan besleniyor ve güç kazanıyorduk.

almanın, başarmanın çizgisidir. Örgütlü insan gerçekliğinin her türlü güç ve maddi dengesizliği galebe çalmasının ifadesidir, çizgisidir, tarzıdır. Önder Apo "Bu anlamda direnişçilik 14 Temmuz direnişçiliğinin anlam ve önemine uygun olarak kendini yürütürse, politik olarak büyük bir insan gerçeğine dönüşebilir. En yenilmez düşman yenilebileceği gibi, zorluklar ve darlıklar da aşılabılır. Ne kadar yalnız olunursa olunsun, yine olanaklar ne kadar yetersiz olursa olsun, böylesine büyük direniş, örgütsel, politik ve askeri olarak arkasını ustaca getirmeyi bilirse, karşısındaki düşmanın arkasında bütün dünya da olsa gelişme sağlayabilir ve hatta zafere ulaşabilir" sözleriyle bu gerçekliği açık ve yalın bir şekilde dile getirmektedir.

Zaten Önderlik ve PKK bunun dışında bir mücadele ve direniş çizgisini kabul etmemekte, zafere odaklanmayan duruş ve mücadele tarzlarını mahkûm etmektedir. Pratik mücadele içerisinde de zafere kilitlenmiş her eylemin, her hamlenin ve her bireyin büyük sonuçlar ortaya çıkardığını rahatlıkla görebiliriz. Ancak sıradan, alışkanlıklara dayalı, günü kurtarmaya dönük, büyük hedeflere kilitlenmeyen yaklaşım ve eylemlerinde uzun vadede mücadelemize önemli bir katkısının olmadığını her birimiz kendi pratiklerimizden rahatlıkla anlayabiliriz. Önderlik her zaman bu iddiasız, sıradan, gününbirlikçi ve hedefsiz duruş ve anlayışlara karşı büyük bir mücadele içerisinde oldu. "Bu anlayışın kendisi diğer açık tehlikelerden daha tehlikelidir. Neden? Çünkü

aklına zafer gelmiyor. Zafer yürüyüşünden habersizdir. Oysa bu dönemin PKK'si zafer yürüyüşünü kesinkes götürmesi gereken PKK'dir. Herhangi bir yürüyüş, herhangi bir savaşıklık kesinkes bu döneme cevap vermez" sözleriyle Önderlik 14 Temmuz Direnişçiliğinde ifadesini bulan Zafer çizgisinin vazgeçilmezliğini net bir şekilde ortaya koymaktadır. "Kemal Pir ve Beritan Çizgisi" olarak Önderliğin somutlaştırdığı mücadele çizgisi, bu zafer ve direniş çizgisi olmaktadır.

O halde zafer çizgisi nedir, neye dayanır, nasıl bir kişilik, anlayış ve duruşla ortaya çıkarılır, yaşamla bağı nedir soruları önem kazanmaktadır. Bu konuda 14 Temmuz Direnişi içerisinde yer alan Önder yoldaşların yaşam, kişilik, duruş ve anlayışları tüm bu sorulara cevap verecek düzeydedir. Dikkat edilirse Önderlik çözümlemelerinde olması gerekeni ortaya koyarken hep bu yoldaşlarımızı, onların kişilik, yaşam ve duruşlarını örnek vermekte ve onlar gibi olmayı önümüze koymaktadır. O açıdan bu düzeyde mücadelemizi etkileyen ve belirleyici rolü 39 yıldır hep daha da artarak devam eden 14 Temmuz direnişini ve direnişçilerini doğru anlamak ve gerekli sonuçları çıkarmak bizler için oldukça önemli olmaktadır. Bugün birey olarak her birimiz istenilen düzeyde etkili olamıyorsak, istenilen düzeyde sonuç alamıyorsak ve büyük başarılar ortaya çıkaramıyorsak bu tümüyle zihniyetimizle, anlayışımızla, kişiliğimizle ve yaşam tarzımızla ilgili bir durum olmaktadır. Bu noktalardaki yanlışlık, eksiklik bizi etkisiz kılmakta, sonuç almamızı engellemektedir.

14 Temmuz direniş ruhunu yaratan, bunu başarmanın çizgisi haline getiren KEMAL PİR, HAYRÎ DURMUŞ, AKİF YILMAZ , ALİ ÇİÇEK şahsında bu direnişçi kahramanların başarılarındaki temel kıstası nasıl değerlendiriyorsunuz?

Her şeyden önce ve en önemlisi büyük amaçlara bağlanma ve her şeyiyle bunun başarısına odaklanma, kendini buna göre örgütleme zafer yürüyüşünde ilk adım olmaktadır. Eğer biz büyük başarılar ortaya çıkaramıyorsak en temelde bu konularda sorunumuz olduğu içindir. Bizde başarıya kilitlenme ve kendini amacın başarısına göre yapılandırıp örgütleme zayıftır. Böyle olunca da kişiliğimiz, duruşumuz, tarzımız, etkileme düzeyimiz, yaşamımız sıradan olmakta, bireysel ve kendine göre yaklaşımlar öne çıkmakta ve bu durum bize kaybettirmektedir. Oysa Kemal

insandı. Açık bir bilinçle bu gerçeğin farkında olmasak bile, Kemal, yitirip de bulmaya çalıştığımız İnsan'ın ta kendisiydi. O bizim için yaşamın tükenmez enerji kaynağıydı. Bilinçli ya da bilinçsiz, onun yanındayken bu kaynaktan besleniyor ve güç kazanıyorduk. Kemal Pir ile birlikteyken yenilmez bir ordunun üyeleriymişiz gibi bir duyguyu yaşamamız, bu gerçeğin dolaysız kanıtıydı. Demek ki, insan olmak, yaratıcı güç kaynağı haline gelmek ve bu gücü herkese cömertçe dağıtmak demektir. Kemal Pir işte buydu."

Bir diğer temel nokta ise şu olmaktadır. 14 Temmuz Direnişçiliği şahsında somutluk kazanan zafer çizgisi temelde inanca, maneviyata, bağlılığa, büyük düşünceye, doğru anlayışa, kararlı duruşa ve kendini örgütlemiş militan gerçekliğe dayanarak zafer kazanmıştır. İmkana, olanağa, maddiyata, koşulların uygunluğuna değil. Tam tersine imkanların, koşulların olmaması direniş zemini yapılmış ve başarının gerekçesi haline getirilmiştir. Bu bir Önderlik tarzıdır ve ilk çıkıştan beri hareketimizin temel bir karakteridir. "Kayada gül olma" olarak Önderliğin ifade ettiği bu tarz 14 Temmuz Direnişçiliğinde oldukça belirgindir. Oysa bugün her birimiz bu noktada kendimizi sorgulamalıyız. Bizim mücadele tarzımız nasıldır? Örgüt bizleri bir çalışmaya görevlendirdiğinde ilk yaptığımız imkan istemek ve adeta bu imkan ve koşullara dayalı çalışma yürütmek olmaktadır. İmkan, olanak ve koşul yoksa biz hemen şikayetçi dile başvurup, olmazı dayatmaktayız. İmkana, olanağa ve koşulların uygunluğuna dayalı çalışma tarzının bizimki gibi sert savaş koşullarında ayakta kalması yada başarılar ortaya çıkarması mümkün olmamakta, buda esasta devrimci mücadeleye zararlar vermektedir.

14 Temmuz direnişçilerinin en belirgin yanlarından biri ise halka ve mücadeleye bağlılık olmaktadır. Esasta yürüten, etkili kılan, sonuç aldırان temel bir faktördür bu durum. "Ölürsem mezar taşıma halkına borçludur diye yazın" diyen Hayri yoldaşın bu borçluluk felsefesi, büyük bir tevazuyu, dervişçe bir yaşamı ve engin bir bilinci ifade etmektedir. Gerçekten bizler kendimizi ne kadar halka, partiye, değerlere borçlu görüyoruz, Halka yaklaşımımız ne kadar doğru, ne kadar halkçıyız vb noktalarda ciddi bir sorgulamanın sahibi olmalı ve bu felsefeyi kendimize bir yaşam kılavuzu olarak ele almalıyız. Halktan kopmayı devrimcilikten, amaçtan

14 Temmuz direnişçilerinin en belirgin yanlarından biri ise halka ve mücadeleye bağlılık olmaktadır. Esasta yürüten, etkili kılan, sonuç aldırان temel bir faktördür bu durum. "Ölürsem mezar taşıma halkına borçludur diye yazın" diyen Hayri yoldaşın bu borçluluk felsefesi, büyük bir tevazuyu, dervişçe bir yaşamı ve engin bir bilinci ifade etmektedir.

Pir yoldaşı ele alalım. İlişkilendiği her kesi muazzam etkileyen, duruşuyla düşmanın dahi saygısını kazanan, her daim akışkan olan ve kabına sığmayan, öncü, eylemci bir yoldaş. Kemal arkadaşta sıradanlığa, bireyselliğe, kendine görelığe yer yok. Baştan aşağı kendini örgütlemiş tam bir militan kişilik. İşte Önderliğin "kendini örgütleyen militan atom bombasından daha etkilidir" sözünün en canlı ifadesi olmaktadır Kemal arkadaş. Fuat Arkadaşın Kemal Pir Arkadaşa ilişkin şu sözleri onun etkinlik düzeyini ve duruşunu en çarpıcı şekilde ifade etmektedir; "Kemal Pir, insanoğlu

ve Önderlik paradigmasından kopma olarak görmeli, bu konuda yaşadığımız yetmezliklerin ciddiyetini anlamalı ve gidermenin büyük çabasını ortaya koymalıyız. Unutmayalım ki halka dayanmayan hiçbir çalışmanın başarısı da, kalıcılığı da olmaz ve örgütlü halk gerçekliği üzerinden örgütlenmeyen hiçbir çalışma Önder Apo'nun paradigmasını ifade etmez. Bugün Devrimci Halk Savaşı stratejisini yeterince ve doğru temelde örgütleyemiyorsak bunun en temel nedeni halka yaklaşımda yaşadığımız yanılgılardan dolayıdır. Hayri Yoldaşın borçluluk felsefesi temelinde

bir yaklaşıma ulaşırsak o zaman göreceğiz ki zafer kaçınılmaz olacaktır.

Yine daha ortada ciddi bir parti gücü ve etkinliği olmadığı halde "Bu mücadelede zaferi görüyorum" diyen ve buna sonsuz inanıp, gereklerine göre yaşayan Kemal arkadaşın büyük öngörüsü, inancı, umudunun büyüklüğü bugün bizlere ders olmalıdır. Zaferin eşiğine geldiğimiz halde hala umutsuz, önünü göremeyen, zafere inanmayan ve dolayısıyla gereklerini yerine getirmeyen bizlerin bu duruşu her şeyden önce bu tarihi önderlere layık olmamayı ifade etmekte ve ciddi bir başarıya yol açmamaktadır. Önderlik "Umut zaferden daha değerlidir" demektedir. Kemal yoldaştaki umudun büyüklüğü, buna inancı ve bu umudun başarısı için her şeyini ortaya koyması Zafer Çizgisinin nasıl şekillendiğinin açık ifadesi olmaktadır.

Kızıl Yıldız Ali Çiçek yoldaşın düşman sorgusunda "Ben Ali'yim, beni çok iyi tanıyorsunuz. Ben çözülmem, benden sır alamazsınız, sizin işkenceleriniz benden ancak can alır. Hepiniz kendinizi deneyin. Partim bana teslimiyeti değil direnmeyi öğretti. Benim görevim direnmek, sizin ise çözmek. Haydi başlayın, sizin devletiniz mi güçlü, yoksa benim partim mi güçlü, görün..." sözleri, düşmana meydan okuması, Partiye ve değerlere yüksek bağlılığının bir sonucu olmakta, büyük bir cesaret ve sarsılmaz bir özgüveni ifade etmektedir. İşte zafer çizgisi diyorsak 14 Temmuz Direnişçiliğine bu

bükülmez çelikten irade, bu sarsılmaz inanç, bu büyük cesaret ve özgüvendir bu çizgiyi yaratan. Oysa dönüp kendimize baktığımızda zorluklara gelmeyen, kendine güvenmeyen, irade olamayan duruş, yaklaşım ve ruh halleri oldukça fazladır ve başarının önünde ciddi bir engel teşkil etmektedirler.

"Bu parti her şeyi büyütür, bu parti içinde yaşamak da onurlu ve şerefli. Bu parti içinde nefes almak bile değerlidir" sözleriyle Akif Yılmaz yoldaş Partiye, Parti şahsında Önderliğe, halka ve değerlere bağlılığı en özlü ve samimi şekilde dile getirmektedir. Bu kadar özlü ve sade bir bağlılık bile tek başına bir çok şeyin başarısı için yeterli olmaktadır. Bu Partide nefes almayı bile kutsallık derecesinde önemseyen Akif yoldaşın bu yaklaşımına karşın bizlerde ortaya çıkan adeta partiyi kendine muhtaç görme, hesapçı yaklaşımlar, partide olmayı her şeyi kendine hak görme olarak ele alma vb yaklaşımların basitliği önümüzü tıkayan ve büyümemizi engelleyen en temel noktalar olmaktadır. Partiye, Önderliğe, Halka doğru yaklaştığımız oranda bu büyük kaynaktan beslenerek büyür ve başarıların yaratıcısı olabiliriz. Doğru yaklaşmadığımız oranda, bu konudaki yetmezliklerimiz ve yanlışlarımız kadar başarıdan ve mücadeleden uzaklaştığımızı bilmeli ve bu durumdan kurtulmanın büyük arayışı ve çabası içerisinde olmalıyız.

14 Temmuz Direnişi sürecinde Kemal Pir yoldaşın

"Bu mücadelede zaferi görüyorum" diyen ve buna sonsuz inanıp, gereklerine göre yaşayan Kemal arkadaşın büyük öngörüsü, inancı, umudunun büyüklüğü bugün bizlere ders olmalıdır.

işkenceci başı Esat Oktay Yıldırım'a söylediği "biz yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz" sözü üzerinde durmamız ve sonuç çıkarmamız gereken temel noktalardan biri olmaktadır. Kemal yoldaş bu sözü sadece Esat'a cevap olsun diye dememiştir. Bu Apocu militanın yaşam anlayışını ortaya koymakta, anlamlı, onurlu ve özgür bir yaşama verdiği değeri ifade etmektedir. Yaşam sadece fiziki olarak biyolojik varlığını sürdürme tarzında ele alınamaz. Özgürce, onurluca ve anlamlıysa yaşamdır ve böyle bir yaşam uğruna, ölmek gerekiyorsa tereddütsüz ölmesini bilmeyi ifade etmektedir. Önderlik'te "Her şey yaşamda kazanılır, yaşamda kaybedilir" derken anlamlı, onurlu ve özgür bir yaşamın önemini ortaya koymaktadır. Bu yaşama militanca, devrimci tarzda yaklaşmak demektir.

Yaşamı en temel mücadele alanı görme, yaşamın her anında kendinde ve çevresinde geriliklerle mücadele etme, doğru, iyi ve güzel olanı anlık olarak yaşamda inşa etme ve başarıyı, zaferi bu anlamlı ve özgür yaşam inşasında ortaya çıkarma Apocu yaşam tarzı ve felsefesi olmaktadır. Diğer hususlarda olduğu gibi bu konuda da hepimizin ciddi bir sorgulamayı kendinde yapması ve bu anlayış çerçevesinde düzeltmeye gitmesi mutlaka gerekmektedir. Dikkat edilirse her birimizin yaşamında pek çok bireycilikler, sıradanlıklar, basitlikler, yüzeysellikler, darlıklar mevcuttur. Zaten bu yüzden Önderlik "Nasıl Yaşamalı" sorusunu oldukça önemsemektedir. Kemal Arkadaşın bu cevabı aslında "Nasıl Yaşamalı" sorusuna verilen en anlamlı, en doğru ve en özlü cevap olmaktadır.

14 temmuz direnişçi ruhuna ve yarattığı zafer çizgisine bağlılık ve bu destansı direniş ve zafer mücadelesine layık olabilmek için neler yapılmalıdır? Nasıl yaşanmalı ve mücadele edilmelidir?

14 Temmuz direniş ruhu ve zafer çizgisine bağlılık ve layık olma, bu Önder yoldaşlar şahsında ortaya çıkan Parti militan ölçüleri temelinde kendini sorgulama ve yeniden yapılandırmayla mümkün olmaktadır. Önder Apo "PKK'nin işlerini bundan sonra daha büyük bir 14 Temmuz kararlılığıyla götürme zorunluluğu var. Kendini erim erim eriterek bu kararlılık yürütülmek zorundadır. Eğer sizin de yoldaş anısından anladığınız bir şey varsa, onun adına yürütülen savaştan anladığınız bir şey varsa, bu gücü göstermeniz gerektiğini size söylüyorum. Bu, aynı zamanda güzel bir şeydir. Büyümek, başarmak

Hareketimizin 12 Eylül 2020 tarihinde ilan ettiği "Tecride, İşgale, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" hamlesi özünde 14 Temmuz Direnişçiliğinin güncellenmesini ifade eden bir Zafer Hamlesidir.

isteyen insanımıza en gerekli olandır ve yaraşması gerekendir de. Biz bunun dışında hiçbir işe yaramayız. İnsanlık için herhangi bir insan topluluğunun teşkil ettiği bir çeşni bile olamayız" sözleriyle bu yoldaşlara bağlılığın doğru yolunu ve tarzını ortaya koymaktadır. 14 Temmuz direniş ruhunda umutsuzluğa yer yoktur. Umutları ve idealleri için sonsuz bir adanma ve başarısına kilitlenme vardır. 14 Temmuz direniş ruhunda imkânsızlıklara yer yoktur. Tam tersine imkânların en kıt olduğu durumlarda bile örgütlü insan iradesinin her türlü imkâna ve güce galebe çalmasının adıdır. 14 Temmuz direniş ruhu onurlu bir yaşamın nasılına verilen en anlamlı cevaptır. 14 Temmuz direniş ruhu "yaşamı uğrunda ölecek kadar çok" sevenlerin hücre hücre erirken, "halkına borçlu" olduklarını hissederek yaşama erdemliliğidir. Ve 14 Temmuz direniş ruhu Önder Apo'ya, yüce şehitlerimize ve kahraman halkımıza bağlılığın zirvesi, en anlamlı, en bilinçli, en kararlı ifadesidir. O yüzden bu ruhun mayalandığı tarih olan 14 Temmuz halkımız ve hareketimiz tarafından "Ulusal Onur Günü" olarak ilan edilerek anlamlandırılmıştır.

12 Eylül faşist cunta zihniyeti ve sistemini günümüzde NATO nun ortadoğu bekçiliğini yapan AKP MHP faşist bloğunda yaşatılmaya devam etmektedir. Bu yeminli kürt düşmanı faşist ittifak karşısında devam eden gerilla ve halk direnişini, bu direniş ruhu ve zafer mücadelesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bugün Özgürlük Mücadelesi olarak her zamankinden daha fazla zafere yakın olmanın yanında, bağrında büyük tehlikeleri de barındıran tarihi bir süreçten geçiyoruz. Bizi zaferin eşiğine getiren ve bu tarihsel süreçte tehlikeleri bertaraf ederek mücadelemizi başarıya ulaştıracak olan 14 Temmuz Direniş ruhu ve Zafer Çizgisidir. Hiçbir imkânın olmadığı, yaşamın her anının işkenceye dönüştürülerek teslimiyet ve ihanetin dayatıldığı bir süreçte, bilinç-inanç ve iradenin en üst sentezi olan 14 Temmuz Direniş ruhu ve Zafer Çizgisi, 12 Eylül faşizmini parçaladığı gibi, bugünde AKP-MHP-Ergenekon faşizmini parçalayacak yegâne yol olmaktadır.

Günümüzde Halk ve Hareket olarak 12 Eylül faşizmini kat be kat aşan ırkçı, soykırımcı, işgalci ve inkârcı AKP-MHP-Ergenekon faşizminin saldırısı altındayız. Önder Apo üzerindeki tecrit artık hiçbir Kürt bireyinin kabul edemeyeceği noktaya gelmiştir. Tüm Kürdistan parçalarında Kürtlük adına var olan tüm kazanımlarımıza ve maddi-manevi tüm değerlerimize yönelik büyük bir imha ve soykırım saldırısı yürütülmektedir. Uluslararası güçlerin, bölge gericiliğinin ve ihanetçi-işbirlikçi kesimlerin desteğini de arkasına alan TC, elindeki gelişkin tekniğe de güvenerek Özgürlük Mücadelemizi tasfiye etmeyi, halkımızın tüm kazanımlarını ortadan kaldırmayı, Rojava ve Başur Kürdistan'ını işgal ederek Yeni Osmanlıcılık hayallerini pratikleştirmeyi amaçlamaktadır.

Bu kadar yoğun ve kapsamlı saldırılar karşısında her alanda ortaya çıkan direniş de görkemli ve kahramancadır. 14 Temmuz direniş ruhu ve zafer çizgisi temelinde bugün Önder Apo'nun ideolojik, felsefi, ahlaki, manevi ve fiili öncülüğünü yaptığı faşizme karşı direniş mücadelesi dağda, zindanlarda, Kürt halkı ve dostlarının bulunduğu tüm alanlarda fedai çizgide yürütülerek, faşist sömürgecilerin tüm hesapları boşa çıkarılmakta, yaşadıkları çöküş hali gittikçe derinleşmektedir. Çağın gericiliği TC ile arkasındaki NATO'ya ve çağın tekniğine karşı yeni dönem

"Bu parti her şeyi büyütür, bu parti içinde yaşamak da onurlu ve şerefli. Bu parti içinde nefes almak bile değerlidir" sözleriyle Akif Yılmaz yoldaş Partiye, Parti şahsında Önderliğe, halka ve değerlere bağlılığı en özlü ve samimi şekilde dile getirmektedir.

gerillacılığının hareket tarzı, yaratıcı taktikleri, fedai ruhu ve çelikten iradeleri Haftanın, Gare ve bugünde Metina-Avaşın-Zap hattında destansı direnişleri ortaya çıkarmakta, zaferin yolunu bize göstermektedir. Hareketimizin 12 Eylül 2020 tarihinde ilan ettiği "Tecride, İşgale, Faşizme Son; Özgürlüğü Sağlama Zamanı" hamlesi özünde 14 Temmuz Direnişçiliğinin güncellenmesini ifade eden bir Zafer Hamlesidir. Bu hamleyi başarıya götürmek, Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü ortaya çıkarmak ve halkımızı özgürleştirmek bizlerin rolümüzü oynaması ile mümkündür. 14 Temmuz Direnişçiliği karşısında kendimizde yürüteceğimiz güçlü sorgulama ve düzeltme ile zafer militanı haline gelebilir, düşmandan işlediği tüm suçların hesabını sorarak tarihsel rolümüzü oynayabiliriz. Bu Kemal, Hayri ve Sara yoldaşlardan Helmet, Atakan Mahir, Kasım Engin, Delal Amed ve Leyla Ararat yoldaşlara varan kahraman şehitlerimize, Önderliğimize, Halkımıza ve tarihe karşı boynumuzun borcu olmaktadır. Bu anlamda diyoruz ki 14 Temmuz direniş ruhuyla başladık ve bu ruhla zafer bizlerin, halkımızın ve halkların olacak...

Kadına Dayalı Özgür Yaşamın İnşası İçin Tüm Genç Kadınlar Alanlara Akmalıdır.

Değerli Yoldaşlar, Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!

Axîn Mahîr Dîcle

Kadına Dayalı Özgür Yaşamın İnşası İçin Tüm Genç Kadınlar Alanlara Akmalıdır.

Değerli Yoldaşlar, Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!

Mücadele tarihimiz açısından yaşadığımız süreçlerin tümü çok önemli gelişmelerle doludur. Elbette ki her süreç hem yaşandığı dönemler itibarıyla hem de sonrasında açığa çıkardığı gelişmelerle değerlendirilmekte, çıkarsamalar bu çerçevede yapılmaktadır. Ancak Özgürlük Mücadelemiz açısından yaşanan tüm gelişmeler anı anına etki etmekte ve güncel durumu da belirlemektedir. Özgürlük hareketimiz başladığı günden bu yana hep büyük mücadele vermiş, büyük direnmiş, mücadelenin olduğu her alana etki etmiş ve büyük kazanmıştır. İçerisinde bulunduğumuz aylar da mücadelemiz açısından belirleyici öneme sahiptir. 14 Temmuz büyük Ölüm Orucu zaferi ve ardından 15 Ağustos'ta ilk kurşunla devam eden büyük başarı ruhu günümüze kadar aralıksız olarak devam etmektedir. Bu ruhun oluşmasını sağlayan başta Dörtler, büyük komutan Mahsum Korkmaz (Egit) yoldaş olmak üzere tüm devrim şehitlerimiz Kürdistan mücadelesi açısından büyük umut olmuş ve önümüze kaçınılmaz görevler bırakmıştır. Bu kahraman şehitlerimizin izinde yürümek, o ruhu sürekli diri tutmak, anılarına Kürdistan özgürlük mücadelesini başarıya ulaştırma ile cevap olmak gerekmektedir.

2021 yılının ilk yarısı mücadelemiz açısından çok büyük kahramanlıkların yaşandığı, büyük bedellerin verildiği ancak büyük başarıların da açığa çıkarıldığı bir dönem oldu. İmralı'da Önderliğimiz şahsında her geçen gün daha da ağırlaştırılan tecritle hala sonuç alacağını düşünen AKP-MHP faşist rejimi büyük yanıldığını görmüştür. Önderliğimizin can güvenliği üzerinden hareketimizi ve halkımızı teslim alabileceğini hesaplayan AKP-MHP özel savaş rejimi Önderliğimizin insanüstü direnişi, hareketimiz ve halkımızın açığa çıkardığı mücadele sayesinde Önderlikten haber vermek zorunda kalmışlardır. Önderliğimiz kısa telefon görüşmesiyle dahi direnişinin düzeyini ve yapılması gerekenleri gösterdiği tavırla ortaya koymuştur. "ÖZGÜRLÜK ZAMANI" hamlesinin tüm alanlarda

özellikle de zindanlarda güçlü sahiplenilmesi tecridi bir kez daha boşa çıkarmıştır.

Tarihi Garê zaferiyle birlikte özgürlük mücadelemiz büyük kazanımlar elde etmiştir. Yıla gerillanın büyük zaferi ile başlanmış, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınlar her koşulda direneceğini göstermiş, 21 Mart Newroz bayramında Kürt halkı faşizme geçit vermeyeceğini, her şart ve koşulda mücadele edeceğini çok net bir biçimde göstermiştir. Kadınların ve Kürt halkının tüm faşist saldırılara, katliam ve soykırımlara rağmen dimdik ve kararlıca mücadele etmesi faşist AKP-MHP özel savaş rejimini fazlasıyla korkutmuş, bu gelişmeleri tersine çevirecek yeni saldırılar planlamaya itmiştir. Faşist rejim adeta yıl başından bu yana devam eden özgürlükçü dalgayı tersine çevirmek için arayışa girmiş, Garê yenilgisinin rövanşını almaya çalışmaktadır. 15 Şubat öncesi Gare'ye saldırarak gerillayı darbelemeyi planlayan AKP-MHP faşist rejimi uluslararası komplonun yıldönümünde komployu yeni bir aşamaya taşırmayı hedeflemiştir. Böylece faşist dalga daha da büyütülecek, Kürt halkı tam bir soykırım cenderesine alınacaktı. Ancak Gare'de gerillanın muazzam direnişi ve başarısı AKP-MHP faşist bloğunda ciddi sarsılmalar yaratmış, bizzat Erdoğan'ın başarısız olduklarını itiraf etmesine sebep olmuştur. Erken seçim tartışmaları, darbe söylentileri, HDP'nin kapatılması gündemi, toplumun tüm kesimlerini gözaltı furyaları, tehdit ve katliamla baskılama girişimleri bu sarsılmadan çıkış yolları olarak gündeme getirilmiştir. Garê sonrası imajı zedelenen faşist şef Erdoğan yeni bir işgal girişimiyle 23 Nisan'dan bu yana Zap, Avaşin ve Metina 'ya yönelerek imaj tazelemesi yaratmak istedi. Yine Bakure Kürdistan'ın neredeyse tüm dağlarında gerilla karşısında yeni hareketler başlatmıştır. Fakat bu girişimlerin hiçbiri gerillanın direnişi karşısında başarılı olamadı. Avaşin, Zap ve Metina ve diğer tüm alanlarda görkemli bir direniş yaşanmaktadır. Kendi mücadele tarihimizde benzerleri çok olsa da şu an bu alanlarda yaşanan direniş kahraman Kürt gerillasının fedaice direniş ruhunu zirveletmiştir, ne olursa olsun sonucun muhteşem olacağını baştan itibaren kanıtlamıştır. Ancak katliamcı düşman sadece

özgürlük gerillasına değil, Kürdistan coğrafyasının her taşına, ağacına, hayvanına, kentine ve insanına karşı da hunharca saldırmakta ve yok etmektedir. Dağlarımız uzun zamandır düşman saldırısıyla inim inim inletilmekte, Kürdistan coğrafyası talan edilmekte, ekolojisi bitirilmeye çalışılmaktadır. Özgürlükteki tek dayanağımız olan dağlarımızdaki her türlü canlı kıyımı aylardır son bulmadı, dağlardaki yangınlar sönmedi, yanmaktan kurtulan ağaçların talanı dahi bir türlü bitmedi. Düşman her yönüyle Kürdistan coğrafyasını, Kürtlüğü, Kürt mücadelesini, Kürt kadın ve gençliğini ortadan kaldırmak için canla başla savaşımaktadır. Kürt kıyımına, kadın kıyımına, Kürdistan'ın kıyımına karşı tüm gücümüzle mücadele etmek durumundayız. Gerilla ve zindanlar bu mücadeleye öncülük ediyor. Zagrosların zirvelerinde gerillanın işgal hareketleri karşısında başlattığı hamlelerle beraber 2021 yılı Kürt halkı için devrimci halk savaşı yılı olacak nitelikte gelişmelerle devam etmektedir. Kuşkusuz bu koşulları yaratan ve her koşulda bedenlerini faşizme karşı siper eden şehit yoldaşlarımız olmuştur. Ş. Şoreş Beytüşşebap, Ş. Esmer, Ş. Leyla Agiri, Ş. Kasım Engin, Ş. Sinan Mirxan, Ş. Hüseyin Fırat, Mamreşo ve tüm Bazen Zagrose ve Cenga Xabur şehitlerini ve son olarak da İzmir HDP İl binasında şehit edilen Deniz Poyraz yoldaşı bu vesileyle sevgi, saygı ve minnetle anıyor, anılarına bağlılık gereği mücadeleyi başarıya götürme sözümüzü yineliyoruz.

Kadın mücadelesi açısından da önemli gelişmeler yaşanmaktadır. Kadın mücadelesi evrenselleşerek tüm dünyada ortak taleplere dönüşmekte, dünyanın her yerinde kadınlar artık "özgürlük" istemektedir. Kuşkusuz bu yürüyüşte Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelemizin gelmiş olduğu düzey temel ilham kaynağı olmaktadır. Önderliğimizin belirttiği "21. yüzyıl kadın yüzyılı olacak" tespiti en çok da bu yıllarda belirginleşmeye başladı. Gelişen kadın direnişleri bunun somut örneği oldu. Kadınlar artık sistemden hak talep eden pozisyondan çıkarak her alanda ve zamanda erkek egemen sistemin yıkılışını talep etmektedir. Kadına dayalı özgür yaşamın inşası için alanlara akmaktadır. Elbette ki egemen erkek sistemi bu gelişmeler karşısında kadını mücadele zemininden koparmak için kimi yol ve yöntemler uygulamaktadır. Son ABD seçimlerinde siyahi başkan yardımcısı Camala Harrison'un öne çıkarılması, sistem içerisinde AKP'li Özlem Zengin benzeri kadınların örnek gösterilmesi devrimci kadın mücadelesini saptırmaya yönelik girişimlerdir. Yine kadın polisler öne çıkarılarak polislik özendirilmekte, kadın üniversitesi tartışmalarıyla üniversiteli "ev hanımı" örneği yaratılmaya çalışılmaktadır. Bunun yanında İstanbul Sözleşmesi kaldırılarak kadının kendini korumasız, güvensiz hissedebilmesi sağlanmaya çalışılmış ve erkeğin her türlü yaptırımına açık hale getirilmiştir.

Tüm bunların yanı sıra özel savaş uygulamalarının temel hedefine genç kadınlar konulmuştur. Kürdistan'da Kürt kadınlarına yönelimler devlet eliyle bilinçli ve özel olarak geliştirilmektedir. Uyuşturucu, fuhuş, ajanlaştırma uygulamaları ile özelde Kürdistan'da genç kadınlara ciddi yönelimler olmaktadır. İnternet üzerinden sanal ilişkiler oluşturularak fuhuş ağları örülmektedir. Polis ve asker eliyle Kürt genç kadınlar "aşk" adı altında kandırılarak sistemli taciz ve tecavüz politikalarına maruz kalmakta, bu politikalar ajanlaştırmak için temel bir tehdit aracı olarak kullanılmaktadır. Kimi genç kadınlar adeta celladına sevdalanırcasına bu tarz yönelimleri saldırı olarak değerlendiremeyecek şekilde

uyuşturulmuştur. Bu saldırılar sonucunda Kürt genç kadınlara Gülistan Doku gibi kaybedilmekte ya da İpek Er gibi intihar adı altında katledilmektedir. Yine genç kadınlar bu devlet çeteleri tarafından kandırıldıktan sonra fuhuş ağlarına çekilmekte, bir adım ötesi olarak ajanlaştırılmaktadır. Zaten Kürdistan'da faşist erkeklik taciz ve tecavüzü sürekli kadınlar üzerinde bir tehdit sopası olarak kullanmaktadır. Özelde siyasi bir kimliğe sahip kadınlar bu yolla sindirilmek ve teslim alınmak istenmiştir. Bu yöntemlerle teslim alınamayan, aktif, sonuna kadar mücadeleye bağlı genç kadınlar ise özel hedeflenerek katledilmektedir. Bunun en son örneği Deniz Poyraz'dır. Kadınları katlederek toplumda infial yaratmaya çalışan AKP-MHP faşist rejimi aynı yöntemi mücadele içindeki kadınlara da uygulamakta ve böylece varlık ve özgürlük mücadelesi yürüten kadınlar içinde korku ve panik yaratarak mücadeleden koparmaya çalışmaktadır. Deniz Poyraz yoldaş hem gençlik hem de kadın çalışmalarında yıllardır aktif mücadele eden bir yoldaşımızdı. Defalarca gözaltına alınarak baskı yapılmasına, ölümle tehdit edilmesine rağmen son ana kadar mücadeleden geri adım atmamıştır. Özgürlük mücadelesinde ısrarlı duruşunu katliamcı düşman Deniz'in canını alarak kırabileceğini zannetmiştir. Ancak Deniz yoldaşın katledilmesi hem Kürt halkında hem de kadınlar içerisinde yeni bir isyanın açığa çıkmasına sebep olmuş, amaçları boşa çıkmıştır. Binlerce insan Deniz yoldaşın izinde birleşmiş ve mücadele safları daha da sıklaştırılmıştır. Düşmana en darbeleyici cevabı Deniz yoldaşın değerli ailesi gösterdiği yurtsever tavırla ortaya koymuş, yurtseverlikte açığa çıkan düzeyi göstermiştir. Bu katliamla Kürt halkını, kadınları, özelde de genç kadınları sindirmeyi amaçlayan faşist erkek-devlet rejimine verilecek en iyi cevap direniş alanlarını daha fazla doldurmak, özgürlük inatçısı binlerce genç kadın olarak özgürlük Deniz'ine artık bir damla misali değil, akarsular gibi akmaktır. Damlaya damlaya göl olabilir ancak biz gürül gürül akarak özgürlük Deniz'ine karışırsak önümüzde hiçbir engel duramaz. Deniz çok miktarda sudan oluşur. Su hayat kaynağıdır, yaşam damarıdır. Ama aynı zamanda çağlarsa seller misali önünde hiçbir engel tanımadan her şeyi alıp götürme, yok etme gücüne de sahiptir. Su hem var etme hem de yok etme gücüne sahip çok önemli bir kaynaktır. Deniz Poyraz gibi halkımızın yaşam damarı olma gücümüz de var, çağlayarak faşizme büyük darbe indirme, silip süpürme gücümüz de var. Buna inanarak Deniz Poyraz yoldaşın anısına sahip çıkmalı, amacını kesin başarıya ulaştırmak için var gücümüzle mücadele etmeliyiz. Elbette mücadelemiz ciddi bir düzey yaratmıştır fakat henüz sonuca ulaşmamıştır. Bu nedenle genç kadınlar olarak bu süreçte yaşanan gerilla, halk ve kadın direnişlerinden güçlü sonuçlar çıkararak gelişen

**Kadın mücadelesi
evrenselleşerek tüm
dünyada ortak taleplere
dönüşmekte, dünyanın
her yerinde kadınlar artık
"özgürlük" istemektedir.**

mücadeleye öncülük etmemiz gerekmektedir. 2021 yılını Devrimci Halk Savaşı yılı haline getirme, tüm kadınlara ulaşma ve örgütlenme görevlerimiz önümüzde durmaktadır.

Değerli Yoldaşlar, Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!

Önder APO'nun çıkışı ile başlayan PKK genç başlayan ve mücadeleye genç devam eden bir parti olarak tarihteki yerini almıştır. Önderliğimiz mücadelenin öncüleri olarak kadın ve gençliği görevlendirmiştir. Genç kadınlar ise bu öncülük rollerini iki boyutlu taşımasından kaynaklı doğal öncülük görevi ile karşı karşıyadır. Ancak içerisinde bulunduğumuz örgütlülük ve mücadele düzeyi bu öncülük görevlerine tam sahip çıkılmadığını göstermektedir. Bu iki güçlü kimliğe sahip olduğumuz halde güçlü sonuçlar alamıyorsak

daha güçlü sorgulamalar yapmamız gerekir. Kuşkusuz sorun Önderliği, partiyi, Kadın Kurtuluş İdeolojisini doğru anlama, kavrama ve yaşama geçirmede yaşanan eksiklerle alakalıdır. Özgürlük arayışında derinleşme, özgür kadın olma gündeminin genç kadınlar içinde tartışılma durumu zayıflamıştır. Kadın kurtuluşu, kadın özgürlüğü sanki teorik tartışmalarda ya da erkek karşısında ciddi zorlanma yaşandığında akla gelmekte, bu süreçler aşılınca rafa kaldırılmaktadır. Tüm yoldaşların günlük olarak yaşamını kadın özgürlüğü üzerinden örgütlemesi gerekmektedir. Bizim en temel görevimiz kadını irade haline getirmek, xwebun olmak, yani özgür kadın olmaktır. Ancak yaşam gözlemlendiğinde özgürlük arayışının her an diri tutulmadığı, özgür kadın kimdir ve nasıl yaşar sorularının cevaplarında ezber düzeyinde dahi yüzeyselliklerin olduğu görülecektir. Tüm arkadaşların kadın kurtuluş ideolojisi, kopuş teorisi, sonsuz boşanma, erkeğin dönüşümü gibi ideolojik konularda derinlikli yoğunlaşması, erkek zihniyetten kopuş yaşaması, aynı zamanda erkek arkadaşları da yoğunlaştırması gerekmektedir.

Dönemin en temel sorunlarından biri yüzeyselliktir. Kendini, çalışmayı, mücadeleyi, savaş ve düşman gerçekliğini önemine göre ele alma zayıflamıştır. Ezberci bir öğrenme, yaşamın ve mücadelenin detaylarından çok görünür boyutlarını bilme, kimi temel bilgileri ezberleme, derinleşmeme son süreçte gençlerde yaşanan temel bir sorundur. Ayrıca genç kadınların temel bir sorunu da kendini eğitmemedir. Eğitim işi sürekli başkası tarafından öğretilme biçiminde ele alınmaktadır. Bu çok yanıltıcıdır. İnsan kendi kendini eğitmeyi bilmelidir. Eğitim ihtiyacını partinin, yönetimin, kadronun, kendinden bilinçli gördüklerinin üstüne atma gelişmektedir. Halbuki özgürlük mücadelesine gönül vermiş bir kadro, bir çalışan pratikten çıkardığı tecrübelerle, yaşamsal

tecrübe ile de kendini eğitmeli; eğitimi ve düşünsel gelişmeyi süreklileştirmelidir. Özellikle de genç kadınlar şahsında yaşanan yüzeysellik, ezbercilik, düşünsel hantallık acilen aşılmalıdır. Bununla birlikte eleştiri ve özeleştiride konularında gelişen yanlış yaklaşımlar vardır. Özeleştiride oldukça ketum, eleştiride de şahsına dönük eleştiri yapılmayana dek eksik ve hatalarla uzlaşan, görmezden gelen liberal anlayışlar gittikçe gelişmektedir. Liberalizm ve uzlaşının geliştiği ortamda her türlü yanlışın önü açılmış olur. Gençlik ruhunun olduğu yerde mücadele keskin, katı ve radikaldir. Değişim ve dönüşüm yaşanmaktadır. Uzlaşma, liberalize etme, dengeler kurma, idare etme asla gelişemez. Bu durum kesinlikle gençlik ruhundaki zayıflıkla alakalıdır. Ruhtaki, enerjideki zayıflık bu eksikliklerin yaşanmasına zemin olmaktadır. Eleştiri-özeleştiride bizi sürekli diri, yeni tutan temel mücadele

2021 yılını Devrimci Halk Savaşı yılı haline getirme, tüm kadınlara ulaşma ve örgütlenme görevlerimiz önümüzde durmaktadır.

yöntemidir ve bu yöntemin aktif işlemesi çalışmanın gelişmesinin ve yenilenmesinin garantisidir.

Önemli konulardan biri de özel savaşın genç kadınlar üzerindeki etkileridir. Özel savaşla genç kadınları düşürerek toplumu yönlendirmeyi, soykırıma uğratmayı hedefleyen düşman gerçekliği iyi anlaşılmadan sorunlar çözülemez. Toplum içerisindeki genç kadınlarda sonuç almak isteyen düşman aynı biçimde mücadele içinde yer alan örgütlü genç kadınları da etkilemeye, düşürmeye çalışmaktadır. Düşman en çok teknik üzerinden genç kadınlara ulaşmakta ve mücadeleden koparmaya çalışmaktadır. Maddiyata eğilim, farklı yoz yaşam alışkanlıklarına yönelim, halk gerçeğinden uzaklaşma temelinde asimilasyonu yaşayan gençler düşman tarafından özenle izlenmekte ve bu durumlar örgütlü gençliğe karşı kullanılmaktadır. Bu durumu kullanan düşman çelişki yaratmakta, maddi imkân sunmakta, tehdit ve şantajla gençleri mücadeleden koparmaya çalışmaktadır. Özeldede de ajanlaştırmayı bir özel savaş yöntemi olarak içimizde geliştirme uğraşındadır. Yine ailecilik Kürdistan'da mücadeleye karşı örgütlendirilmiş en küçük ama en etkili birimdir. Yaşamı küçük bir aileye hapsedme, gençleri sadece bir aile kurma hayaline yönlendirme, üyesi olduğumuz ailenin de değerlerini boşaltma temel hedeftir. Düşman tüm teknik ve fiziki savaşı ile kazanamadıklarını özel savaş yöntemleriyle,

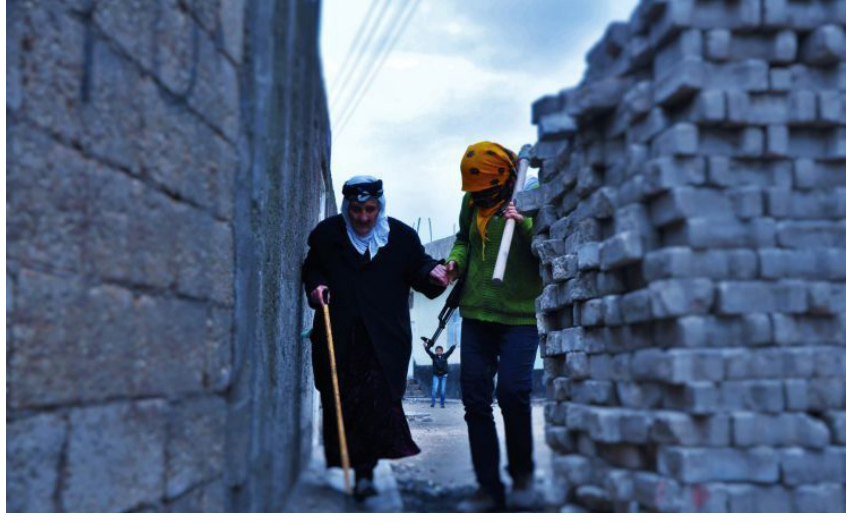
maddiyatçılıkla ve aile kurumu üzerinden kazanmaya çalışmaktadır. Bu konuda çok duyarlı, hassas ve uyanık olunmalı, düşman politikalarına düşülmemelidir.

Genç kadınlar şahsında gelişen şikayetçilik ve beklentili olma durumları da temel bir sorundur. Düşman her zaman ter türlü yöntemle saldırır, sorun üretmek ister. Gençlik de bu sorunları çözmek, düşman saldırılarını boşa çıkarmak, halkı korumak ve bilinçlendirmekle görevlidir. Son süreçte genç kadınlarda ciddi bir beklentili ruh hali görülmektedir. Saldırıları karşısında mızımızlanma, şikâyet etme, of pof çekme, lanet etme gibi bir hakkımız da zamanımız da yoktur. Bir yerde yapılması gereken bir görev varsa, mücadele edilmesi gerekiyorsa bunun öncülüğünü hiç şüphesiz genç kadınlar yapacaktır. Mevcut sorunlardan şikâyet etmek, başkasına havale etmek, beklenti içinde olmak, harekete geçmek için birilerinden talimat beklemek Apocuların vasıfları değildir. Bu durumlar mücadelesizliği dayatmakta ve düşmanın zaman kazanmasına sebep olmaktadır. İçimizde gelişen bu mücadele sorunlarını bir an önce ortadan kaldırmak gerekmektedir.

Çalışmalarda bazı gelişmeler olsa da genel anlamda bir daralma yaşandığı görülmektedir. Daralma yaşanmasının temel sebebi kitleselleşmede yaşanan zayıflıktır. Bu durum elbette çalışma tarzıyla bağlantılıdır. Kitleselleşme zayıf kalınca eğitim, eylem, katılım, kadrolaştırma gibi faaliyetler de zayıflamaktadır. Alanlardaki çalışmaların çoğu kadrolar tarafından yürütülmektedir. Kadrolar elbette mücadeleye öncülük etmek zorundadır. Ancak kadro ile birlikte yerel kadroların, çalışanların, sempatizanların da rolü çok belirleyicidir. Mücadele bütünlüklü bir iştir, sadece kadrolarla yürütülemez. Kolektif, birbirine destek verecek biçimde çalışma örgütlenmelidir. Kadronun hiç olmadığı ortamda sorumlu ve duyarlı tüm genç kadınlar çalışmaları yürütmeli, mücadelede boşluk bırakmamalıdır. Çalışmaların dinamik gücü yereldeki genç kadınlardır. Mücadele böyle büyür ve gelişir. Yerelin aktifleşmesi, mücadelenin dinamiği haline gelmesi, her açıdan öncülük yapması, beklenti içinde olmaması çok önemlidir. Fakat biz genç kadınların kendiliğinden gelmesini beklersek yanılgı olur, kimse gelmez. O bilinç henüz gelişmemiştir. Genç kadınlar neredeyse oralara gitmek, örgütlemek, eğitmek ve mücadeleye katmak gereklidir. Kitlemiz, örgütlülüğümüz, eğitimlerimiz, eylemlerimiz, ideolojik öncülüğümüz, partiye katılımımız zayıf olursa genç kadınlar olarak mücadeleye katkımız hangi alanda gelişecek? Bu zayıflıkların mücadelemizin genel düzeyini etkilediğini bilmek gerekir. Bu sebeple genç kadınlar olarak öncülük görevlerimize daha doğru sahip çıkmalıyız.

Değerli Yoldaşlar, Değerli Yurtsever Genç Kadınlar!

Kürdistan'ın her parçasında yoğun bir savaş durumu yaşanmaktadır. Bu kızılca kıyamet savaşta başarılı olmamızın tek yolu mücadeleye katılımı büyütmekten geçer. Her alanda örgütlü mücadeleyi geliştirmek gerekir. Ancak genç kadınların, gençliğin gerilla saflarına akarak düşmana tarihi darbeler vurması en önemli mücadele zeminidir. Ülkemizin her alanında bu kadar yoğun savaş yaşanırken kayıtsız kalmak, izleyici olmak, mücadele etmemek Kürdistan gençliği açısından kabul edilemez. Kürdistan gençliği yurtseverdir, devrimcidir ve mücadele saflarına katılmaya hazırdır. Fedakarlık, cesaret ve ülke savunması görevinde

Bir yerde yapılması gereken bir görev varsa, mücadele edilmesi gerekiyorsa bunun öncülüğünü hiç şüphesiz genç kadınlar yapacaktır.

gençliğin sorunu yoktur. Sorun bu güce yeterince ulaşamamak, harekete geçirememek, istemleri karşılayacak güce gelememektedir. Mücadele içinde yer alması gerektiğine inanan tüm vicdanlı ve ahlaklı gençler yönünü özgürlük dağlarına dönmeli ve ülke savunmasında yer almalıdır. Doğru yoğunlaşma, ısrar, inat ve partiyi büyütme kararlılığı olursa katılım önünde hiçbir engel yoktur. Düşman dahi engel olamaz.

Bakur alanı mücadelemiz açısından her dönem en önemli mücadele sahası olmuştur. Faşizm özellikle de son 6 yıllık süreçte her geçen gün artarak devam etmektedir. Türkiye toplumuna bu faşist dalga özümsetilmeye çalışılırken Kürdistan'da her gün soykırım faaliyetleri yürütülmektedir. Kuşkusuz tüm topyekûn saldırı, katliam ve özel savaş saldırılarına rağmen halkımızın, kadın ve gençlerin varlık ve özgürlük mücadelesinde ısrarlı direnişi büyük moral sağlamaktadır. Direnişin öncülüğünü ise hiç şüphesiz kadınlar yapmaktadır. Artan kadın katliamları, şiddet, baskı ve gözaltılar, taciz ve tecavüzler kadınların özel hedef yapıldığını göstermektedir. Ancak faşist devlet ne yaparsa yapsın özgürlüğe yürüyen kadını durduramamakta, kendini ve ülkesini korumaya kararlı kadınları mücadeleden vazgeçirememektedir. Genç kadın çalışmalarının örgütlenme zemini tüm çalışmalara göre daha fazladır ve örgütlenme ihtiyacı zaruridir. Genç kadınlar örgütlülüğün geliştirilebilmesi açısından bazı durumlarda sadece özgün kimi konularla da örgütlendirilebilir. Önderlik ideolojisinde geliştirilen kadın mücadelesinin kesinlikle başarı sağlayacağı açıktır. Bizler ne kadar doğru öncülük yapabilirsek o derece güçlü mücadele edebiliriz. Özgürleşme mücadelesi, bu mücadeleye öncülük etme elbette kolay değildir. Ancak Kürdistan'da gelişen mücadele bu zorlukları göğüsleyerek direnmeyi gerektirmektedir. Doğru bir mücadele ve güçlü bir direniş ile kesin başarı sağlanacağına inanmak zaferi garantileyecektir.

Bawer Agir

RUHU GENÇ, İNANCI SONSUZ APOCUMİLİTAN: BARANMAWA

O; Stewrê'nin şirin cennetimsi köyünde kazandığı Kürdistanî değerleri, bir halkın özgürlük davasında yeşerten örnek bir devrimciydi,

O; kendisini bilgi, bilinç ve iradeyle donatarak zalimlerin bitmek bilmez zulüm sistemine karşı başkaldıran bir gençlik önderiydi,

O; ruhunu hep genç tutmasını bilen, yüreği büyük, inancı sonsuz, azmi ve kararlılığı sınırsız bir Apocu militandı,

O; zorluklardan yılmayan, mücadele etmeyi tutkuyla gerçekleştiren, var olanla yetinmeyen ve her zaman gözünü zafere diken sembol bir kişilikti,

O; Kürdistan özgürlük devriminin yiğit bir evladı, Apocu felsefe ve ideolojinin öncü bir komutanı ve yoldaşlarının gönlünde taht kuran varlığıyla boşluğu doldurulamaz bir can yoldaşı.

Evet, Ş. BARAN MAWA'dan bahsediyoruz. 7 Temmuz 2018 tarihinde Botan'ın Kunavê alanında faşist soykırımcı TC devleti'nin saldırısı sonucu şehitler kervanına katılan Baran arkadaşın, şehadetinin 3. Yıldönümünü karşılıyoruz. Böylesi bir dönemde Ş. Baran kişiliğini, mücadele duruşunu daha fazla anlaşılır kılmalıyız. Ş. Baran'ın Kürdistan devrimci gençliği için taşıdığı anlamı ve mücadelede yaşatılması gereken özelliklerini daha fazla ön plana çıkarmalıyız. Bu görev, Kürdistan gençliğinin boynunun borcu olmaktadır.

Faşist soykırımcı TC, Kürdistan'da bir kültürel soykırım rejimi olarak bedenleşmiştir. Kürdün kendi gölgesinden korkması, Kürtçe konuşmanın en ağır suç haline getirilmesi, Kürtlüğü ifade eden değerler yerine her şeyin türkleştirilmeye çalışılması devletin vahşi karakteri olmuştur. Kürtlere yaşatılan trajedi günlük bir uygulama haline getirilmiştir. Kendi gerçeğine ihanet etmek normalleştirilmek istenmiştir. Sonuç olarak kendini Türk zanneden, Kürtlüğünü geri, ilkel görürken Türklüğü övünç kaynağı olarak gören bir

nesil yetiştirilmesi amaçlanmıştır. Bu insanın yaşadığına binlerce kez lanet etmesine neden olan bir politika olarak her bir Kürt gencinin karşısına çıkmıştır. İşte tem da buna karşı Heval Baran yüreğinin her bir parçasında öfke büyütmüş, kin beslemiş ve nefret edercesine dayatılanları kusmak istemiştir.

Heval Baran'ı tanıyanlar bu yönüyle Kürdistanî özelliklerine büyük bir hayranlık beslemiştir. Kürtçe konuşmasındaki ısrarından, yaşama Kurdi gözle bakmaya, yemek kültüründen Kürt toplumsal değerlerine sıkı sıkıya sarılmasına kadar kişiliğini buna göre oluşturmuştu. Soykırımcı düşmanın aklını ve yüreğini teslim almasına izin vermemiştir. Önder Apo'nun "ruhun bekaretini koruması" sözündeki gibi Heval Baran da Kürtlük ruhunu koruyarak düşmanı yaşamın her anındaki duruşunda kahretmesini bilmişti.

Heval Baran bu özellikleriyle Bakurê Kürdistan'daki mücadelede de stratejik adımlar atılmasına yol açtı. Örneğin birdönemekadargençlikçalışmalarıyoğunluklu olarak Türkiye metropollerinde merkezileşmişti. Heval Baran bu duruma karşı şunu söylemekteydi: "Gençlik, Botan'da, Mardin'de, Colemerg'de güçlü hale gelmeden düşmana karşı etkili bir çalışma yürütemez." Gerçekten de Bakur gençlik çalışmalarının Botan merkezli yoğunlaşmasıyla beraber çok önemli gelişmeler yaşandı. Kürdistan'ın kalbi olan Botan'da gençlik güçlendikçe düşman gençlik üzerindeki kirli politikalarında çözümsüz kaldı. O dönem Botan'dan Colemerg'e kadar düşmanın yürüttüğü ve işbirliği içinde olduğu birçok fuhuş ve uyuşturucu çetesi vardı. Gençlik bilinç kazanıp örgütlendikçe bunlardan yaptıklarının hesabını sordu ve barınamaz hale getirdi. Bir yerden sonra birçok çetebaşı haber göndererek suç işlediklerini, affedilmek istediklerini ve her türlü karara uyacaklarını söyleyecek duruma getirilmişlerdi. Bakur gençliği bu biçimde düşmanın pisliklerinden

temizlenerek önemli bir mücadele gücü haline geldi. Bunda Heval Baran'ın Kürdistanî kişiliğinin rolü belirleyici olmuştur.

Hakeza düşman Kürdistan'da en fazla kişiliklerle oynamıştır. Kişilikleri enkaz haline getirmiştir. Her türlü çirkin yol ve yöntemlerle sırf gençlik kendi değerlerinden uzaklaşarak mücadele edemez duruma gelsin diye kişiliksizliği dayatmıştır. Kişiliği olmayan bir kimse doğal olarak celladına aşık olacak düzeyde düşmanına hizmet edecektir. Özellikle Kürdistan gençliğine karşı böylesine özel bir asimilasyon tezgahı kurulmaktadır. Heval Baran'ın bu konudaki derin bilinci onun eşsiz örgütçü kişiliğine damgasını vurmuştur. Örneğin Heval Baran'ın tartışıp da ikna etmediği, ayağa kaldırmadığı, yarattığı motivasyonla seferber etmediği kişi ya yoktu ya da çok istisnaydı. Yaşam duruşuyla, yaklaşımlarıyla, üslubu ve hissettirdikleriyle insanları eğitiyordu. Sadece akademi eğitimlerinde değil, mücadelenin her anında bununla insan yaratıyordu. Gerçekten bir arkadaşın da dediği gibi "Heval Baran, kişilik yaratıyordu." En önemli özelliklerinden biri

buydu. Düşmanın değirmen taşı gibi öğütüp un ufak ettiği hasarlı, zayıf ve yanılıgılı kişilikleri Önder Apo'nun mütevazî bir öğrencisi olarak eğiterek mücadelecî bir hale getiriyordu. Bu yüzden bulunduğu alanda tartışmasız bir çekim merkeziydi. Bu özelliğini devrimci gelişme yaratmanın, hamlesel atılımlar geliştirmenin zemini haline getiriyordu.

Heval Baran da siz küçük hesaplar, ufak hedefler, iddiasız duruşlar göremezdiniz. Adeta Apocu olmanın sırrını çözmüş gibiydi. Önder Apo'nun kılı kırk yarararak, iğne ucu büyüklüğündeki imkanları devasa kazanımlara dönüştüren gerçeğini kişilik tarzı haline getirmişti. Devrimci olmanın büyük düşünmek olduğunu hatmetmişti. Bunun için yürüttüğü her çalışmada önemli başarılarla, büyük gelişmelere damgasını vuruyordu. Aslında kişi olarak etkinliği ve rolü çoğu zaman birinci sıradaydı. Ortaya koyduğu düşünceleriyle, en sıkışık anlarda bulunduğu çözümlerle, keskin zekasını harekete geçirerek ulaştığı planlamalarla bir ilham kaynağı oluyordu. Ama bunu yaparken kesinlikle bireysel kalmazdı, kendisiyle sınırlı tutmazdı. Ekip olmanın gücüne, kollektif çalışmanın görkemli yaratımlarına yürekten inanıyordu. Her zaman da böyle çalıştı, birinci dereceden sorumlu olmasına rağmen herkesi harekete geçirip, rol misyon yükleyerek muazzam gelişmeler yaratılmasının öncüsü oldu. Eğer Kürdistan Gençlik Hareketi bugün devrim mücadelesine öncülük yapar duruma gelmişse bunda Heval Baran'ın payı eşsizdir.

Zorluklar çoğu zaman insanların geri adım atmasına neden olur. Mevcut düzen her insanı biraz bu hale getirmiştir. Kırılgan, kendine güvenmeyen, rahata alışkın, kolay yollarla sonuç almaya meyilli bir duruş hakim kılınmak istenmektedir. Günümüzde de düşman faşist baskı ve zoru dayatarak bu özellikteki insanlardan sonuç almaya odaklanmıştır. Zorla devrimci direnişi bastırabileceğine, iradeyi kırıp teslim alabileceğine inanmaktadır. Bu konuda Heval Baran tam tersine zorlukların insanı büyük geliştiren, çelikleştiren gücüne inanmaktaydı. Bunun için her zaman zorlukların üstüne giden, mücadeleyle aşmaya çalışan, en ağır durumlara karşı çözüme kilitlenen bir duruşa sahipti. Onun yanında asla kendinizi çözümsüz hissetmezsiniz.

Zorluklar olduğunda muhakkak bir çıkış yaratacağına doğal bir inancınız olurdu. Çünkü kendisini Apocu felsefede ve ideolojide sıfırdan yaratmıştı. Kendisini iyi bir PKK'li kılmak için emek vermiş, çaba harcamış, kafa patlatmıştı.

Örneğin Heval Baran görüldüğünün tersine çok okumaktaydı, çok yoğunlaşmakta, çokça düşünmekteydi. Önderlik düşüncelerini yaşamsallaştırmanın buradan geçtiğini iyi biliyordu. Gün içinde yüzlerce sayfa kitabı rahatlıkla okuyabiliyordu. Mücadele bilincindeki derinliğin en önemli halkalarından biri de bu olmuştur. Örneğin Heval Baran çok fazla yararlanılacak bir kaynak veya materyal olmamasına rağmen kendisini hazırlayarak ilk defa kapsamlı olarak Kürdistan devrimci gençlik tarihi dersini vermiştir. Birçok konuda engin bilgilere sahipti. Bunu da imrendirecek biçimde bir mütevazilikle yaşıyordu. Bilgisini ve bilincini yoldaşlığın hizmetine sunma becerisine sahipti. Bu yüzden birçok insanda görülenin aksine Heval Baran kendisinde teori pratik dengesini ustalıkla kurabilen bir kişiliğe sahipti. Konuştuğunun ağırlığını yaşamadaki mücadele çizgisiyle ispatlayan bir arkadaştı. Kurduğu yoldaşlık ilişkileriyle PKK yoldaşlığına hâle getirmemiş, yoldaşlığı yücelten yoldaş canlısı bir duruşun sahibi olmuştur.

Heval Baran, tüm bu ifade edilenler ve daha ifade edilmeyen birçok yönüyle Kürdistan Özgürlük Devriminde hakkı verilmiş bir yaşamı bizlere sunmasını bilmiştir. Hem PKK içerisindeki gençlik mücadelesine hem de tüm Kürdistan gençliğine yaşam duruşu, mücadele çizgisi ve yaratımlarıyla eşsiz bir miras bırakmıştır. Tam da bu yüzden BARAN MAWA Kürdistan devrimci gençliğinin öncü komutanı olmuştur. Biz Baran Mawa yoldaşı tanıyanlar onu tanıdığımız, onunla yoldaşlık yaptığımız ve aynı mücadelenin yolcusu olduğumuz için başımız dik ve gururluyuz. Keşke herkes bizler kadar şanslı olsaydı...

3. şehadet yıldönümünde Ş. Baran Mawa'yı saygı, sevgi ve minnetle bir kez daha anıyor, Kürdistan gençliğinin binlercesinin BARANLAŞARAK mücadeleyi hep beraber zafere götüreceğimize and içiyoruz. Botan'a gitmeden önce son olarak söylediğin cümleyi bir kez daha haykırıyoruz: " DAHA SON SÖZÜMÜZÜ SÖYLEMEDİK..."

YÜREĞİMİZİ ANLAYIN

1997 sonbaharıydı. Aylardan Kasımdı. Geçtiğimiz her yerde, son anlarını yaşayan hüzün yapraklarının toprağa döküldüklerini görüyorduk. Hava soğuktu, ama etkilemiyordu. İlk kez Ortadoğu'ya, Önderlik Sahası dedikleri Parti Merkez Okuluna geliyordum. Avrupa'nın buz gibi ortamından çıkmış, insanların yüreklerinin sıcaklığından bir damla da sana verdikleri bir mekana gelmiştim. Ortadoğu'nun merkezinde bir araya gelen ve sıcacık yürekleri olan bu insanları anlamaya başlama kararlılığıyla başladım yeni yaşamımın yeni gününe. Tüm arkadaşlarda büyük bir heyecan vardı. İlk kez tanıştığım bu arkadaşlarıma bakınca içimden, "Sizin gibi evlatlara sahip olan ülkeye ne mutlu!" diye geçirdim. İkinci günümüdü. Akşam saatlerindeki koşuşturmaya ve günlük subayın sahaya giden uzun ince yolda hazır ol vaziyette beklemesine daha anlam verememişken, Önderlik arabayla okulun bahçesine girdi. Arabayı park ettikten sonra, Başkan ve yanındaki arkadaşlar, arabadan indiler. Onun qdışında hiçbir şey anımsayamıyorum. Her şey, zaman ve mekan yitmişti sanki. Bu durum, Önderliğin ertesi gün kamelyada yaptığı çözümlemeye dek sürdü. O'nu, ilk kez görecektim. Söyleyeceklerinden tek kelime kaçırmamak için ön sıradaki sandalyelerin birinde oturdum. Herkes heyecanlıydı. Sanki dinlemem gerekip de dinleyemediğim bir türküyü dinleyecek gibiydim. Az ötede sesini duyduğumuzda hepimiz ayağa kalkarak, hazır ol vaziyetine geçtik. Kamelyanın az ötesinde gördüğümde, sade kıyafetlerin yanı sıra ayağındaki terlikler, çok ilgimi çekmişti. Gülerken kamelyaya girdi ve heyecanla "Buyrun oturun arkadaşlar," dediğinde hepimiz oturduk. Benim dışımda O'nu ilk kez gören ve O'nun hiçbir sözünü ve hareketini kaçırmamak için ön sandalyelerde oturan başka genç arkadaşlar da vardı. Yeni gelen arkadaşları kastederek "Umarız onlarda bizi anlarlar" dedi. Bu sözler karşısında şok olmuş ve O'na bakakalmıştım. Saatlerce süren çözümleme boyunca, bu donukluktan kurtulmadım. Sadece bu cümleyi algılayabilmişim. Ve o da bir kaseti başa sarar gibi

yeniden yeniden hafızamda tekrarlanıyordu. Düşüncemi başka bir noktada yoğunlaştıramıyordum. O'nu görür görmez, adeta çarpılmışım. Başkan, çözümleme sürecinde çevreye bir şeyler arayan bakışlarla bakıyordu. Önderliğin bakışlarına yakalandığımı fark ettiğimde, biran kalbimin durduğu hissine kapıldım. Kendi kendimle yaptığım monologda, afallamaya başlamıştım. Kanımın damarlarımdan yüzüme doğru fışkırdığını ve yüzümün kızarıp şiştiğini, dalga dalga yayılan sıcaklıktan anlıyordum. Oysa ki çözümleme bitişinde alkışlarken, ellerimin soğuktan buz kesmiş olduğunu görecektim.

Bize rağmen, bizimle birliktenliği yakalaması en çok dikkatimi çeken yönüydü. Umut ve özlem arası yolculuklardan pişman olmadığını kanıtlarcasına, özlemlerini yaşam gerçekliğinde canlı tutup, bunları umuda nasıl dönüştürdüğünü anlattı. Bağlılığının büyüklüğünü, ilmek ilmek binlerce yüreğe nasıl

*O'nu, ilk kez görecektim.
Söyleyeceklerinden tek
kelime kaçırmamak için
ön sıradaki sandalyelerin
birinde oturdum. Herkes
heyecanlıydı. Sanki
dinlemem gerekip de
dinleyemediğim bir türküyü
dinleyecek gibiydim.*

“Unutmayın ki; onlar,
benim umutlarım ve
bir halkın kaderiydiler.

Sizin sevdiğiniz bir
yoldaş ise, benim her gün
kucakladığım yoldaşlarımın
teker teker şahadeti beni
nasıl etkiliyor biliyor
musunuz? Bunu biraz da
anlamaya çalışın. Her şehit
düşen arkadaşla birlikte
umutlarım köreltilmek ve
söz verdiğimiz halk, halklar
tarihten silinmek isteniyor.
Yüreğimizi anlayın,”

nakşettiğinden bahsederek, yaşamı kucaklıyordu. O günlerde, böylesi büyük coşku ve umutlarla ülkeye uğurladığı bir grup arkadaşın tank pusuna düştüklerini ve çoğunun şahit düştüğü haberini almıştı. Önderlik geldiğinde, bizi çok ağır eleştirir diye düşünüyor, aldığımız her nefeste Önderliğin yaklaşımını merak ediyorduk. Birkaç gün aradan sonra Önderlik, okula geldi. Eğitim teknilini aldıktan sonra çözümlemeye geldiği an her şey birden bire değişti. Bizler bu çaresizlikte kendisine sarılırken, Önderlik çözümü bünyesinde taşıyan bir değerlendirme yaptı ve bizlere dönerek; “Siz, beni hiçbir zaman istediğiniz gibi

arkadaşların yer aldığı bir grup arkadaş, yoğunlaşma evine geçtik. Bu kutsal özgürlük ortamının tüm imkanlarıyla derinleşmeye alınmış olmamıza rağmen, üzerimizdeki ölüm tehdidini bir türlü göremiyor ve yüzeysel yaklaşıyorduk. Önderlik, grup olarak eve yerleşmemiz üzerinden uzun bir süre geçtikten sonra, ilk kez kaldığımız eve gelmişti. O’nun geldiği her seferde olduğu gibi o gün de sevinç ve coşkuyu sınırların ötesinde yaşıyorduk. Gece biz nöbetteyken sessizce içeri girip, çözümleme yapmaya başladı. Tek tek gözlerimize bakarak, bizlere sorduğu sorunun cevabını yakalamaya

bulmayacaksınız” diyerek şaşırtmıştı. Çok üzgündü ve şehit anısına bağlı olduğunu, onlara cevap olmak gerektiğini belirtti. Bununla yetinmeyip, bizlere de; “Unutmayın ki; onlar, benim umutlarım ve bir halkın kaderiydiler. Sizin sevdiğiniz bir yoldaş ise, benim her gün kucakladığım yoldaşlarımın teker teker şahadeti beni nasıl etkiliyor biliyor musunuz? Bunu biraz da anlamaya çalışın. Her şehit düşen arkadaşla birlikte umutlarım köreltilmek ve söz verdiğimiz halk, halklar tarihten silinmek isteniyor. Yüreğimizi anlayın,” diyerek O’nu anlamaya davet etti. Bu sözler, halk ve tarihsel görevlerimiz karşısında savrulmadan daha güçlü ayakta durmamızı emrediyordu.

Beş aylık Parti Merkez Okulu eğitim devresinden sonra, Kürdistan’ın her parçasından ve Türkiye’den

çalışıyordu. Bizlerde sorduğu soruları cevaplıyorduk. Bize komşularımızın kimler olduğunu sordu. O’nun bu soruyu neden sorduğunu anlamadığımız gibi, nasıl bir cevap vereceğimizi de bilmiyorduk.

Konu, Önderliğin diyaloglarıyla ince ayrıntılarına kadar kurduğu bağlantılarla aydınlatıldı, aydınlatıldık.

Önderliğin tanıyıptanımadığımızı sorduğu komşularımız, kaldığımız evin yanındaki eve yeni taşınmışlardı. Onların ne zaman taşındıklarını bilmediğimiz gibi kim olduklarını da bilmiyorduk. Uzun bir aradan sonra Önderlik, ilk kez gelmesine karşın bu değişikliği hemen fark etmişti. Taşınanların kim olduklarını bize söylemeden önce, kendi yöntemleriyle kim olduklarını öğrenmiş, sonuç almıştı.

O gece, kendi nöbetini kendisi tutmuştu. Gece boyunca

evi uzaktan gözlemlemişti. Ve o evde sakin tavırlı birçok erkeğin, gece boyunca düzenli aralıklarla nöbet tuttıklarını gözlemlemişti. Bunların yanlarında da orta yaşlı bir kadının olduğunu, sabah yaptığı çözümlemede bizlere aktarmıştı. O geceye kadar, elimizdeki silahla Önderliğin nöbetini tuttuğumuzu zannediyorduk. Oysa ki, Önderlik bir kez daha bize kendisini nasıl koruduğunu kanıtlamıştı. Bazı araştırmalardan sonra komşu evde yaşayanların "Müslüman Kardeşler" örgütünden olduklarını öğrendiğimizde, durumun ciddiyetini daha iyi anladık. Ciddiyet ve hassasiyetle hareket etmeye çalıştığımız günlerin birinde Önderlik, bir toplantıya katılmak için erkenden bizimle vedalaştı. Her sefer olduğu gibi bu kez de onun arabaya bineceğini beklerken, O, nedense o gün sokak aralarından yürümek istemişti. Tek başına kapıdan çıktığında kendisine ne diyebileceğimizi ve ne yapacağımızı bilememiş, şaşırmiştık. Ancak ani bir hareketle birçoğumuz önüne geçip, kendisini kucaklamak isteyen çocuklar gibi ellerimizi iki yana açarak gitmesini engelleme çalıştık. Bu davranışımızla dışarıya çıkmasını istemediğimizi görünce:

"Neden, ne olur?" sorusunun ardından; "Sizler rahatça gezebiliyor, her yere gidebiliyorsunuz. Elinizde silahınız her yere gidebiliyorsunuz, kimse sizleri engellemiyor. Özgürlüğü içinize çekebiliyorsunuz. Ama beni her şey sınırlandırıyor. Yıllardır özlemini çektiğim özgürlük dağlarına özgürce gitmem için bırakmıyorlar. Gördüğünüz gibi şu kısacık yol aralığını dahi tek başıma yürüyemiyorum. Yürüsem bir halkın kaderi tehlikeye girecek. Farklı bir soluma imkanım da yok. Bizim, size sunduğumuz, sizin için yarattığımız bu imkanların yanında siz bana küçük bir parça dahi sunmuyorsunuz," diyerek yarı sitemli, yarı alıngan bir yüz ifadesiyle bizi bir kez daha vicdani sorgulamaya çekerek, evden ayrılmıştı.

Bir gün çözümlemeye gelince Başkan:

"Bakın bir avuç toprağımız bile yok ne diyorsun?" dediğinde ben de,

"Başkanım, ben zaten yurtsever değilim. Ayrıca Kürdistan'a değil, İstanbul'a dönmek istiyorum. Kültürel çalışmalarda yer almak istiyorum. Ayrıca bende milliyetçilik duyguları da yoktur" dediğimde, omuzlarımdan tutup ayaklarım sürünecek şekilde bütün odayı dolaştırdı. Diğer arkadaşlardan kimi gülmek için kendini zor tutuyor, kimisi de şaşkınlıkla ben ve Önderliği izliyordu. Başkan, farklı bir şey söylemeden, bir süre sonra beni bıraktı.

Ertesi gün çözümlemeye başlamadan önce, MedTV'de çıkan kadın gerillalarının görüntüleri izlerken, yüzünü bizlere çevirdi ve ekranda sırtında B7 silahının güllerini taşır şekilde beliren bayan arkadaşı göstererek; "Bu kimdir, bunların orada neden savaştıklarını biliyor musunuz?" dedi. Sonra bir önceki gün söylediklerimden yola çıkarak, "Sen gidip Afrin'i görürsen ülkenin ne anlama geldiğini göreceksin" dedi.

Bir süre sonra beşaltı arkadaş, halkla birlikte mercimek, nohut yolmaya gittik. O kadar sıcaktı ki hepimiz dökülüyorduk. Ancak halktan yüzlerce kişinin parti için çalıştığını görünce, bizler de sığağa aldırmadan mercimek yoluyorduk. Akşam üzeri eve döndük. Arabayla bir yerden geçerken, altıyedi yaşlarında küçük bir çocuğun karpuz sattığını gördük. Çocuğun karpuz sattığı tezgahdan istediği karpuzu almak için Cemil Arkadaş, birkaç karpuz kırdı. Üstüste dizilen karpuzların arkasında kısacık boyu görünmeyen çocuğun karpuz kırma kültürüne yabancı olmadığı, zeytin karası gözlerinden anlaşılıyordu. Üstü kirli, elbiseleri yırtıktı. O arada bir arkadaş o çocuğa bakıp ağladığında, ben de onu teskin etmek için "ülkemizde böyle bir sürü çocuk var" dedim. Ve Amed'e ilk gittiğimde rastladığım; okumak, oyuncaklarla oynamak yerine, yaşam kavgasına atılan ve çalışan küçük çocukları anlattım. Anlatırken, bir yandan da kocaman Diyarbakır karpuzlarının içine konulan küçük bebeler canlandı gözlerimde.

DEVİRİMCİ HALK SAVAŞI

KÜRDİSTANIN KURTULUŞ MÜCADELESİ OLARAK

DEVİRİMCİ HALK SAVAŞI (1)

Çiya Amed

20. yüzyıl ezilen halklar ve ulusların özgürlük ve bağımsızlıklarını kazanmak için savaştıkları bir yüzyıl oldu. Bu savaşlar bir mecburiyet ve zorunluluk olarak ortaya çıktığı için tümü başarıya ulaşmamış olsa da bir hafıza ve direniş miras bırakmıştır. Kuşkusuz Ezilen tüm uluslar ve halklar ancak kurtuluş savaşlarını yürüterek özgürlük ve bağımsızlıklarını kazanabilirler. Bu amaçla birçok ezilen halk sömürüye, esarete, köleliğe, haksızlığa karşı isyan etmiş, başkaldırmış ve direnişe geçmişlerdir. Özgürlük, eşitlik ve adalet için bedeller ödemişler, canlarını mallarını ortaya koymuşlardı. Büyük bedeller göze alanlar bunun için gerekli hazırlıkları ve örgütlülüğü yaratanlar ve canlarını ortaya koyarak mücadele edenler, özgürlüğün gerçek değerini bilenler, dövüşerek kurtuluşlarını sağlamışlardır. Bu anlamda gerekli fedakarlığı göze alamayanlar yüzyıllarca öldürülerek yok edilmişlerdir. Her ne kadar devletçi idealler halklar için kurtuluş sağlamamış olsa da onlarca

işgalcileri yenilgiye uğratamamanın nedenleri farklıdır; ancak tümün de ortak hedef kürdistanı özgürleştirme idealidir. Ancak bu kadar bedel ödenmesine rağmen bu direnişlerin zafere ulaşmamasının bazı ortak sebepleri vardır. Bir kere bu serhildanlarda tüm halkı ve kürt ulusunu kapsayacak kadar geniş bir ufuk ve program oluşmamış, kürtlerin bir kesimi kürdistan halkı için direnişe geçerken bir kısmı da işgalcilerin yanında saf tutmuştur. İşgalcilerin yenilgiye uğratılamamasının kürdistanın özgürleştirilememesinin en büyük nedeni de işbirlikçilik ve ihanet olmuştur. Tıpkı bugün Barzani ailesinin tc ile yaptığı işbirliği gibi. Kendi sıraları gelene kadar kürt düşmanları tarafında kullanılan işbirlikçiler sıraları gelince de yanlarında kimseyi bulamamışlar ve düşman tarafından imha edilmekten kurtulamamışlardır. Bunlardan en çarpıcı örneklerden birisi Kör Hüseyin paşadır. Birinci dünya savaşı sırasında, Ermenilerin soykırımı ve bazı kürt

**0 yüzden de tc devletinin karakter yapısını
sömürgeci soykırımcı faşist bir devlet
olarak tanımlamak sonradan geliştirilen
bir yakıştırma değil, objektif olarak türk
devletinin kimlik tanımlaması olmaktadır.**

ulus, ulusal kurtuluş mücadeleleriyle çarpışarak, savaşarak ülkelerini halklarını zulüm ve esaretten kurtarmışlardır. Bunun yanında bu mücadeleyi göze alamayanlar tarihin karanlık dehlizleri arasında yok olup gitmişlerdir.

Kürtlerin kendi kaderlerini ellerine alması ve kendilerini türk, arap ve fars boyunduruğundan özgürleştirilmesi için yüzyılları bulan savaş ve mücadeleleri olmuştur. Özellikle son iki yüz yıllık tarihte irili ufaklı onlarca serhildan gelişmiş, her biri farklı sebeplerden istenilen hedeflere ulaşmadan soykırımcı rejimler tarafından bastırılmışlar. Bunlardan baban beyleri isyanı, Şex Sait öncülüğündeki ayaklanma, Ağrı Dağı Ayaklanması, Sason Ayaklanması, Simko Şikaki Ayaklanması, Şêx Mehmud Berzenci, Şêx Ubeydullah, Mir Bedirxan, Koçgiri, Dersim Ayaklanmaları ve bunlar gibi daha onlarcası büyük fedakarlıklar ile başlamış ama hepsi de yenilmekten kurtulamamışlar. Hiç kuşkusuz hepsinde

isyanlarında tc saflarında bir general olarak savaşmış. 1927 de çıkarılan sürgün yasasından dolayı bir çok kürt ileri geleni gibi tehlike olarak görüldüğü için sürgüne gönderilmek istenmiş, bunu kabul etmeyince de daha sonra bir başka ihanetçi tarafında vurularak öldürülmüştür. Kürtlerin tarihi halkına ihanet edenler ile doludur. Ancak düşmanın bunlarla işi bittiğinde kendileri de düşman tarafından hedeflenmişlerdir. Bu nedenle başta tc faşist rejimi olmak üzere tüm işgalciler, ezilenlerin içinden işbirlikçi devşirme yöntemini bir taktik olarak sürekli kullanmışlardır.

Yine işgalcilerin kullandığı özel savaş yöntemleri ile direnişler hep parçalanmış, inançsızlık yaratılmış, halkı sindirerek direnişe katılımlarını engellemişlerdir. Tehdit ve şantajların yanı sıra ibret olsun diye yüzlerce çocuk, kadın, genç kurşunlara dizilmiş. Köy yakmalar, uçaklar ile bombalamalar ise o günlerden kalma bir gelenek olarak günümüze kadar sürmüştür. Bunların

yanında iş birlikçiliği geliştirmek için makam mevki verme, aşiretleri bir birine karşı kışkırtmalar, halkları din üzerinden birbirlerine karşı kırdırmalar, sürgün, idam cezaları sürekli tekrarlanan özel savaş yöntemleri olarak uygulanmıştır. En kötüsü de düşmanını bir türlü tanıyamayan kürdün her seferinde kandırılarak sömürgecilerle görüşmeye giderken ya öldürülmeleri veya derdest edilerek zindanlara atılmaları olmuştur. Kontra yöntemler ve en gayri ahlaki saldırıları kendisine yöntem belirleyen sömürgecilere karşı kürdün direniş bayrağı inmemişse de bu özel savaş yöntemleri ile de başa çıkılamamış. İradeyi kırma, teslim alma ya da işgal için gerekçe ve sebepler oluşturma, işgali de en gayri insani yöntemler ile uygulama tarih boyunca tekrarlanmıştır. Günümüzde nasıl ki kürdü soykırımdan geçirmek için terörist ve terör martavalı okunuyorsa geçmişte de eşkıyalar, şakiler, ekonomimize zarar veren, bizi bölmeye çalışan dış mihraklar gibi yalanlar ile halk kandırılmaya çalışılmıştır. Bunların yanında aynı zamanda okul, kışla ve üniversiteler birer inkar ve soykırım kurumu olarak kullanılmış; camiler hapishaneler, hastahaneler birer irade ve kültür kırım silahı olarak devreye sokulup kürtlerin soykırımına giden yolda geçmişten beri araçsallaştırılmışlar. Uzun süre devam eden sömürgeci inkar politikalarının yanında; kültür endüstrisi ile kültürel yozlaşma, sistemiçileşme sağlanmaya çalışılmıştır. Tarikatlar arcılığı ile güdülen toplum ve kullaştırma geliştirilmektedir. Tüm bu politikalar sömürgeciliğin, sömürgeciliği meşrulaştırma ve kalıcılaştırma planları olarak sistemli bir şekilde hayata geçirilmiş ve uygulanmaya devam edilmektedir.

Kürtleri fiziki soykırımdan geçirme saldırılarının

yanında; kültürel soykırım politikaları da çok kapsamlı bir biçimde uygulanmıştır. Yani tc rejiminin yok etme politikalarını çok yönlü bir şekilde her zaman uygulamıştır. Dolayısıyla bu politikanın doğru anlaşılabilmesi için tc rejiminin kuruluş temelleri ve felsefesinin doğru bir biçimde anlaşılması gerekmektedir. En basit bir tabir ile tc devleti kürdistan ve diğer halkların toprağını işgal ederek yurtsuz türklere bir yurt yaratmaya çalışma hedefi ile kurulmuştur. Bunun içinde Anadolu da bulunan kürt, asuri, ermeni, çerkez, laz, rum gibi halkların vatanını işgal ederek türklere için bir yurt yaratma felsefesiyle kurulmuş. Çokça propaganda ettikleri turancılık ülküsü de bunu ifade etmektedir. Varlığını da işgal ettiği bu toprakları sömürerek tanzim etmeye çalıştığı için en başından beri işgalci-sömürgeci bir karakterde kurulmuştur. Bu hedefleri gerçekleştirmek için buralarda yaşayan kürtler, lazlar, çerkezler, ermeniler, asuriler, rumlar kültürel ve fiziki kırma tabi tutularak türkleştirilmeye çalışılmıştır. Başta maddi ve manevi kültür olmak üzere sistematik bir kültürel yok etme eritme politikası gütmüştür. Bundan dolayı tc devleti en başından beri soykırımcı bir karaktere sahipti. Ayrıca tc kurulurken türk soyuna dayalı bir ulus devşirerek devleti bunun üzerinden inşa etmiştir. Bu nedenle tüm politikalarını türk ırkının kutsanması ve diğer etnisitelerin imha edilmesi etrafında geliştirmiş dolayısıyla faşist-ırkçı bir siyasal çizgide inşa edilmiştir. O yüzden de tc devletinin karakter yapısını sömürgeci soykırımcı faşist bir devlet olarak tanımlamak sonradan geliştirilen bir yakıştırma değil, objektif olarak türk devletinin kimlik tanımlaması olmaktadır. Irak ve Suriye'deki Baas rejimleri de arap milliyetçiliklerine

O yüzden de tc devletinin karakter yapısını sömürgeci soykırımcı faşist bir devlet olarak tanımlamak sonradan geliştirilen bir yakıştırma değil, objektif olarak türk devletinin kimlik tanımlaması olmaktadır.

PKK nin 45 yıllık soluksuz özgürlük mücadelesi; yok olma ile yüz yüze gelmiş kürdü yeniden dirilterek ayağa kaldırdığı için sömürgeci rejim daha da pervasızlaşmaktadır.

dayalı ve aynı kulvarda gelişen rejimler olduğu için benzer karektere sahip olmaktadır. Bunların yanında emperyalist güçlerin Ortadoğu politikaları da bu rejimlerin karakterine uygun olmuştur. Zaten bu rejimleri inşa edenler emperyalist sömürgeci devletler oluyor. Kürdistanın dört parçaya bölünmesi nasılkı bunların elleriyle gerçekleşmiş ise bu planın devam ettirilmesi de bunlar eliyle sürdürülmüştür. nitekim tc ve arap, fars devletlerinin kurulması aşamasında bölge hakimleri olarak İngiliz-fransız emperyalizmi bunların politik idari çerçevesini belirlemiş. Hatta Başure Kurdistan da kürtler İngilizler ile savaşmak zorunda kalmışlardır. Yine Suriye de kürtleri statüsüz bırakanlar Fransızlar olmuşlardır. Dolayısıyla kapitalist, emperyalist devletlerin de Ortadoğu halkları ve kürtler için belirlediği kader bu olmaktadır.

Sömürgeci soykırımcı faşist tc rejiminin kuruluş felsefesi diğer halkları ve kültürleri kırimdan geçirerek yok etmeyi hedeflese de gelişen direnişler ile bunun önüne geçilmeye çalışılmıştır. Aslında başta ermeni ve rumlar olmak üzere türkiyedeki laz, çerkez gibi birçok halklar yok olma düzeyine gelmişlerdir. Varlıklarını

sürdürenler ise kendilerini inkar temelinde sisteme entegre edilmiş durumdadırlar. Dolayısıyla bu amacı gerçekleştirme önünde engel olarak sadece direnerek varlıklarını devam ettirebilen kürtler kalmıştır. Kürtlerin soykırimdan geçirilmesi önünde de Rêber Apo ve PKK engel olarak görülmektedir. PKK nin 45 yıllık soluksuz özgürlük mücadelesi; yok olma ile yüz yüze gelmiş kürdü yeniden dirilterek ayağa kaldırdığı için sömürgeci rejim daha da pervasızlaşmaktadır. Kürtler de yok edildikten sonra nur topu gibi bir türk cumhuriyeti, türk yurdu, türk ulusu oluşacak tüm dertler bitecekti. Fakat yüzyıllık süreçte sonuç böyle olmadı hedefler gerçekleşmedi. O nedenledir ki daha fazla vahşi saldırılara girişmektedir. Geline aşamada varlığı tehlikeye girmiş, özgüvenini yitirmiş ve hedeflerini gerçekleştirememiş bir faşist devlet iskeleti ortada kalmıştır. Bundandır ki PKK ve özgürlük mücadelesini bunun müsebbibi görerek saldırmakta, varlığını devam ettirmeye çalışmaktadır. Yani tc soykırımcı rejiminin varlığı; kürdün yok edilmesine bağlandığından ve bu hedefi de bir türlü gerçekleştiremediğinden daha fazla kudurarak saldırganlaşmaktadır.

Ay Işığında

Bölüğümüz Kurê Jahro zirvesinde konumlanalı iki ay olmuştu. Burası, operasyonlarda alan savunması için öngörülen hat boyuncaya yer alan önemli mevzilerimizden biriydi. Gece nöbeti için seçilen mevzi, hem Derelûk hem de Şoreş Tepesi yönüne hakim, uzun süreli bir çatışmaya elverişli yüksek kayaların ortasındaydı.

Kurê Jahro tepesinin Batıdaki yükseltisinde, sinsice çömelmiş bir grup vahşi hayvanı andıran kayalıkların arasında, turuncu, ürkek bir ışıkla ağır ağır tırmanıyormuş gibi yükselen dolunay, kendinden memnun, ipeksi gülümseyişle tam arkamızdan bizi izliyordu. En yüksekteki iki kayanın karşılıklı uzanan sivri uçları arasında sıkışmış gibi, bir süre hareketsiz kaldı. Nereye gideceğine karar verememiş bir gece yolcusunun ürkek sessizliği içinde tepeyi kolağan ediyor gibiydi. Derken Doğuya doğru tepenin birden bire alçaldığı boğaza kadar, simden ışıltılı bir halı yayarak yoluna devam etti.

"Her tarafımız soğuktan uyuştı" dedi Canda, zor duyabildiğim bir fısıltıyla. O sırada ay biraz daha yükselmiş, boğazın tam üstünde bir kapı gibi daralan kayalıkların arasındaki nöbet yerimizi aydınlatıyordu. Canda, bir çözüm bulabilirmişim gibi:

"-Keşke bir battaniyemiz olsaydı" deyince, dayanamadım: "-İyi ki yok. Battaniyenin altında rehavete kapılır, uyurduk." Ona güç vermek için böylesöylerken, dişlerimin takırtısını güçlükle engelleyebiliyor, üşüdüğümü gizlemeye çalışıyordum. Canda'nın gerillada yaşadığı ilk kıştı bu. Gerçi, sonu gelmez görünen fırtınalı günleri,

fark ettim. Bakması için işaret ettim. İkimizde anlam verememiştik. 97 Operasyonunun ilk günlerindeydik. Bütün güçler alarm durumunda, hepimiz tedbirliydik. Neyin nesiydi bu tuhaf ışık? Kim cesaret edebilirdi bu saatte bura gelmeye?

Bu gece bir grup arkadaş eyleme gitmişti. Deraluk'a bakan KDP makarı vurulacaktı. Şimdiye kadar bir ses gelmemişti. Çeşitli aksilikleri düşünerek zaten yeterince tedirgin oluyorduk, böyle bir gecede ışık kullanan ya delirmiş, ya da hain olmalıydı.

Gözlerimizi kırıştırıp kırıştırıp tekrar bakıyorduk.

"- İkimiz de gördüğümüze göre, bu bir göz aldanması değil", diyen Canda' ya hak verdim. Silahlarımızı omuzdan indirmiş, her an bir yerlerden ateş edileceği beklentisiyle kayaların arasına mevzilenmiştik. Arkadaşlara haber vermemiz gerektiğini söyledim. Canda'nın fısıltılı cevaplarını duyamamam, onu kızdırıyordu. Birimizin gidip yönetime haber vermesi gerekiyordu. Onun mevzide yalnız kalmasını doğru bulmuyordum.

"- Ateş edilirse, zaten duyar ve karşılık veririm. En iyisi sen git. Hiç olmazsa ani bir durumda herkes hazır olsun", dedim.

Kah işaretlerle kah sıkıntılı boğuk fısıltılarla bir süre çekiştikten sonra Canda'yı güçlükle ikna edip gönderdim. Kulaklarım ağır işittiği için, beni yalnız bırakmak istemiyordu. Eh, sağır da olsam, yine de deneyimli bir gerillaydım.

dev bir çuvaldan dökülüyormuş gibi soluk aldırmayan yoğun karlı haftaları artık geride bırakmıştık.

Mayıs ayının ilk günleriydi. Zap çevresindeki vadiler baharın ilk müjdelelerini çoktan karşılamıştı. Oysa tepede hala kışın soğuk elleri geziniyordu. Karların eridiği yerlerde güneşe yüzünü gösteren toprak, gecenin ayazında katılaşmış donuyordu.

Canda, üşüyen ayaklarını sık sık yere vurunca, katır kutur sesler geliyordu topraktan. O, sıcak diyarlarda büyümüş bir Türkmen kıızıydı. Dikiş tutmaz hale gelmiş yırtılmış naylon çoraplar ve lastik ayakkabılar içinde, ne yapsak ısıtamazdık ayaklarımızı. O da bunu biliyor; uysal, bilinçli bir kabullenmeyle alışmaya çalışıyordu. Yerimizde kıpırdadıkça omuzlarımız birbirine değiyor, sık sık göz atıyordum ona. Omuzlarına attığı kefiyenin altında soğuktan büzülen ince gövdesini izliyor, bir serçeye benzetiyordum onu.

Altmış yetmiş metre aşağılarda belli belirsiz bir ışık

Canda ayaklarının ucuna ne kadar hafif basmaya çalışsa da, bir bisküvi yığınının üzerinde yürüyormuş gibi takırtılı sesler çıkara çıkara uzaklaştı. Şiddetli sesler dışında, beş altı metreden sonra ses alamıyordum. Bu yüzden tüm enerjimi gözlerime vermiş; en ufak kıpırtıyı, arazideki herhangi bir hareketi kolluyordum. Başımıza musallat olan o esrarengiz ışık, bir iki metre kadar sola kaydı. Gözümü hiç kırpmadan bakmama rağmen, ışığın nasıl yer değiştirdiğini anlayamamıştım. Olduğu yerde bir anlık sönmüş, sağ tarafta tekrar, tekrar yanmıştı sanki. Çakmak ya da fener ışığına benzemediği gibi, sigara ateşi de olamazdı. Kafamda onlarca olasılığı geçiriyor, hiç birisini makul bulmuyordum. Düşman şaşırtma mı yapmaya çalışıyordu? Belki de bu gece yapılacak eylem için hedef alınan mevzileri boşaltmış, tam ters yönden içimize sızma yapacaklardı. İyi ama, ne diye, hangi mantıkla böyle bir şaşırtma yapsınlardı ki?

Bu arada Canda arkadaş yaklaşık yüz metre uzaklaşmış

ki, karşıdan gelen karartıyı görünce hemen önündeki dikenli gunilerin arkasına geçerek çömelmiş. İyice yaklaşan karaltının bir ayı olduğundan emin olunca, korkudan bir titreme almış arkadaş. Bağırıp imdat isteyemez, böyle kritik bir gecede silah da kullanamazdı. Kaçmaya kalksa, ayının onu iki adımda yakalayacağını, duyduğu onlarca ayı hikayesinden öğrenmişti. Hantal görünümüne rağmen çok hızlı koşabilen bir hayvan olduğunu duymuştu.

Tesadüf bu ya, tam da o günlerde, son iki yıldır Cudi ve Şoreş Tepesi civarında dolaşan bir çift kaplan hikayesi anlatılıp duruyordu. Peşine düşüp avlamaya niyetlenen bile olmuştu. Doğa bilimcilerine göre, Ortadoğu kaplanının nesli çoktan tükenmişti. Bu konuda çeşitli varsayımlar, giderek şakalar üretiliyordu. Bir kısım "yeşil" gerilla ise; bu konuda bir yönerge çıkartılmasını, kaplanların ulusal bir zenginlik olarak koruma altına alınmasını önermişlerdi.

Tüm bunları hatırlamak Canda'nın korkusunu büsbütün arttırıyor, karaltı yaklaştıkça kalp atışları hızlanıyor, silahına daha sıkı sarılıyordu. Kaplan iki ayağı üstünde yürüyemeyeceğine göre, bunun bir ayı olduğu kesindi. Ay ışığı bu tarafa vurmadığı için net göremiyordu. Kalın kollarını iki yana doğru tuhaf bir biçimde sallayarak geliyordu. Kış uykusundan çıkmış, yiyecek bulamamış bir ayının, pekala insan eti yiyebileceğini düşündükçe; korkusu, paniği büyümüş Canda'nın. Aralarında sadece iki üç metre kalmışken, Canda artık bakmaya tahammül edememiş, kafasını eğmişti. Son bir umutla görmeden geçip gitmesini bekliyordu.

"- Kimsin sen! Ne yapıyorsun burada?"

Bu kadarı da fazlaydı artık. Konuşan bir ayı mı yoksa? Canda'nın, üst üste yaşadığı şoklardan sonra, gelen karaltının Metin arkadaş olduğunu anlaması uzun sürmüştü. Sonradan Metin'in o haline bakıp, yaşadığı duyguları hatırladıkça sinirli sinirli gülüyordu. Metin gece subayıydı. Omuzlarına attığı battaniyesi ve omzundan yana uzanan silahıyla, onu uzaktan kim görse vahşi bir hayvan sanabilirdi.

Soğukkanlı olmak iyidir de savaş ortamında her şeye bu kadar rahat, şakavari yaklaşmak da kabul edilemezdi.

Uyarılarımızı anlamıyor düşüncesiyle, kolundan çekştirip susturmaya çalışırken:

"- Aman arkadaşlar! Anlaşılan bu gece ay ve ayı ile başınız çok derde girmiş sizin." Sözüünü tamamlayamadan yine kahkaha ile gülmeye başladı.

"- Yeter artık! Sen bizimle alay mı ediyorsun, heval Metin?"

İyice sinirlenen Canda, tedbiri, güvenlik kuralını bir tarafa bırakmış, bastıramadığı öfkesiyle sesini iyice yükseltmişti. Onu sakinleştirmek için kollarını oynatıp duran Metin Haruni, bu kez ciddi bir tavırla:

"- Kusura bakmayın ama, benim yerimde kim olsa gülerdi bu duruma" dedi. "Aynen böyle bir olay Çırav kayalıklarında başımıza gelmişti. Gündüz dikkat ettiyseniz, bütün kaya oyuklarında derinliğine göre bir miktar kar suyu var. Şimdi geceleyin üstü buz tutmuştur." Bir bilim adamı tavrıyla, bir Canda'ya bir bana bakıyor, tepkimizi anlamak, merakımızı iyice arttırmak istiyordu sanki.

"- İşte, ay ışığı bu buz tabakasında kırılıp bir ayna gibi yansıyor." Keyifli keyifli sürdürdü sözlerini: "Anlayacağınız; siz bu gece ne ayı, ne de ayıyı pusuya düşürebildiniz!" dedi.

İkimiz de mahcup mahcup susuyorduk. Özellikle Canda pek bozulmuş, ödevini yanlış yapmış çocuklar gibi somurtuyor; Metin arkadaşın bu gayet bilimsel açıklamasına ikna olmak istemiyordu. Öyle ya, bütün bu telaş ve heyecanımız, ortak kurgularımız birden bire sönüvermiş, diğer ayı meselesi de üstüne eklenince, iyice gülünç bir duruma düşmüştük.

"- Peki ama, ışık niye hareket ediyor?" dedim fazla düşünmeden, arkadaşın teorisinde bir gedik bulma umuduyla.

"Ohoo!" dedi Metin Haruni o sevimli vurgusuyla, "artık onu da mı anlatayım heval, siz üniversite okumuşsunuz, ben alfabeyi dağda öğrenmişim... Neyse neyse, kızmayın yine. Işık hareket ediyor, çünkü ay hareket

Metin, Canda'nın anlattıklarını sakın sakın dinlemiş, nöbet yerimize gelip bakmaya karar vermişti.

Yanıma geldiklerinde, sanki fırsatını bulursa kaçacak ya da gizlenecek bir yaratılmış gibi, gözlerimi ışıktan hiç ayırmadan, fısıltıyla düşüncelerimi söyledim.

"- Ne zaman gördünüz, ses filan var mıydı?" dedi Metin bağıra bağıra.

"- Şş!... Sessiz konuş!" Canda sık sık uyarmasına rağmen, Metin arkadaş istifini hiç bozmuyordu. Metin Haruni'nin de benim gibi işitme kaybı vardı kulaklarında. Ama ben onun gibi bağıra çağıra konuşmuyordum. Hiç değilse ses tonumu kontrol edebilmenin üstünlüğüyle:

"- Heval durumu ciddiye almıyorsun galiba" dedim fısıltıyla, duyup duymayacağını fazla kestirmeden. Metin Haruni elini alnına vurarak kahkaha ile gülmeye başlamıştı. Sanki bunu duyup korkmuş gibi, esrarengiz ışık da az sonra biraz daha öteye kaydı.

Neyapacağımızı şaşırmış, Canda'yla bakışıp duruyorduk.

ediyor, farklı kayalardaki suya rastladığında aynı şey tekrarlanıyor."

Bir süre sessizce aşağı yamaçtaki ışığı izledik. Belli belirsiz titreşiyordu. Sanki bize muzip muzip göz kırıyor; "nasıl da kandırdım sizi" diyordu.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ TÜM POTANSİYELİNİ, TÜM GÜCÜNÜ TÜM BİLİNCİNİ DEVREYE SOKARAK SEFERBER OLMALIDIR

Özgür Şerker

Komalên Ciwan Koordinasyonu Üyesi Özgür Şerker, soykırım tezgahlarında yapılan hesabın, Kürdistan dağlarındaki direnişle ters yüz edildiğini söyledi. Kürdistan gençliğinin de bu direnişten ilham alarak özgürlük ateşini yükseltmeye katılması gerektiğini vurgulayan Şerker, "Nerede bulunursa bulunsun Zagroslardaki gerillanın direniş zılgıtlarını duymalı, bulunduğu yerden faşist düşmana karşı harekete geçmelidir" dedi.

Özgür Şerker, tüm Türkiye gençliğine de şu çağrıda bulundu: "Gelin TC özel savaş saldırılarına karşı beraber duralım, birlikte mücadele edelim. Türkiye'nin demokratikleşmesinin tek yolu, Erdoğan-Bahçeli

Türk işgal saldırılarına karşı büyük bir direniş sürüyor. Gençlik cephesinden bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

faşizminin tarihin çöplüğüne gönderilmesinden geçmektedir."

Olağanüstü anlama sahip bir dönemi yaşıyoruz. Kürdistan özgürlük mücadelesi 6 yıldır kesintisiz bir savaş halindedir. Bu savaş bir yandan bir halkın varlık ve özgürlük umudu olurken, diğer yandan faşist barbarlığın kendisini mutlak gerçeklik haline getirme savaşdır. Kürdistan özgürlük gerillası, insanlığın onur ve özgürlük bayrağını dalgalandırmaktadır. İnanılmaz bedeller pahasına, tüm gücünü seferber ederek bu bayrak zirvede tutulmaya çalışılıyor. Kürdistan coğrafyasının heybetli dağları bugün insanlık düşmanı faşistlere karşı onur ve şeref direnişinin görkemine şahitlik etmektedir. TC faşist soykırımcı devleti kapitalist düzenin Ortadoğu jandarması olarak geçinmektedir. TC faşist devleti attığı her adımda, aldığı her kararda, geliştirdiği her uygulamada bu düzenin kanunlarına göre hareket etmektedir. Görüntüde gösterilen çelişkiler, profesyonelce yürütülen bir çıkar çatışmasından öteye bir anlama sahip değildir. Diğer yandan sistem güçleri, NATO şemsiyesi altında, halkların özgürlük mücadeleleri karşısında demir yumruk haline gelmektedir. Bu açıdan Kürdistan Özgürlük Devrimi'ne karşı 6 yıldır uygulanan tasfiye konsepti, bu sistemin kabulü, desteği ve onayı

Uluslararası bir uzlaşmayla bir konsept yürütülmektedir. Birçok güç bu planın içerisinde yer almaktadır, dediniz, bu neden böyle olmaktadır?

dahilindedir. Belki bazı güçler dünyanın bazı kesimlerini bu safsatalarla aldatabilir, yalnız mücadelemizin her ferdi bunu algılayacak ve kavrayacak bilinçtedir.

Çünkü tarihin gelmiş geçmiş en büyük devrimci önderi olarak Önderliğimiz ve mücadelemizin öncü partisi PKK bu lanetli düzenin politikalarına karşı en büyük engel ve tehlike olarak görülmektedir. Ortadoğu ve Kürdistan

üzerindeki sistem politikaları ve kararları böylesi bir devrimci mücadeleden dolayı zarar görmekte, halklar daha fazla ezilememekte, insanlar iliklerine kadar sömürülememekte, tam tersine direniş duruşu büyük bir bilinçle yaygınlaşmaktadır. Kürdistan'dan tüm dünyaya Önder Apo'nun düşünceleri bir özgürlük güneşi gibi yayılmakta, küresel bir aydınlanma yaratmaktadır. TC öncülüğündeki uluslararası güçlerin yürüttüğü soykırım saldırıları, bu gerçeklik ışığında başlatılmıştır. PKK tasfiye edilerek özgürleşmek isteyen Kürtler soykırımdan geçirilmeye çalışılıyor. PKK, sistemin baş belası, en büyük tehlike ve tehdit kaynağı olarak görülmektedir. Bu yüzden de dünyada hiçbir halka karşı kullanılmayan dozajda bir saldırı düzeyiyle özgür Kürt'e ait her şey yok edilmek istenmektedir. TC faşist soykırımcı devleti Kürdistan'ın insanına, doğasına, taşına, toprağına özcesi her şeye düşmandır. Bu yeminli düşmanlıkla her gün bitireceğim gibi nutuklar atmaktadır. Özelde 6 yıllık savaşımızın özeti bu olmaktadır. Tasfiye ve soykırım konseptinin son halkası olarak Zap, Avaşın ve Metîna işgal girişimi başlatılmıştır. Yürütülen savaş iki ayını dolduruyor. Her bir günü bir yıllık direnişe bedel bir mücadele olmaktadır. Faşist düşmanın tank, top, obüs, katyuşa, helikopter, keşif uçakları, savaş uçakları, kimyasal gazlar vb. akla gelebilecek her türlü imha silahıyla ve en ileri teknikle saldırısından söz ediyoruz. Buna rağmen Kürdistan gerillası akıllara durgunluk verecek, savaş tarihine altın harflerle yazılacak,

Gencecik yaşlardaki gerillalar, bu insanüstü direnişi nasıl geliştirebilmekte, bunu nasıl başarabilmektedir?

Apocu ruhun fedai kahramanlığıyla yeni bir destan yazmaktadır. Apocu Gençlik Hareketi olarak bu fedai direnişi saygıyla selamlıyor, direniş şehitleri karşısında zafer sözümüzü yineliyoruz..

Bu soruyu herkesin kendisine sorması çok önemlidir. Bu direniş, Önder Apo'nun kazandırdığı bilinç, irade ve ruhla yaratılmaktadır. Önder Apo böylesine bir gençlik kuşağı yetişmesine vesile olmuştur. Bu fiziki direnişi yaratan tam da bu değerlerdir. Özgürce yaşamaktan daha değerli hiçbir şey olamaz diyen bir gerilla geleneği ve mirası oluşmuştur. İnandığı değer uğruna dünyanın tüm gericiliğini karşısına alan bir genç gerilla ruhu, bugün Kürdistan dağlarını faşist düşmana dar etmiştir. Bu açıdan faşist soykırımcı TC devletine karşı tüm Kürdistan gençliğinin bu bilinçle yaşaması, bu ruhla mücadele etmesi ve bu fedailikle savaşması gerekmektedir. Gerilla her şeyiyle tüm hücrelerine kadar direniş kesilmiş, yapılması gerekenleri yapmaya devam etmektedir. Kürdistan gençliği de bu direnişten ilham alarak özgürlük ateşini yükseltmeye katılmalıdır. Nerede bulunursa bulunsun Zagroslardaki gerillanın direniş zılgıtlarını duymalı, bulunduğu yerden faşist

Kürdistan dağlarında tarihi bir direniş sergilenirken Kürdistan'da gençlik hareketleri tarafından gerilla direnişini büyütme ve TC faşizminin işgal saldırılarını boşa çıkartmak için 'Werin Cenga Azadiyê' hamlesi başlatıldı. Gençlik bu hamleye nasıl bir katılım sağlamalıdır?

düşmana karşı harekete geçmelidir. Kürdistan gençliği gerilla direnişiyle kendisini bütünleştirirse Erdoğan-Bahçeli faşist zorbalığını kesinlikle yıkacak bir direniş çizgisi açığa çıkmış olacaktır. Bu tarihsel fırsatı muhakkak değerlendirmeli ve faşizme ölümcül darbeyi bu süreçte vurmaliyiz. Kürdistan Özgürlük Devrimi mücadeleye genç başlamıştır, genç de başaracaktır. Kürdistan gençliği her zaman devrimimizin öncü gücü olmuştur. Bugün Kürdistan dağlarında varlık yokluk savaşımızın öncülüğünü yapan gerillalar da gençtir. Egitleşen bir devrimci gençlik kuşağı ortaya çıkarılmıştır. Kapitalist modernite sisteminin pençesindeki gençlik, kendi olmaktan çıkarılmak için her türlü özel politikaya tabi tutulmaktadır. Yaşamı bireysellikten ibaret zanneden, biraz serbest hareket etmeyi özgürlük olarak anlayan, önüne konulan basit ve anlamsız yaşam tercihlerini sorgulamaksızın kabul eden bir bakış açısı hakim kılınmak istenmektedir. Gençlere yaşlılık dayatılmaktadır. Diğer bir anlamıyla gençliğin ruhu, dinamizmi, enerjisi ve yeniliği kovalayan arayışçı karakteri törpülenerek sistem içine çekilmeye çalışılmaktadır. Kürdistan Gençliği şüphesiz en fazla bu politikalarla maruz kalan kesimlerin başında gelmektedir. Sistem açısından belki de dünyanın en asi, öfkeli ve dizginlenemez gençliği olarak yansıtılmaktadır. Yani Kürdistan gençliği bir tehlike ve tehdit kaynağı olarak görülmektedir. Çünkü özgürlük mücadelesiyle beraber ciddi bir bilinçlenme yaşamış, sorgulayabilen, doğru ve yanlış ayırt edebilen, kabul-ret ölçülerine göre yaşayan, toplumsal bilincin anlamına varmış, özgürlüğün en büyük değer olduğu aydınlanmasına ulaşmıştır. Bunun en büyük kanıtı kapitalist modernitenin şatafatlı, süslü, çekim merkezi olma konusunda ustalaşmış dünyasına sırt çevirerek, onu reddederek özgürlük dağlarını mesken edinen, bir halkın ve insanlığın onur ve özgürlük savaşını veren binlerce gerilla olmaktadır. Kürdistan gençliği bu açıdan apolitik olmayı, toplumsuz kalmayı, değersiz yaşamayı ve sadece kendisi için yaşama iğrençliğini reddetmiştir. "Werin Cenga Azadiyê" hamlesi bence bu duygu yoğunluğunun ve ruh halinin sonucu olarak örgütlendirilmiş bir hamle olmaktadır. Kürdistan gençliği yürütülen soykırım saldırılarının tehlikesini yüreğinde hissetmiştir. Buna karşı sessiz kalmanın, izlemenin, ne olacağını bakıp görmenin onursuzluk ve teslimiyet anlamına geleceğini fark ederek "Werin Cenga Azadiyê" diyerek harekete geçmiştir. Bundan daha değerli ve anlamlı bir duruş olamaz. Faşist soykırımcı düşman yıllardır bir özel ve psikolojik savaş saldırısı olarak uyguladığı, halkı gerilladan kopartma politikasında yine

hüsranı uğrayacaktır. Gerillanın Zagroslarda, Metîna ve Heftanîn'de yalnız başına kalacağını hayaliyle hesaplar kurmuştur. Yalnız bu devrim mücadelesi defalarca rüştünü ispat etmiştir. Kürdistan gerillası ve özgürlük devrimi nerede olursa olsun halk ve gençlikle kopmaz ve görünmez boyutlarda devasa bağlara sahiptir. Bu faşist düşman daha öğrenememiştir ki bu halkın onur ve şeref sembolü olan gerilla tabiri caizse soğuk alırsa Kürdistan halkı zatürre olur. Böylesine sarsılmaz bir bağı koparmak mümkün değildir. PKK bu yüzden tüm devrimci hareketlerden daha fazla bir halk hareketidir, halkı da bu düzeyde bir devrimci halktır. Mevcut durumda Kürdistan gençliğinin ortaya koyduğu duruşu sürekli büyüterek, geliştirerek, yaygınlaştırarak ve sürekliliğini koruyarak ileriye taşıması çok önemli olmaktadır. Kürdistan'ın özgürlük devrimi, halk ve gerilla birleşik mücadelesinin aktifliğine bağlı sonuçlanacaktır. Böylesi bir iradeyi hiçbir faşist güç durduramaz. İşte Kürdistan gençliği, halkı her yerde bilinçlendirerek, örgütleyerek ayağa kaldırmalı, gerilla ruhunu her yerde seferber ederek halk direnişine öncülük etmelidir. Tüm dünya, Kürdistan gerillasına uzanan ellerin kırılacağını, kimsenin gerillayı bitirme hayallerine kapılmamasını

Kürtlere dönük özel savaş konsepti ve işgalciliğe karşı Kürdistan gençliği nasıl bir yol ve yöntem sahibi olmalıdır?

alanlara bir sel gibi akan milyonların haykırışında, sloganında, birliğinde görmelidir. Düşmanın umutlarını esas kıracak olan halk direnişinin tüm Kürdistan'da ve ülke dışında geliştirilmesidir.

Kürdistan gençliği tüm potansiyelini, tüm gücünü, tüm bilincini devreye sokarak seferber olmalıdır. Sürecin mücadele çizgisi kesinlikle bu olacaktır. Hiçbir biçimde gelişmelerin sıradanlaşması, normalleşmesi ve statik hale gelmesine müsaade edilmemelidir. Her bir genç ve örgütlü gençlik yapıları kendi öz gücüne dayanarak düşman saldırılarına karşı anlık olarak nasıl cevap olacağını yoğunlaşması ve eylemi içinde olmalıdır. Faşist düşmana karşı topyekun direnişi geliştirsek kesinlikle bu süreçte zafer bizim olacaktır. Buna inanmalı, hissetmeli ve bu amaçla çalışmaya odaklanmalıyız. Her alan, her bölge, her ülke ve her yerleşim yeri faşizme karşı mücadeleye seferberliğin merkezi haline getirilmelidir. Faşist düşmanı darbeleyecek etkili ve radikal bir eylem çizgisine yoğunlaşılarak düşmanı eylem bombardımanı altında tutmalıyız. Gerektiğinde bedel vermeyi göze alarak gerillanın direniş çizgisini tamamlayacak bir hamlesel mücadele geliştirebilmeliyiz.

Werin Cenga Azadiyê hamlesinin şüphesiz en önemli başarı ölçüsü gerilla direnişine katılım olacaktır. Kürdistan coğrafyası eğer özgürlüğüne ulaşacaksa bunun en önemli yolu gerillalaşmaktan geçmektedir. Kürdistan coğrafyasında gerilla olmaya karar veren her genç, faşist düşmana ilk büyük darbesini vurmakla mücadeleye başlamış olmaktadır. Bu açıdan Bakur'dan Başûr'a, Rojhilat'tan Rojava'ya, Mexmûr ve Şengal'den Avrupa'ya kadar tüm Kürdistan gençliğine 'Werin Cenga Azadiyê' diye sesleniyoruz.

Dîrok Zanebûna Rehendên Jiyanê ye

Serhildan Zeynep Garzan

Di dîroka gelan de kesayetên dîrok guhartine an jî renekî cûda dane dîrokê hene. Carinan nasnameya wan wek fermanîdar carinan jî şervan, ronakbîr û cur bi cur kesayetan de derdikevin holê. Taybet dîroka gelên bindest de kesayetên bi nav û deng zêde dibin û henek taybetmendiye xwe ve derdikevin pêş. Bêguman navdarbûyî ne hêsan e. Welatparêzî, şerkerî, qehremanî, fedekarî û berdêlên mezin di nav van taybetmendiyan de çend heb in. Kesên ku bi nav û deng carinan wek jineke leheng carinan jî xortekî wêrek derdikevin li hemberî me. Xalên wan ên hevpar, berjewendiyên kesayetê derbaskirin û nasnameya wan a ciwakî ye. Ji ber ku bindestî û berxwedan di dîroka Kurdan de cihêkî diyarde digre ev kesayet bi hejmareke têrker di heman dîrokê de cihên xwe digrin.

Dayîka Besê

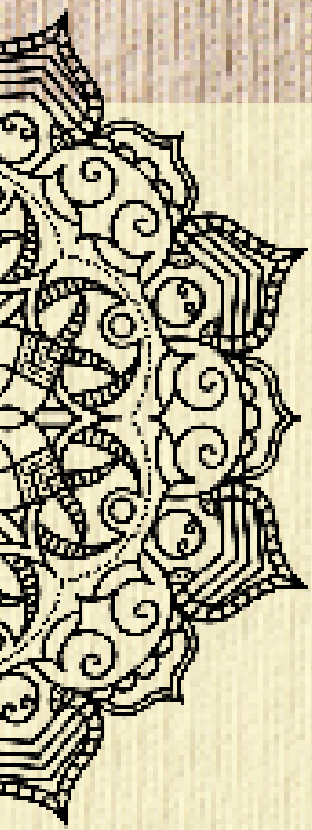

Dayîka Besê

Dayîka Besê, jineke navdar a peşengtiya Serhildana Dersîmê kiriye. Ew ji eşîra Alan û hevîna Seyit Rîza yê ku serokê Serhildana Dêrsimê ye. Lê, ya kû Besê kiriye navdar, ne hevînbûyîna wî a Pîr Seyîd e. Her çiqas ev rewş bandorek teşwîqker dike jî, Besê wekî jin bi hêza xwe, bi xwebawerî, welatparêzî û biryardariya xwe di serhildanê de roleke girîng dilîze de digre. Ew bi hemû hêza xwe li dijî qirkirina li ser Dêrsimê têdikoşe. Besê li Dêrsimê dibe efsaneyek. Ew bi karanîna çekan de pir jêhatî bû, pir şerker û fedakar bû.

Dayîka Besê jinek leheng e ku heya dawiyê li ber xwe dide. Li hember çend eskeran bi hindik mirovan re ji zinarên ku pezkofî nikarin derbasbin de li dijî artêşekê esker û ya herî girîng jî, li dijî balafirên ku ji ezmanan mirinê dibarînin de şer dike. Gava guleyên wî xilas dibin, ew kevir diavêje leşkerên nêzê wê dibe. Û di kêliya ku ew fêhm dike ku ew ê were girtin, ew diqîre, dibêje "Hûn nikarin min sax bigirîn!" û du re xwe ji zinar diavêje. Besê bi berxwedana xwe ya dijar li dijî pergala serdest jinek bi hêz e. Ew heya dilopa xwîna xwe ya wî şer dike. Şerê wê şerê azadiyê ye.

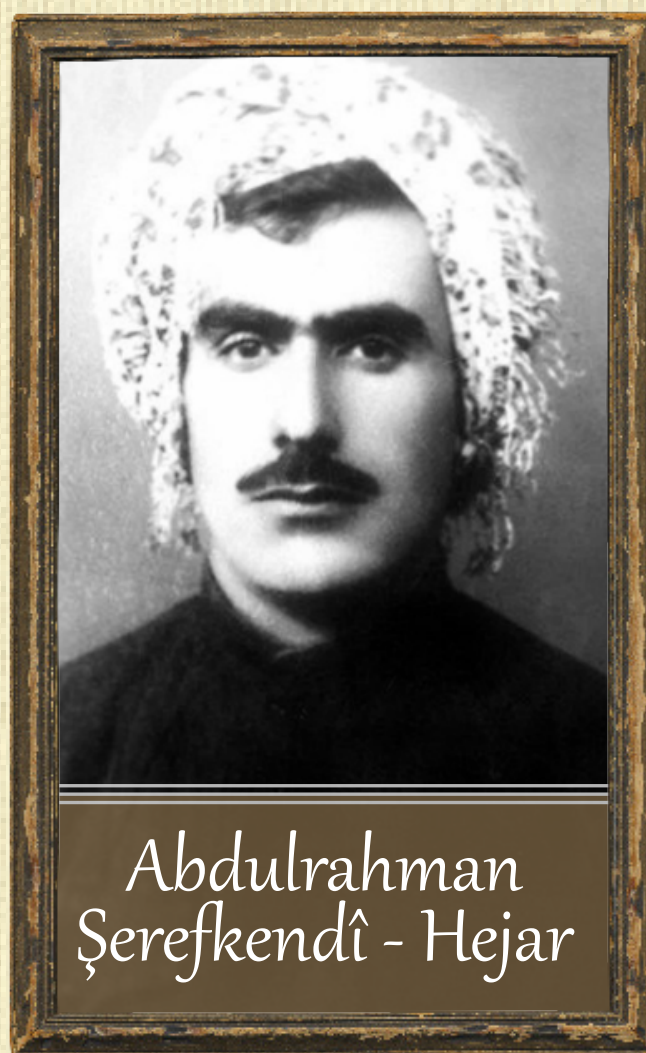

Abdulahman Şerefkendi - Hejar

Abdurahman Şerefkendi gotku "Jiberkuwelatekî Kurdistan yê azad nîne navê min bila wek Hejar (Hêsîr) bê zanîn" Hejar di sala 1920'an de li Mahabadê dayîk bû. Zimanzanî, Huner, nivîskarî û Helbestwanî çend beşên ku ew tê de pîspor bû. Taybet nivîsên wî yên Rojnameya "Kurdistan" de li ser serxebûnî û welatparêziyê gelekî deng da û gel de bû sedema şiyarbûna hestên netewî. 24 saliya xwe de ji aliye serokê Komara Mahabad Qadi Muhammed ve bi nîşaneya helbestvanê netewî ve hat xelat kirin.

Piştî hilweşîna Komara Mahabadê Hêjar nêzî 30 salî li derveyê welat jiyan kir û di sala 1991'î de koça xwe ya dawî kir.

Abdulahman
Şerefkendi - Hejar

SABIRSIZLIK ZAMANI

Raperin Sinan

"Biz, ortaklaşa kavgayı örgütlenme konusunda gösterilen tüm çabaları kutluyoruz, çünkü şimdi, proletarya ve sosyalist gençlik için temel görev, faşizme karşı, savaş tehlikesine karşı tek cephe kurmak, burjuvaziye yıkma kavgası ve proletarya devriminin zaferi için emekçi gençliğin tek sınıf örgütünü oluşturmaktır. Gençliğinizin, mutluluğunuzun ve geleceğinizin azgın düşmanı olan faşizme karşı sonuna dek cesur savaşçılar olunuz. Unutmayın ki devrimci kavga düşüncesinden, yiğitliğinden uzakta, düşman sınıfa karşı zafer kazanılamaz."

GEORGI DİMİTROV

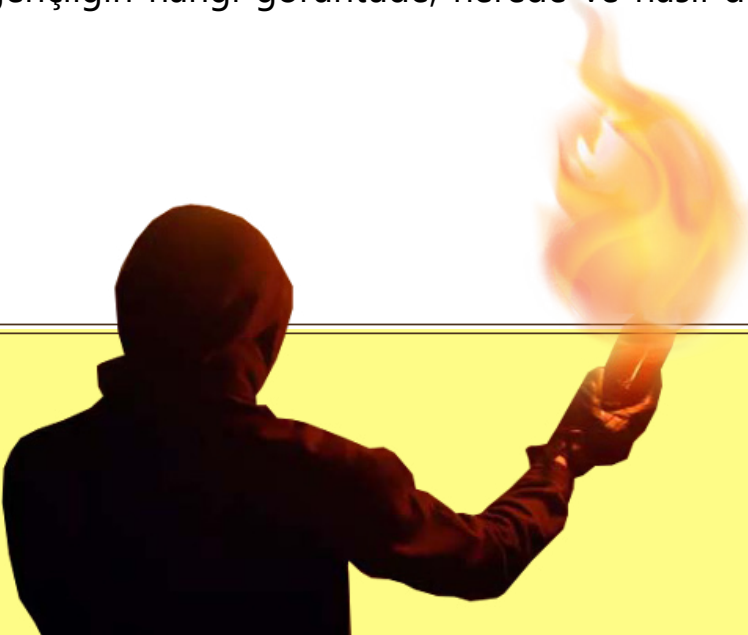
Sözlerimize direk Bulgaristan komünist önderlerinden Dimitrov'un biz gençlere Komünist Gençlik Enternasyonal'i'nin 15. kuruluş yıldönümü nedeniyle Moskova'daki konuşmasından alıntı yaparak başladık. Anlayacağınız üzere konumuz "Birleşik Devrimimizde Gençlik", derdimiz "Devrim", gerçeğimiz "Mücadele". Kürdistan ve Türkiye topraklarında her geçen gün ivme kazanmakta olan iç savaş, tüm savaş gerçekliğini halklarımızın gözü önüne sermektedir. Bugünlerde karşımıza çok net, gerçek ve somut iki görüntü çıkmaktadır. İlki siyasal-ekonomik krizin içerisinde bocalayan ve çıkışsızlığı arttıkça emekçi halklara, işçi sınıfına, kadınlara ve gençlere karşı saldırganlaşan, katliam politikalarını geliştiren ve barbarlaşan, direksiyonu kırılmış bu araçta nereye gideceğini bilmeyen sermaye sınıfı ve onun temsilcisi dinci-faşizmin görüntüsüdür. İkincisi ise düşman ne denli saldırırsa saldırırsın karşılık veren, tarihsel mücadele deneyimlerinden tecrübe kazanan ve birleşik devrimimizi yükselten; faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşta saflarını daha da sıklaştıran işçiler,emekçiler,kadınlar ve gençlerin görüntüsüdür. Değınme çabası içerisinde olduğumuz kısım ise gençliğin hangi görüntüde, nerede ve nasıl duracağı

üzerinedir.

Bizleri Y ya da Z kuşağı, teknoloji çağı çocukları, yeni nesil vb. söylemlerle tanıtmaya çalışanlar var. Gerçekte kimiz biz? Devrimin canlı, dinamik ve motor gücü olacak olan gençliğız. Toplum içerisinde büyük ve etkin, dönüştürücü bir gücü olan gençliğız. Öğrenci, işçi, kadın, gençliğız. Kapitalizm ve dinci-faşizm tarafından her geçen gün geleceksizleştirilen, yoksunlaşan, intihara sürüklenen gençliğız.

Elbette ki bu iki görüntü içerisinde büyük kısmımızın yer aldığı ikinci görüntü. "Gençlik kime aitse, gelecek onundur" sözünün doğruluğu kendisini tarih sahnesinde çoktan kanıtlamış bir gerçekken bunu yalnızca devrim cephesi değil, karşı-devrim cephesi de bilmektedir. Bundandır ki, faşizmin etkisi altında, karşı-devrim cephesinde faaliyet yürüten, ilk görüntüde yerini alanlarda yok değil. Faşizmin amacı her çeşit yollara başvurarak kendi demagojisini, geniş gençlik kitlelerinin isteklerine uygunlaştırmak ve gençlerin yükselmekte olan savaş potansiyelini kendi gerici amaçları için kullanmaktır. Onları ölmekte olan kapitalizmin desteği haline getirme denemelerine girişiyor. Faşizm, kendi kitle tabanını ekonomik yoksunluklarla terbiye ettikten sonra onların üzerinden sağladığı militarist örgütlenmelerle egemenliğini devam ettirmeye çalışıyor. Devrimci gençliğin en iyi savaşçılarını canavarcasına yok etme girişimlerinde bulunuyor. İşte savaşın gerçekliği. İki karşıt cephenin çatışması, iki farklı tarafın düellosu.

İnsanın durduğu yer, kendisini ve geleceği var ettiği

yerdir. Bizim durduğumuz yer, insanlığın kurtuluşuna giden yolda Birleşik Devrim mücadelesini kendisine kılavuz bilmiş emeğin cephesidir. Çok uzun ve güç bir yol geçildi. "Halkların Birleşik Devrim Hareketi" kendisini ilan ettiğinden beri gençlik olarakta hayli yol aldık. Savaşı örgütlemekte, saflarımıza yeni savaşçılar kazanmakta ve Birleşik Devrim'i gerçekleştirmekte bizlere düşen hayati görevlerimiz var. Savaşmak gerek! Savaşmadan hiçbir şey elde edilemez. Fakat akıllıca ve ustalıkla savaşmalıyız. Böyle savaşmak için ise öğrenmemiz ve çalışmamız gerek.

Gençliğin maddi-manevi çıkarlarını savunması ve kazanması ancak ve ancak emekçi sınıfın egemenliği ile mümkün olacaktır diyerek çıktığımız bu yolda yürümeye devam ediyoruz. Tam da bu sebepten ezilen halkların kurtuluşu bizim kurtuluşumuz, ezilen halkların savaşı bizim savaşımızdır. Bu bir tercih değil, zorunluluk olarak önümüze çıkmaktadır. Daha uzun ve ısrarlı çalışmalar önümüzde duruyor. Devrimci, komünist ve yurtsever gençliği birleştiren gençlik kitlesinin faaliyetleri; kitlesel tepkinin sürekli olarak büyüdüğünü ve genişlediğini kanıtlamaktadır. Geçtiğimiz 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan'ın yani Taksim'in tüm yasaklamalara rağmen zapt edilmesi buna örnektir. Devrimci gençliğin en önemli ve hatta en zor görevi, işçi ve öğrenci gençliği birleştirmek, ezilen halkların çıkarları için mücadele içine sokmaktır. Hiç şüphesiz birleşik gençlik cephesi için mücadele ederken, faşizme karşı, zaferin teminatı olan ezilen halkların birliğinin kurulmasına da büyük katkıda bulunacağız. Bu nedenle, savaş bayrağı altında mahalle, fabrika, atölye, lise ve üniversitelerdeki gençliği toplayarak, işçi sınıfının ve emekçilerin güçlerini birleştirmek ve gençlik hareketinin birliğini sağlamak için bütün zorluklara ve engellere rağmen yılmadan daha canlı hareket etmeliyiz.

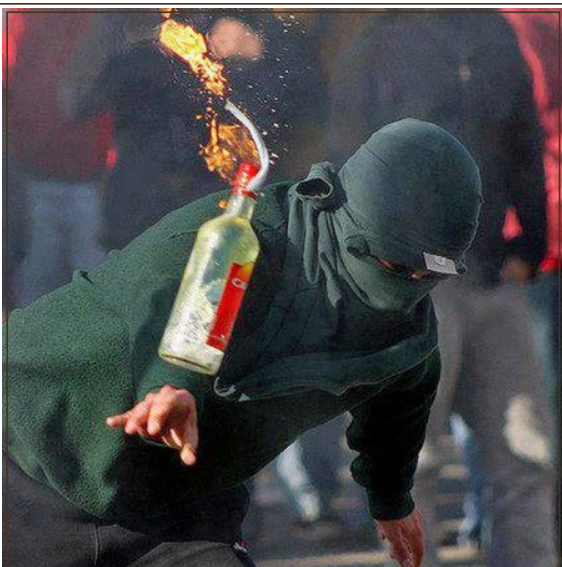
Peki gençlik nerede birleşecek? Esas can alıcı soru bu. Emekçi halkların yoksullaştığı, kadınların yaşam haklarının elinden alındığı, gençliğin umutsuz bir geleceğin içine hapis olduğu, bu sistem içerisinde yarınımızı bile göremediğimiz bu gerçeklikler altında nerede

birleşeceğiz? Ezilen halklarımız, anti-faşist gençliğin kendi geleceği olduğunun bilincindedir. Geçmişte topraklarımızdaki devrim hareketinin çıkışını gerçekleştiren ve bizlere yol açan Denizler, Sinanlar, Mahirler, Mazlumlar, İbrahimler; bu gerici sisteme karşı verilen savaşta, genç komünist ve yurtsever önderler olarak ön saflarda yer aldılar ve halklarımızın umudu oldular. Bugün de Kürdistan ve Türkiye topraklarında faşizmin tüm kalıntılarını kökünden kazıyana kadar yeniden en ön saflarda yerimizi alacağız. Halkların Birleşik Devrim Hareketi'nin bayrağı altında birleşecek ve savaşacağız!

Buz kırıldı, yol açıldı. Yan yanayız. Şehirlerdeyiz, dağlardayız, fabrikalardayız, okullardayız, meydanlardayız, sokaklardayız. Kürdistan ve Türkiye toprakları artık Birleşik Devrim tarihinin final sürecine tanıklık ediyor. Ya bu devleti yıkacağız ya da boğazımızı bir mengene gibi sıkın bu çürümüşlük soluğumuzu kesecek. Başka çaremiz yok, mutlaka kazanacağız. Başka yolumuz yok, Birleşik Devrim'in bayrağını en önde taşıyacağız.

Birleşik Devrim'in canlı, dinamik ve motor gücü olacağız. Kürdistan ve Türkiye topraklarında verdiğimiz amansız savaşta gençliğin yürüttüğü birleşik mücadele pratiğimiz kitleler üzerinde güçlü etkiler yarattı, yaratmaya da devam edecektir. Birlikte daha güçlü, daha cesur, daha atılgan. Faşizmin gerici politikalarına ve katliamcı pratiğine karşılık vermemiz gereken bir zamandayız. Özellikle yangın yerine dönen ülke topraklarında emekçi halkları korkutma, baskı altına alma ve yıldırma amaçlı politik cinayetler işlemesi savaşın boyutunun net bir göstergesidir.. İşte şimdi "İleri... Daha İleri..." gitme zamanıdır. Düşman üzerimize bir adım geliyorsa bizim iki adım gitme zamanımızdır. Kürdistan ve Türkiye devrim cephesindeki gençliğin mücadele silahlarını kuşanma zamanıdır. Ezilen tüm kesimlerle birleşip ortak cephemizi güçlendirme zamanıdır. Birleşik Devrim'i gerçek kılma zamanıdır. Biz gençler genellikle sabırsız olduğumuz konusunda eleştiriliriz. Şimdi tam zamanıdır. Şimdi sabırsızlık zamanıdır!

TKEP-L LGB

*“Kültürel soykırım
fiziki soykırımdan daha
tehlikelidir”*

Reşit Artos

İnsan olmanın temelinde toplumuyla birlikte bir yaşamı yaratma, paylaşma ve yaratılanı sonraki kuşaklara aktarma vardır. En önemli koşullarından biride bunu bilince çıkarmak ve yaşamaktır. Bizleri, toplumu ve bireyi yaratan en önemli etkenlerden biride kültürdür. Peki kültür nedir? Ya da bugün kültür adı altında topluma dayatılan (Tecavüz kültürü, devlet kültürü, cinsiyetçi kültür...) kültürsüzlük nedir? Toplumun doğasını kültür olarak tanımlamak doğru ve yerinde olandır. Bu ahlak ve politikanın aynı zamanda kültür anlamına geldiğini söyler bize, zira toplumun

doğası ahlak ve politikadır. Bu yönüyle kültür toplumsal doğadan çıkan yaşamın kendisi olmaktadır. Bu yaşam da demokratik ve komünal olduğundan, demokratik komünal kültür gerçek kültür olmaktadır. Öyleyse bir şeyin kültür tanımı içine girebilmesi için en öncelikli şart, onun topluma ait olmasıdır. Ancak yedi bin yıllık iktidarcı, devletçi sistem tarih boyunca yürüttüğü her türlü kirli politika ile onu toplumsal doğadan önemli ölçüde uzaklaştırmıştır. Cinsiyetçilik, iktidarcılık, bencillik ve parçalanmanın her türü toplumsal yaşama etki etmiş ve kültürde zayıflamalar yaratmıştır.

*Kültür toplumsal doğadan çıkan yaşamın
kendisi olmaktadır. Bu yaşam da demokratik
ve komünal olduğundan, demokratik komünal
kültür gerçek kültür olmaktadır.*

“Popüler kültürün ilk hedefi gençler ve genç kadınlar”

Tarihsel gelişim içerisinde kültürel soykırım, toplumları yok etmek ve kendi egemenliğine almak isteyen iktidarların başvurdukları en önemli özel savaş politikalarından biri haline gelmiştir. Başta eğitim kurumları olmak üzere her türlü politik, ekonomik, sosyal kurumun çemberi içine alınarak varlıkları sona erdirilmeye çalışmıştır. Kültürel soykırım fiziki imhaya göre daha sancılı ve uzun sürece yayılmış bir soykırım türüdür. Yarattığı sonuçlar fiziki soykırımdan daha tehlikelidir. Bir halk veya herhangi bir topluluk için yaşamda karşılaşılabileceği en büyük felaket niteliğindedir. Varlığını, kimliğini, toplum doğasının tüm maddi ve manevi kültürel unsurlarını terk etmeye zorlanmak, var olduğunu haykırmak ve yaşatmak için ayaklanmanın en temel etkenidir. Sistem kendi kültürü dışındaki tüm maddi ve manevi kültürel değerleri taciz, tecavüz gibi her türlü vahşetle yok etmeye çalışmaktadır. Zaten başka türlü toplumun ve doğanın sömürülerek yok edilmesi mümkün değildir. Bilindiği gibi bir toplumu da en iyi asimile etmenin ve yok etmenin yolu o toplumun gençlerini ve genç kadınlarını sistemin yarattığı kültür altında eritmekten geçiyor. Peki buna karşı geliştirilen popüler kültür adı altında dayatılan kültürsüzlük nedir ve buna karşı nasıl direnilmelidir? Sistemin yarattığı algı ile gençlik çeşitli yaş grupları biçiminde tanımlanmaya çalışılmaktadır. Fakat bir kesim olarak toplumsal ve kültürel bağlamda ele almak değerlendirmek daha doğru olacaktır. Gençlik toplumun en dinamik, öğrenmeye ve dolayısıyla gelişmeye en açık, toplum aleyhine içeriden ve dışarıdan her türlü saldırıya karşı öz savunma yapmaya hazır olan kesimdir. Bu bağlamda da gençler ve genç kadınlar yok edilmek istenen toplumlarda en büyük hedef konumundadır. Sistem popüler kültürün üretilmesi sürecinde gençliği, özellikle de genç kadını kullanarak vücudunun her parçasına ayrı bir rol yükleyip ayrı bir fiyat biçerek tam bir nesne haline getirmektedir. Sistem tarafından ‘sözde’ toplumun beğenileri temelinde açığa çıkarılan sözde kültürel ürünler toplumsallıkla ve toplumun ölçüleriyle bağlantılı değildir. Tam tersine kendi topraklarından kaçış, dilinden kaçış, kimliğini inkar, uyuşturucu, fuhuş, cinsel sapkınlık gibi son derece planlı bir şekilde kültürsüzleştirme, özünden koparma ile bağlantılıdır.

“Büyük bir red ile çıkış yapmak mutlaka başarı ve zaferi getirecektir”

Hak, adalet, özgürlük, eşitlik gibi değerler uğruna mücadele ile ahlaklı-erdemli insan olmaya çalışmanın gerici tutumlar olduğunu yansıtmak için büyük çabalar sarf etmektedir. Yine popüler kültür(süzlük) ile yıllardır, tek tip bir toplum dayatıldı. Beyinler, duygular işgal altına alındı, dayatılanın kültürsüzlüğün normal yaşanabilir bir sistem olduğu öğretili. İnsanların duyguları ile oynandı. Buna karşı mevcut köle düzenin dışına çıkmak şarttır. Özellikle Kapitalist Modernitenin kültürel kırım ile kendi özünden kopardığı her birey ve her toplum zaman kaybetmeden benliğine dönmelidir. Yoksa ona hizmet etmekten kurtulamayız. Burada yine en büyük görev gençlerin ve genç kadınların olmaktadır. Gençler ve genç kadınlar sistemin göz alıcı ambalajlar içinde sunduğu sanal cenneti, insanlıktan çıkarıcı büyük yalana dayalı yozlaşmayı ve tüm biçimleriyle popüler kültürü reddetmeli ve özüne yönelmelidir. Popüler kültür(süzlüğe) karşı en güçlü direniş öz olana, her şeyin aslına yönelmek ve dayatılana karşı büyük bir ret ile çıkış yapmak mutlaka başarı ve zaferi getirecektir. Sistemin dayattığı kültür(süzlüğe) karşı duruşun nasıl olması gerektiğini bizlere büyük komutanlarımız Ş. Sefkan, Ş. Mizgin Ş. Delila göstermiştir. Bu kültür kırıma karşı verilecek mücadele, yol, yöntem ortaya konmuş ve bedeller ödenmiştir. Her genç ve genç kadın yürütülen bu özel savaş ve özelde de kültür kırıma karşı öfke kusarak dayatan sisteme yönelmeli, parçalamalı ve özüne dönmelidir. Zaman üzerimize zorla giydirilen ve bize ait olmayan bu yaşamı paramparça etme zamanıdır.

FAŞİST SÖMÜRGEÇİLİĞİN OLDUĞU HER YERDE BUNA KARŞI SAVAŞ DA VAR OLACAKTIR

Bawer Ceng

Bugün dünyanın büyük bir bölümünde klasik anlamda faşizm ve sömürgecilik kılıf değiştirerek neoliberal politikalarla kendisini sürdürmektedir. Kürdistan da ise bu faşist çeteler tarafından en kaba ve en ince yöntemlerle kapitalist hegemon güçlerce ayakta tutulmak istenmekte , bu ise, faşizmin fiziki ve kültürel soykırım uyguladığı başta kürt halkı olmak üzere bir bütünen toplumu örgütsüzlüğe sürmektedir. Faşist baskı ve sömürünün olabilmesi ancak örgütsüzlük ortamı içinde gerçekleşebileceğinin farkında olan faşist rejim, bunu kendi çete ve kontra örgütlemesi karşısında halkımızın örgütlülüğünü bilinçli çabalarla darmadağın etmek istemekte, kendi bekaasını Kürt soykırımı üzerinde temellendirip ancak bu biçimde olanaklı olacağını bilmektedir. Son birkaç yılın bize göstermiş olduğu gerçeğe bakarak dünyanın hiç bir toplumsal gerçeğiyle kıyaslanamayak kadar faşist tc tarafından saldırıya maruz kalan kürt toplumsallığı ekonomiden, siyasal alana , kültürel alandan gerilla alanlarına kadar kürt halkının dirilişini yaratan örgütlülüğüne saldırmaktadır. Yine dış desteklerle akla hayale sığmayan yöntemlerle bunu gerçekleştirmektedir. Neredeyse buna karşı insanlar akıl tutulmasına uğratılmış , yürekler ise tenekeleştirilmiştir.

Bu gerçeklik ışığında mevcut duruma bakacak olursak faşist rejim tarafından dağıtılarak yok edilmek istenen , buna karşı özgürlük temelinde yürütülen devrimci halk savaşında önem kazanan iki olguya önemini kavramak açısından değinerek açıklamak gerekmektedir.

Amacımız toplumsal bir hakikat olan örgütlülüğün önemini vurgulamak , bu toplumsal gerçekliğin yaşamsallaşmasında büyük katkıları olan Önder Apo nun başta imralıda faşist baskılara karşı göstermiş olduğu tutumu ve öncülük rollünü oynayan PKK nin bu konuda oynadığı rolün hayati önemini vurgulamaktır. Bugün soykırımla yüzyüze olan kürt halkının yaşamını sağlama almasının temel koşulu devrimci halk savaşını yetkince verebilmekten geçmektedir. Devrimci halk savaşını yetkince verebilmek için ise günümüzde tüm çağlara ve zamanlara nazaran önem kazanan iki olgudan bahsetmek , nasıl hayati bir öneminin olduğunun altını çizmek ve bu konuda takınılacak tutumun ne olması gerektiğini vurgulamak gerekmektedir.

Kavramlar yaşamımızı idrak etmemize yardımcı olduğu kadar yaşamımıza yön de veren olay ve olgulardır. Nesnel gerçekliğin insan beyninde yansıma biçimidir. Bu bağlamda diyebiliriz ki kavramlar yoluyla düşünür, düşündüğümüzü de dil yoluyla veya davranışlarımızla yaşama aktarırız. Yaşamımızda yansımaları olduğu için kavramları nasıl algıladığımız önem kazanmaktadır. Dolayısıyla

örgüt ve direniş kavramlarını doğru anlamlandırmak günümüz faşist saldırılara verilecek doğru tutumu da beraberinde getirecektir.

İnsanlığın toplum haline gelişi ve gelişiminin temelinde örgütlenme yatmaktadır. İnsanlık tarihi, başlangıcından günümüze değin bir çok toplumsal , siyasal , kültürel, ekonomik vb örgüt biçimleri yaratmıştır. İnsan örgütlü

**Kavramlar yaşamımızı
idrak etmemize
yardımcı olduğu kadar
yaşamımıza yön de
veren olay ve olgulardır.**

yaşamın yaratıcısı ve yürütücüsüdür; örgütlü yaşamı oluşturan,değiştiren ve geliştirendir.insanın özgür yaşam arayışı ve kaybedişi başta olmak üzere köle veya efendi olması İnsan örgütlülüğünün belirlemesi sonucu açığa çıkmaktadır. Genel olarak örgüt, belirli ilkeler üzerinde belli amaçlar için yaratılan birliklerdir. Klandan kabileye, aşiretlerden ulusal birliğe kadar insan bireylerinin bir araya gelmesiyle toplumsal bir varlık haline gelmişlerdir. Bu nedenle de örgütlülük , insanlığın vaz geçemeyeceği bir durumdur. Örgütün işlevini belirleyen şey ise onu doğuran ihtiyaçlar olmaktadır. Yüzyılları bulan kürt halkının varlığını yok etmeye yönelik karşı-örgütlemelere (düşman faaliyetlerine) karşı deyim yerindeyse tepeden tırnağa örgütlenerek cevap verilmesi insan olmanın gereğidir. Ölüm cenderesine alınan bir toplumsallığınız söz konusuysa yaşam başta olmaküzereözgürlüğeekmeksudandahaçokihtiyacınız vardır. Bu durumda lanetlenmiş onuru ayaklar altında olan bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu bir an için bile unutmamak gerekmektedir. Bundan dolayı özgür vatani sağlayacak örgütlülüğe gitmek şeref ve namus meselesidir. Dolayısıyla bu lanetli durumu bir

kader olmaktan çıkarmak en şerefli ve onurlu görev olmaktadır.Önder Apo " Örgütsüz Kürdistan da yaprak bile oynamaz" deyişiyle örgütlü mücadelenin önemini vurgulamıştır. 43 Yıllık PKK mücadelesi geline aşamada profesyonel gerilla öncülüğünde düşmanlarımıza karşı doğru örgütlenmeyle nasıl cevap olacağımızı; zaferi nasıl kazanacağımızı göstermektedir. Nato nun tüm olanaklarını arkasına alan düşman, Örgütlü güç karşısında nasıl aciz ve sefil bir durumu yaşadığını Garê den Avaşîne ; Metina dan Heftanîne kadar gerilla güçleri göstermiştir. Toplumsallığı olmayan bir gençliğin yozlaşması kaçınılmaz iken gençliğini kaybeden toplumsallığın ölümden kurtulamayacağı gerçeğinden yola çıkarak özgür geleceğimiz için şeref ve namusumuza sahip çıkarak örgütlü mücadeleyi geliştirip zafere taşımak ecdadlarımızın bize vasiyetidir. Gençlik bu vasiyeti İNTİKAM temelinde yapacak örgütlü mücadeleye ulaşması için devrimci halk savaşına öncülük görevlerine sahip çıkmalıdır. Kısacası zafer , direnişle , mücadeleyle ; savaşla kazanılır.

Fakat Önder Apo'nun da dediği gibi :

**Her şey acımasız bir terörle elinden alınmıştır.
İnsan olma hakkını bile elinden almışlardır.
Bu bağlamda senin vatan ve özgürlüğe ekmek-su
kadar ihtiyacın vardır.
Senin şeref ve onura ihtiyacın vardır.
Tüm bunlar senin için düşman tarafından yok edilmiştir.
Sen, bunları kazanmak için Partiye adım attın.
Ve sen bu nedenle o kadar öfkелisin ki,
bunları ele geçirmek için silaha sarılıyorsun.**

Doğru tutum devrimci halk savaşı temelinde halkımızın içinde kültürden ekonomiye , ekonomiden siyasete, siyasetten kültüre, kültürden öz savunma alanlarına kadar tüm alanlarda öz örgütlülüğü geliştirmek ve bu uğurda savaşmak olmalıdır. İyi savaşmak için iyi örgütlenmek gerekmektedir. Bu süreçte sömürgeci tc faşizmine verilecek tek cevap: faşizmin olduğu her yerde savaş da var olacaktır. Ağır tecrit koşullarda tutulan Önder Apo nun fiziki özgürlüğünü sağlayacak zılanca bir tutum bize zaferi getirecek yoldur. En doğru ve en güzel pratiğin sahibi olmak KEMAL PİR ce ,EGİD 'ce, ZİLAN'ca olur.

NAV Û NASNAMEYA WELATPARÊZİYÊ

Mam Reşo

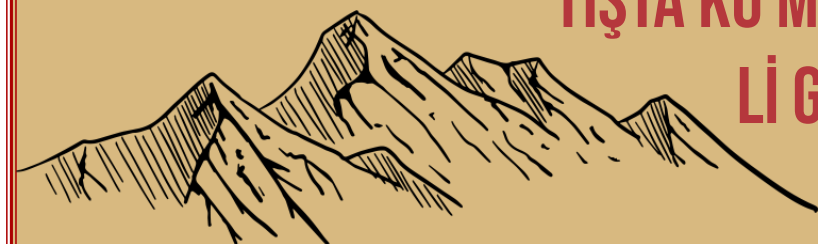
Serhet Gravî

Mam Reşo çiyayekî di navbera Çelêya Bakûrê Kurdistan û Şeladizêya Başûrê Kurdistanê de ye. Him ev çiya û him jî kesên ku riya wan li vê çiyayê ketiye di dîroka berxwedanê de navê xwe tîpên zêrîn ve nivîsandine. Di salên 1980 yan şun de ev der tenê ne çiyaye, di heman demê de warê berxwedanêye jî.

Demên dawî de ev der bi navê Serhed Giravî û 7 rêhevalên wî ve ket rojevê û car din bîra berxwedanê de rûpelek nû nivîsand. 23 ê Nîsanê de dewleta tirk êrîş dîsa bir li ser çiyayên Kurdistanê û li wê rojê vir ve dîsa dîroka berxwedanê di şexsê gerîlayên Kurdistanê de gav bi gav pêş dikeve. Serhed Gravî û rêhevalên wî li hember teknîkên artêşa natoyê ya duyemîn bi rojan şerekî bê hempa meşandin. 7 gerîlayên berxwedêr li çiyayê Mam Reşo destana heqîqetê nivîsandin. 7 heval li hember artêşekî mîrateya Dewrêşê Evdî ve li berxwe dan û 10 rojan zêdetir nehîştin ku dijminê

berpirsyariyeke dîrokî dide li ser milên xwe. Di sala 1983 an heta sala 1994 an zoma xwe ya çiyayî a ku ji bo malbata xwe çekiriye dide gerilla û ev der wekî kampa gerilla tê bi kêr anîn. Di sala 1994 an de dema ku dewleta tirk bi hevkarîya KDP ve êrîşê gerilla dike li vir jî Mam Reşo sekna xwe ya welatparêzî û berxwedêr bi awayekî xurt dide nîşandan û ew bi malbatî tîr girtin. Ên ku ji bo doza Kurd îxanetê ji xwe re wek çarenûsekî dibîne bi hevkarîya şermê ve li gel celladê xwe cih digre. Ew kesên ku ji vê rêyê ji xwe re hildibêrin ji bo ku xwe li gel dijmin îspat bike qirêjî û îxanetê de tu sînoran nas nake. Wê demê dîsa KDP'ê ev rê ji xwe re hîlbijartîye û pêwistiyên vê rêyê pêk tîne. KDP Mam Reşo digre û teslîmê Tirkan dike. Lê lehengî, welatparêzî li gor şert û mercan naguhere. Mam Reşo dehan Roja li hember îşkenceyên hovane berxwedaneke dîrokî nîşan dide û di derheqê Gerîlla de yek agahiyê nade dijmin. Ji ber ku

**JÎ BER KU MAM REŞO MÎRATEYA KEMAL PÎR Û MAZLUM DOXAN Û
RÎHÊ ZÎNDANA AMEDÊ HÊ JÎ GERMAHIYA XWE DÎDOMÎNE.
TÎŞTA KU MAM REŞO PÊK TÎNE
LÎ GOR VÎ RUHÊ TEVGERANDÎN E**

dagirker gavekî, li çiyayên Mam Reşo bi pêş de bavêje. Piştî ku artêşa dagirker ev yek bi awayekî şênber fêr kir şun de dîsa jî gorî kevneşopiya dîroka xwe tevgeriya û çeken bi Kîmyewî ve 7 leheng şehîd xist û encax wisa ket vê herême.

Ji bo ku ev lehengî baştir bê fêr kirin divê dîroka Mam Reşo baştir bê zanîn û qehremaniyên dîroka vê çiyayê werin hîs kirin. Ji berk u Mam Reşo tenê çiyayek nîne. Mamreşo lehengî, welatparêzî û berxwedan e.

Dema ku rejîma Saddam Huseyin bi zordariyekê êrîşê li ser Başûrê Kurdistanê dike Mam Reşo welatê xwe nahêle û naçe cihekî. Ew li hember vê zordariyê berxwe dide. Ew berê xwe nade tu deran, Mam Reşo ji derveyî welat, tu welatekî ji xwe re nake erd. Wê demê li hember van zordarî û qirkirinan, koçber kirin û mirin, ji Kurdan re wek qederekî tê hesibandin. Mam Reşo vî qederê qebul nake û tevî malbata xwe tekoşîn dike. Ew tenê li hember Saddam Hüseyin şer nake, li cem her tiştî alikariyek mezin dide PKK û wekî milisekî profesyonel

EV MÎRATEYA MAM REŞO JÎ BO XETA WELATPARÊZIYÊ XALEKE DÎYAR DAYE AVA KÎRÎN. KESÊN KU VÊ XALÊ DÎKARÎN BÎXWÎNÎN ENCAH EW DÎKARÎN BÎBÎN BERSÎVEKE RAST

Mam Reşo mîrateya Kemal Pîr û Mazlum Doxan û rihê zindana Amedê hê jî germahiya xwe didomîne. Tiştê ku Mam Reşo pêk tîne li gor vî ruhê tevgerandin e. Dijmin car din bi hêrsa binkeftina li hember ruhê berxwedana Kurdên bi rûmet, hovitiya xwe dide xuyakirin. Dema ku Mam Reşo helîkoptera Dijmin de li ser tehtên tuj de bê avêtin gotina wî ya dawî dîsa berxwedan e. Piştî ev kesayeta berxwedêr û mînaka welatparêziyê, bi sedan Mam Reşo parastina vê qada ku nave xwe Mam Reşo girtiye bi heman ruhê ev qad parastin û şer kirin.

Her wiha di sala 1995 an de jî êrîşên dagirkeran herî zêde dîsa li vê qadê tê meşandin. Di Gulana 1995'an de, qaşo 'Operasyona Çelik' jî li çiyayê Mam Reşo tê kirin. Dewleta Tirk zaiyata herî mezin li çiyayê Mam Reşo dide. Tc a faşîst di şerê Mam Reşo de windahiyên herî giran dide. Bi dehan leşker tenê ava Basya de winda dibin. Artêşa Tirk wan leşkeran qet nagere. Wan cenazê leşkerê xwe jî wernagrin. Bi sedan şahidên vê qadê hene. Mam Reşo wiha qadek şer û têkoşînê ye.

Xeta welatparêzî a ku Mam Reşo nîşanî me daye,

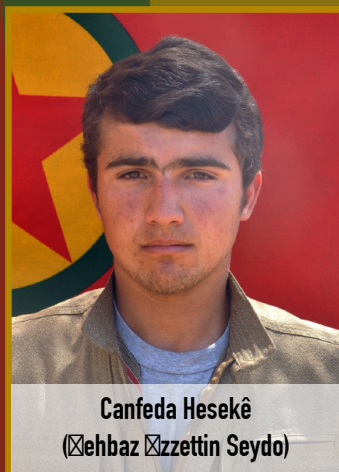
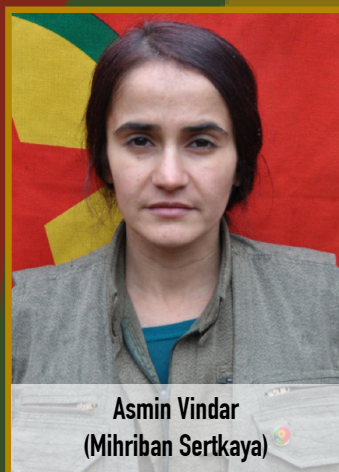
ev xet dayina jiyan kirin erkekî dîrokî ye. Ev mîrateya Mam Reşo ji bo xeta welatparêziyê xaleke diyar daye ava kirin. Kesên ku vê xalê dikarin bixwînin encax ew dikarin bibin bersiveke rast. Bersiva Mehmet Tunç pêşdebirin û xurtkirina vê xalê ye. Îro gerîllayên azadiyê bi vê hişmendiye tevdişerin. Berê xwe nadin cihên xerîb, ji ber ku dizanin xerîbiya herî mezin dur ketin û îxanete, erzan mirin û bê wate jiyan kirine. Ji xwe jiyana bi wate jiyaneke azad û serbixwe ye.

Em wek jin û xortên ciwan piştî vê xetê diyarkirinê dîsa pîrsekî bikin. Ev pîrs navê dahurandina Serokatiye; Çawa bê jiyan kirin? Darên ku ji axa xwe qut bibe nikare carekedin rast û wek xwe mezin bibe. Mezin bibe jî, êdî ew dar naşibe xwe, ew dar êdî xerîbe. Ji ber xwebûn û rast jiyandinê em berê xwe bidin axên ku em li ser wê zindî bûne. Lewra, nedîtin wendakirine. Em hemû parçeyên vê heqîqetê ne. Tu derew û xapandin nikare vê rastiye bide wendakirin û tepisandin. Ev berpirsyartî jî herî zêde li ser milê me ye. Dem dema xeta Mam Reşo parastine, dem dema çeka Serhat Giravî û rêhevalên wî rakirine!

ŞEHÎDÊN BERXWEDANA *Mam Reşo*

ŞEHÎDÊN PÊNGAVA ŞOREŞGERÎ YÊN "BAZÊN ZAGROSAN Û CENGA XABÛRÊ"

Herkes nefes alabilir
aslolan "Yaşadım"
diyebilmektedir.

Fermandar Baran Mawa